LEONID DIMOV
A. B. C.
POEME
BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ
FILIALA l'ÄL.VTUR
279670V
EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ
279670V
Coperta de Florin Pucă
A.B.C.
INVOCAŢIE
Dinastii rînduind, de împăraţi,
Spaimă jucîlnd, albă cît aluna
De mult, lepădată pe-ntotdeauna.
Cocoţaţi pe-un pneu lîngă motor
Amîndoi, de braţ, zeu şi muritor
Să privim cum tremură-n săli ecleraje
Cum dorm şi gătesc locatari pe etaje.
Să privim cum, pe toţi, o curbă-i desparte
împleticiţi peste dureri şi moarte.
Au rîs, peste acoperişuri, în soare
Antenele cu pirostrii sunătoare
Şi, toate, toate s-au îndemnat să cânte
I
Liturghia sfîntului mucenic Dinte.
Dinte de aur, dezgropat aici
Cu alte rămăşiţe de mucenici,
Unghii, vertebre, falange
Aduse pe Nil. pe Rio. pe Gange.
Abia plouase şi se zvînta
Caldarîmul cu mozaic de peruzea.
Mai picurau din streşini, aseară,
Lacrimi oglindind o năvălire barbară
Şi tropot de cai cu carne sub piele
Şi mugete crunte răsfrînte-n testele
Şi palide şcoale-nşirate, ou filori,
Să-ntîmpine cetele de învingători
Apoi s-a lăsat o noapte lăptoasă
Şi toţi. pe şoptite, s-au întors acasă.

II
Stau pe divan privind pe sub pleoapă
Cum m-aşteaptă cu toţii s-aduc apă.
Un abur de ceapă roteşte-n ceaun,
E şi lupul de mare pierdut în taifun,
Vărul călător pe-o coajă de nucă
Spre-o molatecă insulă Molucă,
Mai sînt şi unii cu chip neştiut
Decît din tapiseriile de catgut
Puse strîmb de bunica Dumineca
Pe cînd îşi ştergea lacrima cu mîneca.
Pînă să vin înapoi cu găleata
Mă joc cu briceagul. Mă joc cu fata
De vizavi, ce deschide Istoria
Să-i spun dac-avem Răscoala lui Horia.
Şi privim amîndoi, muşeîndu-ne-n gînd,
La Tristan ermitul, la calul lui blînd
Cu fustă neagră tivită cu aur,
La Sfîntul Gheorghe lluptînd c-un balaur,
La mişte dlăi de ştir şi omag
Şi mjam ivit ou căldarea în prag.
III
Mai stau la taclale bunici ursitoare,
Doar eu mîngîi fata sub învelitoare
Şi pilîngem de dragoste şi itoti se prefac
Că nici nu sîntem în patul de ilac
Sub plapuma galbenă cu negri crini
Sub straje de pajeri, sub ochi asasini
Şi Doamne ce netedă umbră se lasă
Pe pielea cu-alint submarin de mătasă.
Apoi au plecat, a rămas doar o rudă
Să strînga tacîmuri strivită de ciudă
Că nu se duce la moşi şi dînsa.
în toate ceştile-n hohote plîns-a.
Şi ce călueşei matinali pe sub nori
Răcoare iscau din mai multe culori
O ! verdele verdelui turn din mijloc
Cu litere şterse de ploi. Ce noroc
Ne-insoţea la 'loteriile roze

Cu ghipse goale în diferite poze,
O ! ce rău ne părea de ruda rămasă
Să spele scenele de pe porţelanuri. Acasă.
IV
Şi-am uitat de dureri, de gînduri
Lîngă giganticele hale de seînduri,
Că-ţi venea să pluteşti în sus mereu,
De-a lungul urmelor de fierăstrău.
Era o zi luminoasă. Pe trotuare
Fumega mangal în praguri, din fiare.
Pe străzile cu nume de smalţ, albastre,
Mergeam în urma inimilor noastre
Şi eram costelivi,, şi eram rahitici
Zornăind o pungă de solzi numulitici.
Apoi ne-am pierdut. Ne-a-nghiţit dimineaţa
Ba-ţi zăream şorţul, buretele, faţa.
Se făcea ca o mare alee cu lustru
De sus pînă jos. Cu nume ilustru
Şi-n fund sub coroane pudrate cu talc
M-aştepta anume, rozalb catafalc.
S-au grămădit apoi clădirile de scoale
Cu planuri înclinate şi tuburi goale
Suiau atît de ascuţit în orizont
înviind Bizanţuri oglindite-n Pont
Şi-n sticla zorilor emanau teme
Peste ghiozdanele cu crizanteme,
Ce geamuri goale, ce catedrale
Cu împăiate vulpi boreale
Linii, creioane, miros de cedru,
Mare, de cvarţ poleit, poliedru
Şi către ele, şi printre ele
Tramvaiul sumbru foşnind perdele,
Tramvaiul gol. mîrîind la cap.
Cu cozonac şi vatman casap,
Tramvaiul rău, decorticat,
Apropiindu-se-n dans şi lătrat,
Vechi rugăciuni ne jucau pe buze
Cînd ne sorbeau în vagon, ventuze

Şi cîntam cuminţi în uniformă,
Gavote vesele pe platformă,
Printre stejari văruiţi cu lapte,
îl mai văd şi azi circulînd în noapte
Ducîndu-1 pe Iuda iscariotul
Şi ne rînjim şi ne-arătăm cotul.
VI
Acum să vă spun şi cum arăta casa :
Avea un etaj, iar în pod locuia mireasa
Mereu în alb, cu bube pe frunte
Aştepta să fie dusă Ia munte
în voiaj de mintă, în rochie subţire ~^
Ţapănă stînd lîngă ţapănul mire
Privind aiurea din hotar în hotar
De sus de tot. din funicular.
Mai era în pod o ladă cu troace
Şi cîrpe pentru cuiburi de dobitoace.
Erau, vedeţi, dobitoace prelungi
Tărcate, pătate, cu dungi,
Mai firave, mai şirete, mai toante,
Ling&idu-şi boturile boante.
Ea Ie hrănea cu larve de fluturi
Aduse pe vas din diverse ţinuturi,
Doar ochii lor cu răsfrîngeri buimace
Oglindeau rotitor zodiace,
Umezii ochi ce creşteau întruna
Luminînd din firide ca luna.
VII
Veneau apoi, din ţiglă verzuie,
Frontoane, cupole, ţuguie
Cu tridenţi, cu flamingi de alamă,
Cu vtrăjeri de fier ruginiţi de teamă
Şi mereu, în văzduh ca de ceară
Roteau în juru-le paseri de seară,
Paseri fluide cînd lungi, cînd scurte,
Paseri silvestre, paseri de curte
Plutind, filfiind, înverzind interstiţii
Cu stele pulsând oval la solstiţii.
O ! cum pluteam, cu ele asemeni

Cotind după colţ, după cremeni
Deşi, cînd triunghi, cînd paralelogram
Bolnav, în odaie zăceam
Şi cîntam, şi cîntam şi cîntam
Galben de pofte, epitalam.
VIII
Apoi. cînd mi se mai potoleau febra şi afta
Se-auzea. venind de sus, barabafta.
Marele vehicul aerian cu grădini,
Cu săli de bal inundate-n lumini,
Cu milioane de neamuri toate iubitoare,
Cu iubite de sfinţi în altare,
Cu tot : dansatoare, coafeze, aed
Şi pilotul infirm în veşmînt samoed
Şi marea spaimă : la-nceput o mărgea
Apoi cît casa cînd se prăbuşea
Cu toate fiinţele goale, rîzînd,
Murind pe fragmente, pe stradă, pe rînd.
Şi liniştea veche bătînd în obiecte
Şi dalii imense-n lumini indirecte.
IX
Aruncă-te. Casa n-are faţadă
Să n-ai teamă. Inima n-are să cadă.
E vremea tuturor împlinirilor,
A pecenegilor, a cabirilor
Sosiţi, călători, pe strada bătută
Cu desagi coloraţi şi linguroaie-n căpută.
Ţi-e teamă totuşi. Te-ntorci în casă
Vezi doar tavanele de mătasă,
Marile săli, una după alta,
A stînjeneilor. a cavalerilor de Malta,
Rotonda cu nişe-in care se-nalină
Gutenbergi de cornalină.
închide uşile după tine
Poate doamnelor li se face ruşine
De nude ce sînt pe banchete
Cu duci desculţi consumînd vinegrete.
Ai trecut de-ncăperea de gală
Din calcedonie tropicală,

Fugi acum, coridorul te duce
Chiar la intrarea^ntr-o altă răscruce
Cu albe portaluri zâmbind din mînere.
Apasă pe primul, te lasă-n cădere,
Aşa. N-avea teamă. Dâ-mi mîna.
începe-vom azi săptămîna.
Luni
Treziţi-vă ferestruici vopsite, cu trei
Romburi tăiatenn obloane de tei,
Ghivece cu rozmarin medieval,
Treziţi-vă iederilor de opal
Şi daţi o scurtă-mbrăţişare
Caldarîmurilor suitoare.
Iată frizerul, cazarma : un-doi-ul ;
Cizmarul, radiofonistul, cowboiul
Coborît (se schimbă filmull) de pe afiş,
Iată-i cum urcă şi mă privesc pieziş,.
Urcă-n vaduri de bucurie matinală
Cu soarele-nfipt într-un hîrb de dală,
Ii trag de mînecă, îi ciupesc, îi sperii,
Fac zgomot din cratiţi, din linguri, din perii
Sînt eu, le strig, priviţi-mă, eu,
Acelaşi, acelaşi, acelaşi, mereu.
Vă ştiu pe toţi, meşteşugari şi artişti,
Cum treceţi prin bucurii, atît de trişti.
Şi nici unul nu mă vede, nu mă ştie
Cum legăn fluturi negri la pălărie.
Marti
Vestite de nebulozităţi cu franjuri de fier
Azi au sosit ammale noi în cartier.
Noroc vulpe, dă-mi laba,
Vom dansa un tangou ca lla Punta del Gaba.
Copacii năuci de pe bulevard
îşi trec unul altuia un tapir bastard
Şi mai sînt pangolini şi mai sînt manguste
Şi furnicari albi cu boturi înguste
Se salută, se dezbracă, s-aşază
La mese-n infinitul local, la amiază,
Acum le servesc desculţe şi-in fustă scurtă

Vedete scandinave, cu ciorbă de burtă.
Au ieşit apoi pline de sos şi viciu
în soarele orb, pe uşa de serviciu
Şi-s conduse (mamiferele date cu dres)
Spre sala colosală, fără căi de acces,
Unde vor fi disecate toate,
Amputate, altoite, recombinate
Să ne dea trup nou de neon
Mai liric, mai dezordonat, mai trigon,
Mai aproape de ce nu vom fi !
O, cum vor deveni albăstrii
Degetele noastre de gheaţă
Atunci, în cilindrica dimineaţă
Din palatele de ţiplă şi zinc
Grădini nesfîrşite la geam cînd se sting.
Miercuri
Să mergem să cumpărăm de toate
în marile subsoluri necercetate.
E-o scară de scînduri roasă de paşi
Ducînd prin bazare cu fluturaşi
Mereu fluturînd din speteze
Agăţaţi deasupra ca să lumineze
Şi-n lumea zgîită la munţi de vesele
Se strîmbă Callipso-n oglinzi paralele.
Adună volumele galbene-n coş
Uite, vine spre noi Hyeronimus Bosch
învoit spre vitralii iansînd evantaie
De silfi costelivi depănînd măruntaie.
Lasă-1 să treacă.
O. cumpără-mi iute
Dricul de purpură cu lăute.
Dricul acela hexagonal
Din raionul de jucării de metal.
Ascultă melodia pudrată la sol
Ce-o cîntă cioclii de turnesol :
Aria lui Lear ce liră are
Şi-aleargă orb peste ponoare
Aria lui Kent
De pe continent.

Eretica arie a lui Arie
Treierată pe-o rombică arie.
Joi
E zi de tîrg. Doar varul de pe turle
S-a scorojit cînd au pornit să urle
Felinele din cuşti murind de doruri
In forfote de bîlciuri şi oboruri.
Trecut de Ciofliceni, cu bicicleta
Zoream către Fierbinţi să-mi vînd egreta,
Egreta mea patetică, de plaje,
Nostalgic ciugulind printre miraje.
Aveam şi magicul ţilindru gol
Cu colibri, cu şerpi, c-un zeu : Eol
Şi melodii lăsam să înfăşoare
Palate, eleştee şi ogoare
Cînd am ajuns era zavera-n toi,
Butii cu nard, canistre cu oloi.
Ciorchini de papagali cu vorbă nouă,
Rărunchi de vulpi de mare, munţi de ouă.
M-am înşirat peste tarăbi şi eu
M-a dat deoparte însuşi Dumnezeu
Zîmbind cuminte, ca un pui de ciută,
Să-mi vînză marfa încă neştiută.
Ce să vă spun, doar că-înnoptase tare,
Plecat-au toţi cumetrii ia culcare.
Cam ruşinat, Atoatdle, şi mut
Spre ziduri se făcuse nevăzut
Şi nu vîndusem nici de-un crăiţar,
Ba paserile mele, prin bazar,
Atît de triste creasta şi-au plecat
Că le-am lăsat în noapte şi-am plecat.
Vineri
Sedus, întineritul gîde
Dispare-n miezul unui sîn ce rîde.
E galben dintr-o parte, gri din alta
Şi despicat din creştet pînă-n tălpi cu dalta
De marele bazilisc verde cu pătură
Cărui conjuncţii, proceleusmatic, se-alătură
Şi fac împreună, într-un fund de capitală

Un trup alb topit în apă regală.
Vino tristă pasăre planlînd printre creste
Vom trece Anzii spre ţara cu neveste
Fuioare ce deapănă să lege cu fire
Multicolore, imensa fire
De crocodil, închegată în vale
Cu soare mort înroşind martingale.
E-o cursă de cai la buza cetăţii
Centaurii dorm galopînd ca orbeţii
Şi-n somn văd din nou cum adînc se desfac
Centauri în două : cal/vîrcolac
Şi umplu lumile pînă-n tavane
Cu taxatoare xifozure tăind diafane
Bilete vii, în dreptul rozului cord
Bătînd inegal, totdeauna spre nord.
Unde vă duceţi jumătăţilor, sferturilor, liniilor de
fracţii,
Unde-au pierit undele, treimea, impacţii...
Unde sîntem, cît mai avem din noi ?
Trăim ghetele de lac stropite cu noroi.
Sîtnbătă
Scoală-te, vom pleca de cu noapte
Să tîrguim pentru iarnă legume necoapte.
Goleşte coşarcă unde păstrăm banii :
Uite. merg şcolile la spovedanii !
Leagă-mi genunchiul, strînge-n şurube coaste
Să nu scîrţîi mai tare ca broaştele
Mlaştinilor de care vom trece,
Prin crîng înfăşat în inegură rece.
Uite. s-au ivit munţii de demult
Cu delfinull exilat, acum adult
Ocoleşte mormintele sectelor de-o mie,
Sparge clopotniţele de sticlă chihlimbarie,
Umbre de incaşi îşi încarcă puiaca
(Sar peşti albaştri din lacul Titicaca)
Sîntem atît de sus, sîntem atît de vopsiţi
Cu cîrmîz din spirale de belemniţi
Că nu ne mai cunosc şi foşnesc de teamă
Pădurile de lepidodendroni de aramă.

Nu istovi, rămîi sidefie şi iubeaţă
"Vom înşira piscurile pe aţă
Şi nu va trece noaptea cînd
Coborî-vom în piaţa cu muget blînd
Răcoare ştergînd de pe tejghele
Cu mere de ceară şi cozi din oţelle.
Nu plînge, vom bea din canistre, din cepuri,
Stroşie-ngroşată cu bale de iepuri
Şi iar, înainte, prin rînduri, prin 'lume
Spre hala ticsită de scoici şi legume
Şi iar, în noaptea ce stă să ragă
Spre cetele de doniţi cu braga
Să fugim, s-ajungem mai iute
Ne-aşteaptă samurai doinind din lăute.
Ce joasă e grinda, ce caldă lumina
Zadarnic ne joacă pe zid Colombina
Din nou în profundele librării
Răsfoim catastifele liliachii,
Cu vechi prozodii şi şerpi de mătase
încolăciţi printre colivii luminoase
Citeşte ce scrie, citeşte, citeşte,
Se schingiuie cega strivită de oleşte
Alunecă pînă-n fereastra deşartă
Tricorn găurit de-o gînganie moartă,
împinge cotiga cu marfă devale
Ieşi-vom pe tubul crescut cu pumnale
E încă-ntuneric, e pragul vrăjit,
Priveşte, letargicul mag a murit.
Duminică
Agăţat de streşini zace cifru arămiu,
Petrece-n izul casei tot ce-i viu
Doar o foiala moale tulbură, lucidă,
Patrulaterul curţii de cărămidă.
Tot mai jos se lasă cerul peste tot
Traversează Statu-palmă-barbă-cot
Uliţa pustie, şanţul cu răgălii
Umbra zidului de licheni stacojii
Ce căldură răcoroasă rămîne
Cum abureşte din felii de pîine

Un terci portocaliu, pentru levrete
Albe. la draperii violete.
O, ce durere neînţeleasă se întinde
Peste chipie, peste burlane, peste tinde
De ce Doamne, de ce domnule, de ce
S-a ivit în poartă A.B.C. ?

PROLOG
Era raiul în rut.
Eram un necunoscut.
Uite-1 şi pe Belzebut,
Uite4 : e-ascuns în lut,
L-am călcat cînd am trecut
De ultimul guard
Şi-am ajuns da gard.
Gardul cu uluci,
Cu mameduci
De faianţă şi cuci
Aşezaţi la noroc
Din loc în loc,
Cu cioburi în cioc.
Vechiul gard
Din fundul grădinii
Unde ard
Toamna, mărăcinii,
Gardul c-un miliard
De petice de şiţă,
Şi, dacă te uiţi peste gard,
O fetiţă
Aşezată frumos,
Chiar lîngă portiţă,
In tăcere,
Să vîndă mere
Celor de jos.
(Gîze efemere
Umblă printre mere
Şi albine : roi.
Ba un păsăroi
Le spune mistere)

Dar acei de jos
Ascultă frumos,
Săracii de ei
Zvon de clopoţei,
Cînd, cu mîna ei,
Mere, din grămadă,
Le-aruneă-n zăpadă.
Căci, din nemurire^
In spaţiul extern
De după-mprejmuire,
Viscolea etern
Peste-ntreaga fire.
Pierise-n ninsori
Inimi şi comori,
Prunci şi sicomori,
Urmă cerulee
De dulce femeie,
Ceilalţi muritori
Trăind în bordeie.
Bordeie de gheaţă
Lipsite de viaţă,
Cucui de cucui
La distanţe egale,
Cu fum albăstrui
Ieşind pe ţugui
Şi ferestre ovale.
Toţi furau din clipe
Toţi fumau din pipe
Visau să-nfiripe
Pe laviţi uriaşe
Ciorchini de oraşe.
Iar zăpada groasă
O simţeau în spate
Ca pe-o greutate
Şi dădeau să iasă
In singurătate.
Dar merele, toate,
Erau gata muşcate.

Aşa a trecut
Ca-ntr-un făcut
Acea iarnă eternă.
Totul era mut
Numai în trecut
Lumina o lanternă.
Apoi s-a ivit
Soare alburit
Stropit cu noroaie :
Jale. Vînt pripit.
Primăvară. Ploaie.
Şi-au curs pîrîiaşe
Printre'tot ce-a fost
Icoane, cravaşe,
Acum fără rost,
Ocolind gorgane
La distanţe egale
Spălînd mormane
De oase goale.
Şi totul părea
Vesel şi slinos
Ca fetiţa rea
Care sta frumos
La portiţă, jos,
Şi muşca din mere.
Apoi s-a sculat
Veselă. şi-.a luat
Panerul cu mere.
Albinele : roi
Şi-acel păsăroi
Ce spunea mistere.
Portiţa, cu vaer,
S-a tras după ea.
Apa clipocea.
Răsuna prin aer
O amiază grea.

RONDELUL JUCĂTORULUI PIERIT

Era grădina ca un labirint
Şi, chiar ila mijloc, o popicărie
Şi se vedea un jucător venind
Şi-n patima llui o barcă de hârtie.
Doar rîsete şi forme de argint
Mai rămîneau în seara zmeurie.
Era grădina ca un labirint
Şi, chiar ila mijloc, o popicărie.
Popicele-au căzut, alcătuind
Din clinchete şi rîs o melodie,
Iar jucătorul, cînd am vrut să-1 prind,
Ca la un semn pierise, căci pustie
Era grădina ca un labirint.

POEMUL ODĂILOR

Ca seria spre fund să fie calmă
Sînt scoase uşile din loc în loc.
Adună-ţi umerii cei reci sub palmă
Rămîi alături, să privim din toc.
E verdele grădinii primăvara
înviorat cuminte, din brocart,
Şi scoica venusină cu ghitara
închisă-n ea de-un Odiseu de cart,
E purpura adîncă-n draperie
Cu fluturi de email în cute-ascunşi
Şi mantii de prelaţi plecaţi să fie
în reci bazilici de pontife unşi,
E galbenul spătarelor de jeţuri
Cu bumbi albaştri în reţea dispuşi,
Din glastre cafenii cînd suie ceţuri
Şi scîrţîie-n peisaje cărăbuşi.
E capa de mătase violetă
Nepăsător răsfrîntă pe sofa,
Cînd aşteptarea înlemni, secretă,
Capacul cu păstori, de besactea,
Este sideful spart peste platouri
Adus de caravele din ocean,

E-un alb veşmînt înăbuşind ecouri
Din catedrale, la sfîrşit de an,
E marele chivot portocaliu
Cu sfinţi de sînge presăraţi în stea
Şi poartă-n miez. Mîneru-i negru-i ţin
Din răsputeri : îl trage careva,
E ultima în care, apoi, zac
Culorile din fiece odaie.
O scenă de irozi cu vîrcolac,
împreunarea lor, în mijloc, taie.

ULUIRE
A voit în ape să nu pice
Pasărea ilovită de alice
Şi-»a zburat peste mărimi campesti
Pînănn pragul camerei de zestre
Unde-au pus-o degete uşoare
Sus, pe periniile de ninsoare...
Noaptea, la opaiţe murise
Pasărea. Au curs dintr-însa vise
Ce-n odaia cu blidar şi glastră
Le-a privit tot satul ila fereastră.

ARBUSTUL
O nu muri lividă livadă ! Musulmane
Se-adună dimineaţa inălueile-n cotloane
Şi stau apoi de vorbă. Şi toate încă zac
Pînă se face clipa cutie de tabac
Adusănn port de grecul ştiut de toţi : Mamut,
Mereu în fund de cuiburi cu fete mari în rut.
Dar să pătrundem încă de rouă umezi toţi
Sub pomii fără roade, prăfoşi şi poligloţi
Şi is-ascultăm taifasul pe care-il ţin mereu
Himerele de mere fugite din muzeu.
E, dacă ţineţi minte, lîng-un grilaj îngust,
Suflat în verzi metale şi-tn stiolă, un arbust,
Cu frunze cîntătoare, cu fructe de jăratic
Precum un pom cu globuri într-un Crăciun văratic.
E-ntr-însul o putere, un fel de densitate

Răsfrîntă pe podoabe din luciurile toate
Şi dacă vrei, tîrîş ori prin opriri şirete,
De dînsuil să te-apropii, să-i umbli prin secrete,
Degeaba : că deodată te-ai şi trezit afară
într-o fără de veste ţîşnită primăvară,
Cu flori de piersic, ude şi meştere-m stropit
Lumina cu miresme din nopţi fără sfîrşit.

OSPEŢIE
Fetele veneau dinspre sud, din Corint.
Trecuseră Dunărea pe biciclete de argint.
Mai aveau în irisuri negrul dricului trimotor :
bîntuiseră molimei ţara lor.
Era toamnă şi tremurau tufişurile învelite-n ceaţă,
la spatele alb al oraşelor, de dimineaţă.
Ţinea ochii strîns închişi, închipuindu-şi chipuri de
cenuşă,
oînd îi bătură, grăbite, la uşă,
fetele sulugece de paşale şi mameluci,
în acea dimineaţă cu ceai şi papuci,
în acea dimineaţă de acvarelă căzută,
vorbindu-i o limbă necunoscută.
Au început să diretice. să gătească, să spele,
erau atât de rădăcinoase, de femele,
şi niciodată nuni priveau în ochi, fetele.
Numai în serile cînd îi lustruiau ghetele,
îi ţineau haina de zile mari,
îi potriveau cravata cu şopîrle zornăind printre
., icusari,
— în serile cînd lua tramvaiul spre Lînărie,
cînd pleca la amanta aceea tînără cu busuioace şi
Panaghie.
îl petreceau pînă-n prag, vărsînd uriaşe lacrimi triste
şterse de el cu fel de fel de batiste.
Le vedea acolo stînd aşa, ca-ntr-o prostraţie,
pînă ce dădea colţul aproape-alergînd spre staţie.
Trecuseră anii din dimineaţa 3CCC6L Imbătrînise.
Cea din Lînărie îşi făcuse un rost, apoi murise...
Numai fetele, fecioare şi iubeţe,

rămîneau la fel. Pîrîiau de tinereţe.
Ba chiar, în ochii lor cu aşteptări de baluri
se iveau tîrguri albe pe dealuri.
Era atîta nostalgie în ochii lor ca boarea
că-mtr-o seară îşi pierdu răbdarea
şi, cînd îi făceau patul, pe neaşteptate,
intră în odaia unde erau toate adunate,
le privi' fix şi le spuse : „Na-vă,
pentru cît vă urăsc, o canistră de otravă,
căci vă voi ucide pe toate !"
Ele stăteau cu capetele plecate.
Mirosea a mirt. Lumina feştila.
Le privi fix şi-! apucă mila.
Le pipăi viaţa rotundă şi frumos mirositoare,
le-mveli-n mantile să nu le fie răcoare,
simţi că le-a fost atît de drag
încît le duse pînă-n prag.
Furişate-n curte, fetele din Corint
încălecare pe bicicletele de argint
fulgerînd din pulpele o dlipă dezvelite.
Le urmări pînă dădură colţul. Se-nchma la Tnsfettte,
stinse candelele. Aprinse opaiţele cu iasca.
A doua zi începu să spoiască.

VIRCOLACUL ŞI CLOTILDA
Venea o seară moale ca mingiile ce ni-s
aduse dinafară terenului de tenis.
Şi chiar terenul însuşi părea curbat în arc,
cărămiziu şi umed în spate de parc,
cînd fu schimbată ultima minge.
Pieri şi cel ce strînge
accesoriile^n tecile lor. îi urmă pilda
masiva jucătoare Olotilda.
Vîrîndu-şi racheta-n pînza portocalie,
ea era albă, impunătoare, şi porni, uşor saşie,
uşor obosită, legănînd un sac,
zîmbitoare, cu pas leneş, spre terasa de lîngă lac.
Iat-o fredonînd, aşezată
la masa nichelată.

E liberă, calmă, iubeaţă,
coctail imens are-n faţă,
iar ipe scaunul de vizavi,
melancolic că se duce gingaşa zi,
în volte dulci, urmînd plan măiastru,
execută contorsiuni lente un vîrcolac albastru.
Are de-a lungul trupului din paftale şi inele
trei creste paralele
şi ochi ovali, colosali, năuciţi de reverii,
ca două lune sîngerii.
Priveşte trist la Glotilda care,
nepăsătoare,
se face că nu4 bagă-n seamă.
Deşi, mă rog, parcă tot naşte un pic de teamă
albastrul vîrcolac consumator şi banal,
în acest mic, dar faimos local
de noapte, de petrecere, de nebunii,
din nesfîrşitul parc cu arbori fumurii.
Se tot lăsa o-ntunecime de vată
cînd, fără voie parcă, dintr-o dată,
masiva jucătoare întinde palma peste masă,
iar firava labă veselă şi sticloasă,
albastră, a fiarei, într-o clipită
se cuibăreşte acolo fericită.
Şi cum scînceşte animalul de bucurie,
un vîrf, ivind, de limbă purpurie.
Şi rămîn amîndoi aşa, ca şi cum nici n-ar fi,
cu capetele-ntoarse la yoiele sidefii
ce trec mirate-n mişcare centripetă
pe apa tot mai violetă.
Se-aud de departe — rumbă, tango, song —
orchestre calme, numai alămuri şi gong.

RONDELUL SFINTEI FARA SFÎNT
Marinei
Era o sfîntă fără sfînt,
rara credinţa, fara casa,
Avea doar inimă şi.gînd
Şi-o fustă verde, de mătasă,

Cu astragal şi iacint
Venea la fiece mireasă,
Ea, mica sfîntă fără sfînt,
Fără, credinţă, fără casă.
Şi ne-am adus aminte cind
In toamna negura se lasa,
Cum lîngă noi. de noi visînd
Ca nu ne vede şi nu-i pasa,
Era o sfîntă fără sfînt.

ÎNTR-UN CHIHLIMBAR
Era, cum să vă spun, un chihlimbar,
Ciuntit într-un colţ, triunghiular,
Cu o emisiune de lumină dulce
Ce se revărsa-n odaie prin unghiul ce
Se ştirbise încă din Marea Baltă,
în dimineaţa noroasă şi înaltă
Cînd fusese pescuit printre mrene şi zvîrlugi
De nişte copii de pescari, clăpăugi.
Cu palatele lui de malahit şi turlele-i de ivoriu,
Portul era departe de promontoriu,
Iar peste acoperise
Roiau zîne goale, cu fişiuri şi barişe,
Zburînd apoi departe, spre munţi
Cutremurători, cu prăpăstii şi punţi
Ducînd către vesele orăşele de ceasornicari
Pironiţi asupra lupelor, printre canari
Ţinuţi în colivii alături de papagalii împăiaţi.
O papagalii moşteniţi de la împăraţi
Blajini care-au murit privind
Amurgul de dincolo de piscurile de argint !
Ajunsesem cu bine,
Ca-ntotdeauna alături de tine,
Urcînd o scară plină de placarde
Sus, pe acoperişul cu mansarde,
La o înălţime ameţitoare.
Abia mă mai puteai.ţine de picioare,
Era gata să luneci în jos

Cînd, s-a deschis geamul întunecos
Al uneia din mansarde.
Pe geam au ieşit nişte domnişoare cu cocarde
Ne-au luat de braţ şi ne-au dus în odaie
Unde ne-aştepta un domn travestit în oaie.
Da ! într-o oaie netunsă, cu melon,
Ca de lemn dar vorbind dintr-un magnetofon
Aşezat undeva pe sub picioare,
Că ne-am speriat atît de tare
încît ne-am îmbrăţişat şi-am închis ochii strîns
Abia înghiţindu-ne hohotul de plîns.
Ne-am trezit lunecînd peste ţiglele de-un verde închis,
Siguri că ne vom prăbuşi în abis
Dar, cînd am ajuns la streaşină cu motiv arab
Am văzut că pămîntul era aproape de jgheab
Şi ne-am dat drumul, uşurel, în iarba moale
Să culegem clopoţei şi astragale.

DISCUL LUI NEWTON
Treceau mici sorcove în asfinţit
Cu zgomote de juvaer zornăit
Şi se pierdeau departe prin livezi.
Ştiam că visez
Dar mă bucuram pentru amîndoi :
Pentru cel de dinainte, pentru cel de-apoi
Şi pentru încă cineva
Aşezat la dreapta mea :
Un imens ciucure portocaliu
Plin de fluturi cu ochiul viu
Şi negru, negru ca tuciul
Revărsînd peisaje din luciul
Cîteodată fulgerat de-o lumină
Venită dinlăuntru, din albumină
De-acolo de unde a fost bătut în cuie
Un petic de catifea gălbuie
Pe trupul de-un albastru închis
Al fluturelui din vis.
De-acolo din marile hale cu mecanisme
De fabricat colerete şi darwinisme,

Atlate in partea ventrala
A fluturelui cu aripi ca de portocală.
Totul s-ar fi sfârşit, fără îndoială, cu bine
Dacă n-ar fi fost acele fulgere pline
De reproş, din ochii de fluture,
Menite să mă-nspăimînte şi să mă scuture
Din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai frecvent
Pînă cind a-nceput să se rotească, lent,
Totul, apoi mai iute :
Fluturii, ciucurele, sorcovele concrescute.
Pînă ce totul a devenit alb lăptos
în jurul unui fluier de os
Care, chipurile eram eu,
Ca să fluiere Dumnezeu.

REALITATE
(mic poem oniric)

1. BISERICA
Era ca sculptată din os
Biserica cea fără pronaos,
Insulă tulbure şlefuită-n jad
Cu scene din mult încercatul Ţarigrad,
Cu părinţi în alb pe creneluri
Şi peplumuri purpurii de femeluri,
Cu arcaşi pteromorfi şi bombarde,
La răscrucea a trei bulevarde.
Tufe din plante necunoscute
Dădeau roată bisericii, pe sub volute,
în acea parte de oraş, se-nţelege,
Cînd o vreme matinală trimitea etern adieri blege.

2. LUCARNA
Au ajuns acolo amîndoi, într-o plutire
Suind deasupra tufelor prin ceaţa subţire.
Apoi din nou, şi iară şi iară
Ocoliră lăcaşul cu horbotă rară,
Mai sus, spre clopotniţi, degeaba,
îi mîna dragostea, îi mîna graba...

înfiguraţi, chiar în aer, apoi
Se dezbrăcară şi zburară goi
Deasupra tufelor iarăşi : numai piele şi carne.
Proptindu-şi tălpile pe pervazul unei lucarne
Au pătruns înfioraţi de miresme, înnebuniţi de gust
Amîndoi deodată prin lumenul îngust.
3. SF. IERONIM
Giganticul naos îi împresoară
(Ce mică, bazilica, părea de-afară),
Iar acel, cu mutra prelungă, sfînt Ieronim,
Patronul ulcerelor de tipografi la regim,
Zîmbi spre fata ce-i zboară prin faţă
Şi-şi puse buzele pe talpa de gheaţă.
Iar fata, la rîndu-i, zîmbeşte,
Barba sfîntului o prinde-ntre deşte
Şi-apoi o lasă.
— Ce-i ? Parcă eşti mai frumoasă !
Soţul gol i-a şoptit de neunde.
— Nimic. Dînd din palme, răspunde.
Şi plutesc mai departe... Şi simt, mişei,
Cum un dulce secret se strecoară-ntre ei.
4. REVELAŢIE
— Spune-mi : crezi în Dumnezeu ?
- Nu.
— Bine, dar stă acolo, mereu !
— Unde,-n suportul ăla ce ne priveşte ?
— Mda. El este. Rugineşte
Peste tot. Cînd vrabie, cînd cardinal,
Cînd balaur, de cîrpă, acefal...
Ştia că nu cred şi zîmbea.
Aici e trist. Are privirea grea.
— Femeile-1 fac să simuleze.
— Ce?
— Ştiu eu, poate cum stau ele, viteze
Ciute în faţa marilor fiare.
Priveau amîndoi, la disperare
Suportul tulbure, de argint pătat
Pe damascul verde cu macat,
Suportul rece^n altarul gol

Cu iluzii de suporturi în carambol.
Metal tutelar în străvechea zi.
închiseră ochii. Sfeşnicul pieri.

5. CĂLĂTORIA
Şi-acum să descriem tăcutul voiaj
Cu plopi nefireşti, din etaj în etaj,
Pe cruntul ocean de sferule verzui,
Sineli ovoide purtate hai-hui,
Răcori gîdilîndu4e coapsele goale
Şi ţărmuri ciudate, departe de cale.
O, cum veneau, iarna, cu luntrea pe vînt
La capătul străzii cu scări de pămînt.
Era o banchetă acolo, vopsită
Cu roşu pe stinghii. Bulboană pitită
La mijlocul apei îi tot aştepta
Şi luntrea-le-n gol le tot răsturna.
Ce valuri suiau în alint, pe tăcute,
Şi cum înotau spre-o insulă iute.
— La fel de albastre sînt tufele, da ?
Vecernii se-nalţă-n bazilica de baga.

6. SURORILE
Din nou un amestec de vara şi iarna,
Din nou au intrat, amîndoi, pe lucarnă
Şi iarăşi sărutare — Să fugim
De libidinosul sfînt Ieronim
— Să mergem mai sus. Lingă clopotniţele mari
Surorile dantelărese ţes şalvari
Pentru mine. Le cunosc de multişor.
— Le iubeşti ? Dădu din umeri. uşor.
începură să suie pe-o scară sidefie
Ce trecea prin cartiere din copilărie
Unele noaptea, altele dimineaţa,
Se scuturau pernele, ţipau tocilele, trecea viaţa
în clopoţeii gunoierilor, în vase de sticlă cu bezele,
în gemetele gospodinelor infidele.
Apoi noapte iar, cu mari ochi în cale
De revopsite tramvaie goale,

Pîlpîiau reclame, nictitante. Iedera creştea,
Mormăia sonorul grădinilor de cinema...
— Ai obosit un pic ?
Ultimele trepte treceau prin nimic.

7. TUNELUL
Dar erau, aceste din urmă trepte, atît de roase
Că le-au suit de-a buşilea sub boltirile joase
Şi-atît de tare-i ameţea înaltul
C-au uitat unul de altul :
El se duse la dantelărese,
îi dară vişinap şi delicatese
Apoi stătu la masă cu cele două iubeţe :
Ciorbă de miel, angemaht, cornuleţe...
Vai. şi ea, la rîndu-i, legală,
Se cufundă goală
în imensa cupă cu rachiu de ienupăr
Din living-roomul lui Garry Cooper.
Pe urmă s-au trezit
în tunelul alburit,
Pardosit
Cu clisă.
Erau siguri că urmează o curbă închisă,
în fund ardea palid bec,
Li se părea nencetat că trec
Iteraţii roşii, vagi figuri pale,
Poate garoafe, poate cale
Emanînd un miros cald :
Frunza verde sticlea ca de smarald.

8. FIARA
Ieşiţi din zona de cîlţi, de puzderii, de lînă,
Porniră goi, ţinîndu-se de mînă,
Ducînd ocale surde^n coşarcă spaimelor : plină,
Pe podeaua proaspăt unsă cu creolină,
Era noapte de mult, cu reverberaţii în cleşte,
Cînd au simţit că cineva-i urmăreşte.
înlemniră !
O, vise al inimilor : paloare levogiră :

Venea o felină cafenie din întunecime,
Molatică, veselă de cruzime.
N-aveau cum a se ascunde şi plutiră aşa
De la garoafă la garoafă. Curba le era
Din ce în ce mai dulce, din ce în ce mai grea,
Lacrimi uriaşe Je picau pe duşumea.
Mereu mai aproape, mereu rîzătoare,
Simţeau cum fiara le sufla dogoare,
Şi-atunci, într-un ultim efort,
Bătură la poarta cu resort,
A patruzeci şi patra poartă la fel
Cu celelalte porţi de oţel.
Şi-n scîrţîitul ivărului, sfîşietor,
Clănţăniră dinţii fiarei curmaţi în zbor.
Aleluia, aleluiră corurile salvatoare :
Era o rotondă matinală. Era sărbătoare.

9. CURTEA INTERIOARA
Gata de drum, gata de sacrificiu,
Au ajuns la secţiunea printr-un imens edificiu.
Acolo-şi duceau traiul zilnic, plin de păcate,
Numeroase familii scăpătate.
De după rufe, din bucătării, din saloanele de ebonit,
Mîini subţiratice le făceau semne de bun venit.
Se treziră cu palmele făcute pahare,
Strigînd un nume la-ntîmplare.
Auzeau voci de meseriaşi plecînd la tîrg,
Zăriră balcoane cu rodii în pîrg,
întrebaţi : ce vor ? de sus din balcoane,
Au zis c-au venit să scuture burlane,
Şi unde-neepură să zboare
Burlane, coturi cu cuie cu floare,
Date cu bronz, cu negru, spoite
Cu var. Portocalii, ruginite...
Curînd fu curtea plină de ele.
Se aşezară la treabă printre zorele
în sunetul unor clopoţei de porţelan :
Fiecare sufla funinginea dintr-un burlan.

10. FUNINGINEA
Şi deodată, cam pe la şase,
Totul fu invadat de puzderii negricioase.
Pieriră rufele, vocile, tot,
Dispărură curtea, clădirea, lot cu lot,
Iar spaţiul cel negru se-mpărţi
Pe încăperi precise, pe fragmente, pe felii.
Săli, coridoare, odăi, pasarele,
Turnuri, saloane, mansarde, capele,
Subsoluri, cămări, paraclise,
Toate cu uşile deschise
Şi-n fiecare turn, în fiecare odaie
Aceeaşi fiară cu ochi de văpaie,
Aceeaşi fiară care-i urmărise
Molcomă, crudă ca-n vise,
Fiară Didonă, fiară Belindă
Surîzînd cînd nu reuşea să-i prindă.

11. TANCUL
Totul era etern, totul era integru,
Totul părea vînăt spre negru
Cînd, în sunet de flaut şi tilingă,
Totul se-ncenuşă : începuse să ningă.
Apoi totul fu alb cu numai o pîrtie şuie
Pe care suiră spre piscul de gheaţă verzuie.
Se zărea prin viscol ca-n apocalipsă
Departe, străvezind o nostalgică elipsă,
Unde-i aştepta duduind pe loc
Un tanc cît o corabie la iernat în doc.
Rebegiţi, zdreliţi din brizant în brizant
Ascultară cuminţi de comandant
Şi pătrunseră pe turela deschisă,
în aburul cald de benzină, printre crengi de tisă.
înveliţi, ocrotiţi, goi, ca la spovedanie,
Se mişcară lent pe patul de campanie,
Se-mpreunară cu scîncet dur
Şi priviră limpede jur împrejur.

12. SF. ELEFTERIE
Curgea o umbră de rai vopsit,
Clătina din ciopotniţi marele naos scorojit
Şi chiar lîngă lucarnă, violet pe jumătate,
Sfîntul Ieronim cu buzele ţuguiate.
Tremurau de frig şi de-ntuneric mut
Plutind încet spre lumenul ştiut.
Zăriră lucarna şi ţîşniră prin ea
Ca două efluvii. Amiaza gemea
De lume. Coborîră spre caldarîm, peste tufele-n ceaţă
Traversarănn fugă întreaga piaţă
Şi se pierdură, goi, de nu ştiu cîte ori
în forfota multicoloră, printre trecători.
Rîdeau de bucurie că-i aievea tot,
Şi streaşină şi burlanul rupt în cot
Şi Dîmboviţa furişată prin ulei şi materie
Dincolo de biserica Sf. Elefterie.

POVESTEA ACARULUI
ŞI A MIRACULOASEI CĂLĂTOARE
In odaia cantonierului concediat
după închiderea liniei, s-a clătinat
şi picură o luminare de ceară roză
aşezată pe-un paralelipiped negru cu poză
galbenă lipită pe-o latură
reprezentînd îngeri albaştri cu faţa matură
şi, departe, Iordanul sărutat de-o codobatură.
Iată-1 şi pe cantonierul cu chipiu
înfăşurat de trese vinete pe fond liliachiu,
îmbrăcat impecabil în uniformă,
cu mustaţa cănită şi enormă,
cîntîndu-şi sieşi la violoncel
un cîntecel
auzit odată de la o nemţoaică fildeşie
înzăpezită cu expresul dinspre Episcopie.
Zăcea cetina hlegită sub zăpadă multă
iar cucoana, deşi vedea c-o ascultă
el, cantonierul, fără nici un motiv,
cînta la un fel de clavecin portativ.

cu roşeaţa oraşului şi-a serii
concentrată-n spatele gării,
iar noaptea, cînd izbucneau flăcări albăstrii,
noaptea, începea adevărata zi.
I-a rămas în minte cîntecul acela nefiresc,
cîntecul medieval şi curtizanesc
răsunat fără rost în pustietate,
plin de săbii şi peruci pudrate
încremenite sus, sus de tot, la marele bal
sub firmamentufl pictat pe tavan ogival.
Era o altă lume, mai anglicană
decît lumea lui rotundă şi răsăriteană
dar, de cîte ori şi-1 cînta
cîntecul amintit, în cîte-o clipă mai grea,
uita de toate
şi aşa, din nimic, din singurătate
îşi aducea aminte de toate,
de vremea cînd, proaspăt absolvent al Şcolii
de Căi Ferate,
încă neprihănit de unghiular,
luase-n primire postul de acar
la una din haltele ţinînd de gara principală
care aduna toate trenurile din capitală.
înaltă şi plată,
cabina de sticlă a acelor îi plăcu dintr-o dată,
cu izul zgurii dimineaţa, la nouă,
cînd sosesc trenurile aburite de rouă,
cu aerul legănat peste şine
în amiezi de arşiţă, bengaline,
Cuprinsă ca de nebunie
cabana părea o orgă argintie,
iar el, apăsînd zîmbitor pe butoane,
trăgînd de manete, rotind volane,
mîna fără greş ca din minutare
exprese, drezine, mărfare
care dansau toate cum le cînta el.
în noaptea asta era la fel :
ţipînd uşor din roţile stingi,
trecuse acceleratul de 22,45,

trecuseră unul după altul, cît ai zice peşte,
cele două simplonuri gonind nebuneşte,
minase spre depozite secundare
cisterne de kerosin şi vagoane cu sare.
Iar acum, liniştit, pe fereastra cu gavanoase
privea la nesfîrşita reţea a şinelor lucioase.
Totul era vesel şi sclipitor
în întunericul de dincolo de semafor,
cînd, la început cu uimire, apoi cu groază,
văzu cum înaintează
pe neaşteptate, chiar pe linia principală,
care aştepta expresul de gală
de la miezul nopţii, un vagon cenuşiu,
un vagon lat, neobişnuit, un vagon viu,
duruind calm, cu scîncet mic,
fără să-i pese de nimic !
Tremurînd tot, scos din fire,
se năpusti asupra pîrghiei de oprire,
şl trase de ea din răsputeri :
i se desprindea din tot felul de păreri
că vagonul venea direct din infern !
printr-un mecanism ultramodern,
linia se magnetiza, iar vagonul neaşteptat
mai scrîşni o dată şi rămase nemişcat.
Parcă plutind, coborî scările cabinei
sărind, halucinat, peste şine :
vagonul se gudura ca un oîine !
Călca uşor peste traversele smolite,
peste taluzurile cu sfărîmături de pirite,
cîntau greierii dincolo de ultima linie ;
se opri ; se gîndi ; ce bine e,
simţi miresmele de catran, pătrunzătoare,
specifice zonelor de triaj şi mişcare,
mai avea cîţiva paşi şi-i făcu agale,
pînă la vagonul mai lat decît cdle normale.
Geamurile luminate proiectau, de sus,
paralelograme gălbui pe taluzul opus.
Proptindu-se cu palma dreaptă, o porni lent,
zgîindu-se pe geam în fiecare compartiment.

Deodată se opri :
în al şaptelea cupeu de clasa-ntîi,
pe bancheta de catifea vişinie,
sub obişnuitele vederi de geografie
— Pelicani în Deltă, Băile Amara,
Munţii Tarcăului, Peştera Ialomicioara —
stătea aşezată cuminte,
cu un coşuleţ de rafie dinainte,
cea mai fragilă, cea mai străvezie,
cea mai nevisată femeie, în rochie azurie
ca de zmalt, cu ilic violet şi nasturi de piele.
Două capete de scrumbii şi cinci coltuce de franzele
ieşeau de sub năframa roz-albă de pe coş.
Era atît de mică, de veche, de nencepută
femeia aceea necunoscută,
că-ntregul cupeu cu privelişti profane
părea capacul unei cutii de bomboane :
simţi chiar un gust de ciocolată
cînd miraculoasa călătoare îi zîmbi amuzată,
iar el o-ntrebă din ochi, din degetele lipite de cercevea
cine era ? unde se ducea ?
Apoi, zîmbetul ei de nepătruns
deveni ispititor, de-a dreptul obscen. In loc de răspuns,
cu un gest expert şi nătîng,
femeia cea mică îşi scoase pantoful stîng,
apoi pe cel drept. După ciorapii de mătase
se ghiceau degete dulci, aproape religioase ;
ridicîndu-şi rochia de lapis-lazzuli,
necunoscuta-şi scoase jarteaua şi o azvîrli
pe bancheta din faţă.
Simţi o răcoare de gheaţă
la auzul ciorapului tras dintr-un fişîit
de pe pulpă. Totul îl chema, negreşit,
înăuntru, pe bancheta de catifea.
Fugi la capătul vagonului. Trase uşa prea grea
şi pătrunse ca o furtună pe cuiloar.
Deschise la rînd cupeele. în zadar.
Primul. Al doilea. Al treilea. Goale !
Nimeni pe catifele. Nimeni pe muşamale.

Trîntea frenetic uşile. Din ce în ce mai iute.
Parcă erau mai multe, mai învăscute.
Zece, douăzeci, o sută, o mie.
Doar cupee goale, cu lumină liliachie.
Coborî şi o luă la fugă, mofluz,
zgîindu-se la geamuri, de pe taluz,
Doamne, şi cînd privi pe fereastră,
zări, tot al şaptelea, rochia albastră.
Mica femeie îşi scosese ciorapii, ilicul, brăţara,
îşi aprinsese ţigara
şi privea pe fereastră. Hai !
îi îndemnau ochii ei de Paraguay.
Alergă lovit de-o veselie barbară,
îşi zdrobi fluierul piciorului de scară
şi pătrunse din nou pe culoar :
acelaşi întuneric de Tartar,
doar cupeele, oa-ntr-un carusel
se succedau şi se hlizeau la el.
Ajunse la capătul vagonului, iar,
alergă din nou, solemn şi vivipar,
prin faţa geamurilor acum ca de bagá :
la al şaptelea, femeia îşi scosese rochia şi-1 aştepta
într-o prea scurtă cămaşă cu negru tiv.
Gura-i întredeschisă îl chema nemilostiv,
îl dorea pe el fără-ndoială...
Sui din nou într-o goană finală.
Iar întuneric. Lumini fulgerate.
Clinchetul ivăralor nenumărate.
Coborî. Se tîrî. Privi. înţelese.
Goală, mica femeie se^ntinsese
pe catifele.
începu să bată cu pumnii în geamuri, în oţele,
să-înjure de sfinţi, de Iisuşi, de madone,
voi să răstoarne vagonul de zeci de tone,
femeia zîmbea cu întristare
tremurînd de-atîta noapte, de răcoare...
întors pe călcîie, înnebunit,
o luă la fugă peste şine, în sfîrşit,
nici nu băgă bine de seamă

cum a ajuns 'la cabina de sticlă şi alamă.
Deschise uşa cu mînie mută :
înăuntru domnea o linişte absolută.
La dreapta, într-un fel de verandă,
departe de tabloul de comandă,
ruginită, neautomată, nepneumatică,
se afla o tijă singuratică
ieşită oblic dintr-un cilindru prăfuit,
înfipt în podeaua de ebonit.
N-avea mîner. Se isprăvea cu o lată
excrescenţă digitiformă primitiv modelată :
era mecanismul de gardă
care trimitea vagoanele fără rost pe linia moartă.
Cu ochii injectaţi, cuprins de dementa,
apucă prima excrescenţă.
Uitîndu-se fix la vagon, apăsă tija cu greutate,
avea senzaţia că-1 împinge cu palmele de la spate.
Încet, gemînd, tija se pleca tot mai jos,
vagonul luneca lin, bucuros,
tampoanele-i loviră discul barei finale
dincolo de care începea cîmpia cu astragale,
acarul continua să apese,
cu tîmplele bătînd, cu mînecile sumese,
cu ochii ieşiţi din orbite,
povîrnit asupra tijei ruginite
care, după ce se opri o clipă, două, trei,
cedă lent de parc-ar fi lunecat într-o baie de ulei.
în acest timp vagonul devenea
tot mai îngust. Se strîngea. Se turtea.
Fereştile păreau tot mai subţirele
cu doar o dungă albăstrie la una din ele.
După un suprem efort
pîrghia sări din resort
şi se ciocni surd de duşumea.
Un ultim pătrat translucid : vagonul nu mai era.
Doar două pete negre mijeau departe.
Erau tampoanele de la capătul liniei moarte.
îl trezi expresul prelung şi cadaveric,
fulgerat la miezul nopţii din întuneric.

Nemaiştiind ce face,
alergă la ace,
începu să tragă de mînerele diafane,
să împingă manete, să apese butoane,
să rotească volane.
Sunete de clopoţei vestitori
bătură din înaltul pereţilor pictaţi cu flori,
sc trezi din îndurerare, din vise,
gesturile-i deveniră calme, precise,
îndrepta fără greş drezinele urmate
de exprese, de dizele, de accelerate,
fără perturbări, fără accidente,
către gara cu vitralii fluorescente,
suită în noapte, în capitală,
cu turle, cu edificii secundare, cu poleială..
Cuprins de-o fericire fără seamăn,
fluieră uşor un cîntec de leagăn.

Epilog
A trecut epoca. Din acea noapte frenetică
s-a ales cu un fel de etică :
să coboare în slujbele cele mai uitate
din ierarhia căilor ferate,
unde să cerceteze tot mai departe
capetele liniilor moarte,
la cantoane bîntuite de uragane,
la halte pierdute-n bărăgane,
halucinat, fierbinte de bunătate,
cu violoncelul, cu lada şi pozele preferate
cu amintirea ilicului violet
din vagonul neaşteptat, duruind încet,
de după circonvoluţii, pe marile scizuri,
mînjit cu vopseluri şi lipituri
de abţibilduri colorate,
prevestit de mesaje din singurătate.

NOSTALGICĂ
Tăiaţi, departe, scînduri cu proapete răşini
Să treacă după-amiaza prin dinţi de fierăstraie.

Atunci, ciorchini de coacăz, sub garduri, la vecini
Vor tremura din umbră că vrejul li se taie,
Şi iar va^ntoarce poarta bineţe automate
Cînd vor intra strămoşii cu oase străvezii
Cum învăţăm, să vază, materiile toate
Zîmbind pe la ferestre, ca şi cînd ar fi vii,
Va fi cu ei şi unul atît de gri, de vechi,
Că lune răsucite la fiece mişcare,
Purtate, verzi, prin curte şi trase în perechi
Or să se-aşeze, strîmbe, prin pomi, în chip de floare...

RONDELUL DEMONILOR VERZI
Vezi, demoni verzi s-au înălţat
Deasupra turlelor pătrate,
E-un arabesc nevinovat
Care-i răscoală şi-i abate,
Cioplit în steiul marmorat
Nu4 vezi, căci, pe neaşteptate,
Vezi. demoni verzi s-au înălţat
Deasupra turlelor pătrate
Din burg cu sfinte care^n pat
Zîmbesc de vise nevisate,
în damf de busuioc uscat
Şi toate tac, fiindcă-n spate,
Vezi. demoni verzi s-au înălţat.

REPER
O mînă albă e-ntinsă afară,
Smulsă chiar din subsuoară
De demon, de lîngă cozondraci.
E întuneric printre copaci
Şi mîna-i albă, cu degetare,
Cu negi în palmă, cu bubă tare
Intre inelar şi arătător,
Fluturînd un ştergar binemirositor,
Negru pe verde-închis.
Nu vă speriaţi ! E doar un vis
Povestit cînd s-au deschis
Localurile, de către gazda noastră, o arapă

Care privea la plozii ei de-o şchioapă
Cum se căţăraseră pe casă
în noaptea aceea frumoasă
Şi rîdeau blînd
De-un carton, închipuind
O tigvă albă, de femeie,
Pe care4 lăsau în jos, de cîrceie
Şi se bucurau că ninge.
Rămăsese un zgomot de minge
Lovită de cu toamnă, de perete,
Cînd băteau din palme băieţi şi fete,
Iar patru fulgi au încremenit
Rămînînd aşa, la infinit.

CUPRINDERE
Pierdut-ai un pantof sorbit de clisă
Şi-atît de alb aduci piciorul gol,
La sîni încheietoarea ţi-e deschisă
Şi ţi-e stropită pulpa cu nămol,
Te văd în minte cum înoţi plăpîndă
Vrîstată pe frunzişe-n asfinţit,
Bolborosesc înmărmurit, la pîndă,
Descîntece de creier pustiit,
N-am glas însingurarea-ţi să-1 auză
Aprind opaiţul şi tremur tot,
Că nu-ţi pot fi-n pădure călăuză
Şi fiare simt cum te presimt în bot.

DIALOG
Eram ferice, liric, leneş, prost,
Bătut de-o veselie fără rost :
Semn rău mi-am zis şi-am izbucnit în rîs
Şi mai rîdeam cînd am zărit, deschis
Privindu-mă, fluorescent şi verde,
Parcă neîndrăznind să mă dezmierde
De după cărţi, din raftul de stejar
Un ochi spuzit şi perpendicular
Pe amintirile ce mi le înşira
Făptura cea din raft, care-1 purta.

— îţi aminteşti amiezile impure
Şi-n pieţi pustii, butoaiele cu mure ?
— Cu sucul vînăt scurs printre capace.
— Desculţ, aveam trei semne pe torace
Şi nu te miri că sînt aici, exist
(Un spirit cumsecade, dar cam trist) ?
— Nu. Vino, stai cuminte lîngă mine !
Se gudură, coboară jos şi vine
Să-mi lingă mîinile deşi e domn.
Eu îi şoptesc „— Mă lasă, căci mi-e somn".
O, n-am să uit vreodată cum s-a stins
Ochiul cel verde, s-a zgîrcit, s-a strîns :
O boabă fără ape, fără duh,
Rămasă la-ntîmplare prin văzduh.
Cînd l-am cules, uşor, pe-un deget mic
N-a mai rămas dintr-însul mai nimic,
Decît o ştearsă pulbere neutră :
O mai păstrez într-un carton de pudră.

VIS CU INSTITUTOARE
Jos, în uriaşa bucătărie de internat,
Institutoarea mea, tînăra mea institutoare de agat,
Mulatră, cu pielea foşnind de bună,
M-a chemat din ochi să-mi spună
Să-ngenunchi, aşa cum sînt, scofîlcit şi cu chelie,
Să-mi aşeze pe creştet talpa ei liliachie.
Rătăcea miros ameţitor peste duşumele :
Se prăjeau într-o tigaie nesfîrşită chiftele
Şi era o dimineaţă posomorită şi amară
Din anii de şcoală primară.
Mi-am văzut atunci obiectele, etatea,
Am văzut care era realitatea,
Mi-am pus mîinile pe degetele arătătoare
Ale nemuritoarei mele institutoare
Şi, poate de aceea, poate din alt motiv,
Am lovit-o-n laringe cu trident milostiv
Şi-am zburat apoi greoi şi vîscos
Pînă-n dantelatul orăşel de os
Unde şi ieşiseră gazetele de-o centimă

Cu-ntr-o limbă moartă ştiri despre oribila crimă.
Eram vesel şi copilăros
Şi dansam chiar de bucurie într-o curte din dos :
Tocmai intrase pe portiţa de piatră
Institutoarea mea, tînăra mea institutoare mulatră.

RONDELUL LUMINĂRILOR
Ardea o luminare aşezată
Pe-o altă lumînare ce ardea
Şi-n alba luminare ca de vată
M-am aşezat, tot alb, deasupra mea.
Atunci a hohotit o mască lată,
Căci, fără rost, pe-un cub de piatră grea,
Ardea o lumînare aşezată
Pe-o altă lumînare ce ardea.
Eu am plutit spre bagdadii, deodată,
Spre zeul zugrăvit, care privea
Nepăsător, pe lada înstelată
Din podul alb cum, făr-a fumega,
Ardea o lumînare aşezată.

IMPAS
Cum mai alergau roţile de cauciuc !
Deşi nu ştiam să conduc
Maşina şi tremuram ori de cîte ori creştea
Vreun alt vehicul în faţa mea.
Trecuse de unu noaptea. Plutea
O năframă albăstruie peste şosea
Cît era ea de lungă.
Se vălătucea peste tîrguri, ca o pungă.
Pentru a se desface-n rotogol,
Neprihănită, pînă dincolo de pol.
Era o năframă vie,
O anomalie
Luminoasă şi turbionară
Specifică nopţilor de vară.
Apoi am intrat în ceaţă,
O ceaţă lăptoasă, de dimineaţă,
Cu claxoane şi hohote stăpînite,

Cu clinchet de sticle şi miros de biscuite,
Cu mici surprize zvîrlite din maşinile vecine
Cu vaietul meu, că mă doare şi pe mine,
Şi mă răsucesc la volan şi mă-năbuş de ciudă,
Mă ţin de caiafă, de rîie, de iudă,
îmi spun că numai eu sînt de vină,
Că mai era doar o serpentină
Şi, dacă ştiam cum s-o cotesc
Era greu să nimeresc
Atît de irevocabil şi de precis
în ceaţa asta ca de lapte prins.
Şi totuşi, îmi zic, odată şi odată
Tot am s-ajung la semn, la săgeată
Şi-am să mă-ndrept către burgurile hiperboreene,
Către cumpene, către profiluri de echilibru, către
peneplene
Dar ce Dumnezeu ! toate s-au oprit,
Ia să claxonez, să claxonez la infinit !
Aşa, n-o să mai ajungem niciodată
Dincolo de ceaţa asta blestemată !
Şi totuşi, am zărit limpede, de sus,
Drumul, ducînd departe în sensul opus
Acelor acelui ceasornic uriaş
Cu axul înfipt în Marele Oraş
Aflat în centrul tuturor acestor mizerii.
Dar poate c-ar trebui să mă sperii !

DESTIN CU LUP
DESTIN CU BAOBAB
Să punem deci imensul lup
Cu strada lui, în fund de chiup
Şi-n colţul străzii, titirez,
Chiar eu, de sticlă, să m-aşez,
Cu mîini, cu panglice, cu cupe,
Vin de mă prinde-n labă, lupe...
Mai iute-ntr-una mă rotesc
In botul tău cel pămîntesc
Şi mă desprind, şi mă ridic.
Ţi-e saltul trist, mai sus un pic,

O unghie de-ar fi mai sus...
Degeaba-i laba. M-am tot dus
Şi dans încerc şi mă alint
Peste Siberii de argint.
Dar mă-ntristez şi-s supărat
Că nu m-ai prins şi sfîşiat,
Sînt eu în lacrima ce-a stat
In ochii tăi de crîng pudrat,
Atît de buni, atît de verzi,
Bătrîne lup din dup-amiezi...
Oraşul în cadril de mucava
Trăia, înfricoşat, la cinema.
Iar străzile duceau poveri de şoapte
Doar între pauze. La cinci şi şapte.
în piaţa cu celebru nume şvab
Creştea, pînă la cer, un baobab
Cu fructe cît o casă, cu bodegi
Şi trenuri de sidef iuţind prin crengi,
Cu gări albastre-n care stam zîmbind
La străvezii pahare cu absint
Şi povesteam din viaţă, şi rîdeam
De peştii care ne priveau din geam,
în seara-aceea-n care nori duioşi
Au oglindit lătraturi şi cocoşi
Şi medici de zăpezi cu nume şvab
Zăcînd lîngă bolnavi, în baobab.

ISTORIA LUI CLAUS ŞI A
GIGANTICEI SPĂLĂTORESE
Cu perii, cu lighean, cu pămătufe,
De cînd s-a pomenit, se spală rufe.
In iarna geruită de afară
Se-aud doar trenuri fluierînd în gară
Şi plînsete de fete cucuiete
în glumă îngropate sub nămete ;
Afară-s viscole şi eschimoşi
Şi cîini imenşi cu ochii somnoroşi
Iar dincoace, din aburul mulcit
în jurul rufelor, la răsucit

Nasc umbre umede şi-o nepăsare
De fluturi morţi în albii rotitoare.
Bătrinul Claus, (vecinii nu prea cred),
Stă cocoţat de veacuri pe-un trepied :
Costum de sport, sandale noi, tunică,
Roteşte-n deget o sfîrleză mică
Şi-n barba-i verde, prinsă de podele
Stau în cîrlige, globuri şi mărgele.
El le ciocneşte măiestrit, în unghii
Şi, fericit, îşi pipăie genunchii...
Zicînd : „Te du, o altă jucărie,
Mai altfel, să-mi aduci, mai străvezie".
Gigantică, cioplită-n volte pline
Spălătoreasă bună care-1 ţine
îl unge cu clăbuc, într-o mînie
Şi rufe roşii suie pe frînghie ;
Căci în boltita cameră de jos
Cu geam rotund şi gratie de os
Atunci, bătrînul Claus, de atîta frică
Şopteşte rugi, cu vocea lui peltică :
„Spălătoreasă mare, eunucă,
Vechi elefant, de fildeş tot, m-apucă
Şi-aşează-mă cu spatele la tine
E-un dans în abur şi nu-mi face bine.
Spălătoreasă mea catifelată,
Ai sfîrc albastru, ţîţa de agată,
în ochii tăi se oglindeşte-o mare
Nu zoile vopsite din căldare.
Ce purpurie buză, ce aleasă
Formulă^ncerci în gînd, spălătoreasă,
Mă mută. dar cu degetu-ţi, încet,
Să nu se-ncurce barba în trepied.
Ce stai aşa, de ce nu-mi împlineşti
Odată ruga, viperă ce eşti !
Rechin cu solzi din mări adînci adus,
Cotarlă pîngărită de-un tungus,
Nu vezi, ţi s-a clocit de scîrnăvie
Răscoapta ţâţă spartă-n carne vie,
Ai ochii ştirbi, urdorile crestate

De viermi nătîngi rostogoliţi pe spate
Şi^n pîntecu-ţi de ceară ruginie
Jivine oarbe latră a pustie.
Copil sînt eu cu barba pieptănată
De tine, la iubire, cîteodată,
Hai, şterge-ţi zoile din sin şi clisa,
îţi aminteşti ce monştri dragi uais-am ?
Ce fum nemărginit ne da tîrcoale
Şi cum zvîrleam oraşe din pocale.
Cu pumnul dam în pajerile grele
Iar ele ne zîmbeau printre oţele,
Albastru gînd, de purpură sudalma,
Dar nu striveam nici un gîndac cu palma
In bunătatea noastră nencăpută
Sta tigrul adormit pe lîngă ciută...
Şi-acum mai stăruieşte un contur
Din cîte-au fost, în văile din jur^
Că-n firul lui cotit se mai încurcă
Perechi care coboară, care urcă
Şi nimeni cînd nu e ca să ne vadă
Măscări rostim şi hohotim grămadă.
La Claus privi atunci spălătoreasă
Şi-n ochiul mort i se aprinse casa :
Incendiu roşu cu infernuri mate,
Mînia ei ieşise din lăcate
Şi năpustită surd pînă-n ulube
Scurt, răsuci trepiedul din şurube,
Şi-n hîrb împiedicată, peste gioarse
La rufa-i răsucită se întoarse.
Zîmbind uşor, copilul Claus ştergea
Cu mîneca un ochi de catifea
Bătută chiar de el în centrul uşii,
Prin ea să intre, vara, cărăbuşii.
Acum e iarnă şi rotundul por
E înfundat cu geam multicolor
Prin care Claus, bătrînul cu clistire
Priveşte amuzat în amintire.
Estimp spălătoreasă pridideşte
Să treacă mii cearşafuri printre deşte

Şi. vîrtejite ca din tobogan
Să bubuie cu ele de tavan.
Streine doamne dulci cu ţîţa goală
Cu Claus se joacă-n pajişti, şi-1 înşală.
Temute ginte dănţuind în soare
îi fac primiri cu pîine şi cu sare,
Iar el, cuprins de rîset, prin cenuşe
Culege brebenei şi umbreluşe
Şi-n salturi suie, inima-şi încearcă
Pocnind-o cu baghete de litarcă...
Ce joc cu globuri de argint inventă
Cum umblă-n cot pe-o catapultă lentă
Şi galben pîntec de şopîrle tîmpe
Atinge printre lacrimi şi scălîmbe.
E-atît de bine-n cîmp. Atît de prost
Se ştie astăzi : chiomb şi fără rost
Că n-a văzut cum umeda gigantă
Foind sub o mantilă elegantă
A părăsit, cam pe furiş, odaia
Cînd tocmai se jucau de-a puia-gara...
Ce rînjet gol în rufele întinse
De parcă-ntr-una mor în ele inse,
Ce alb răspuns ligheanul cît o roată
Roteşte calm peste odaia toată,
Ce ţurţuri galbeni strălucesc în geam :
Sînt viscolele strînse la bairam,
Ce umed duh cu acrobaţii bufe
încremeneşte leneş printre rufe.
„Ce singur sînt şi ce lumină veche
Vrea să-mi şoptească spaime la ureche
Ce dense pietre mă privesc de jos,
Cine de-a surda ivărul 1-a scos,
Afară-s doar igluuri de ninsoare
Cu vînători în uşe, fiecare,
Aş vrea să-i chem şi să le dau mărgele
Ah, barbă pironită de podele,
Cumplită barbă cu brelocuri sparte
(Etaje tot mai iuţi, tot mai departe),
Mă tragi mereu mai jos, mai ascuţită

Spre pivniţa cu morţi de bachelită.
Din mine creşti, împodobită toată
Cu saltimbanci pe măgăruşi de vată.
Ce lumi subţiri ţi s-au plimbat pe crengi
Cu marţipan, cu fluturi, cu harengi
Mă ţii aici, copil printre baloane
Eterne, monotone, diafane
Să-mi şterg singurătăţile-n tăcere
Cu mîneca scrobită de-o muiere
Ce m-a lăsat aici, neghiob şi umed
Din loja mea de jad să nu mă-ncumet
Nici a clinti măcar, pe cataramă
Cînd colţurile sparg atîta teamă.
Simt nopţile cum ţi-au înfipt cuţite
Şi cum alergi pe uliţi troienite
Furtunile cu lame de beteală
Croiesc din tine dungi de piele goală.
Ai rătăcit, desigur, şi se lasă
Pe capitale, dricuri de mătasă,
Atît de mare, trenurile sure
Vor trage-n tine pîrtie de zgure ;
Un ger antarctic, cu rărunchi de gheaţă,
Văd cum de-nchipuirea ta se-agaţă
Şi te zdreleşte cu cristale drepte
Rostogolind durerile-ţi pe trepte.
Ce goală eşti, ce întristată geana
Cînd viscolul îţi flutură pulpana.
Pe care străzi apuci ? Spre ce etaje
Te poartă povîrnişele de glaje ?
Tu nu cunoşti acele minţi viclene
Cohortele de principi ori duene
Care-ţi surîd prin igliţe şi ace
Păstrînd grămezi de rufe prin iatace.
Strîng pînzele painguri care taie
Bucăţi de întuneric în odaie,
Iar lada de beton de lîngă uşe
Urneşte surd tărhaturi cu cenuşe,
De spaimă cloanţă Claus priveşte singur
La cratiţele sparte printre linguri

Şi caută să vadă vis subţire
Vopsit în roz pe fiece sticlire
Dar carnea tremură şi se preschimbă
în crunte roţi, în ceasuri fără limbă
în scripete, în negre manivele
încremenite pe cazane grele...
Cum plîng nămeţii povîrniţi în tindă
Şi parcă vin strămoşii dîrji să-1 prindă
Cînd, lunecînd în unt peste şarniere
Deznoadă uşa uncii de tăcere
Şi toarnă din nimicul din afară
Un zid profund în Claus, şi-i înfioară :
O clipă şi-ntunericul va sparge
Corăbii cu catran peste catarge...
Dar, proiectat ca dintr-o mînă oarbă
Un cub albastru vine lîngă barbă
Apoi un alt albastru cub se-aşează
Lui Claus în palmă, lin, şi scînteiază.
Zvîrlite iar, cu gesturi nentrecute
Răzleţe cuburi se-ntretaie iute
Iar Claus le cîntăreşte, le răstoarnă
Le şterge de-ntuneric şi de iarnă
Şi fum înalţă în istorii clare
închise chiar de el în fiecare.
Răsună-n jur clintite campanile
Şi zac în flori răgace juvenile
Cu sîmburi de lumină sub elitre
Cu doamne sidefii suind în vitre
Şi-n toate Claus se plimbă, meditează
La ce va oglindi străvechea rază
Din nori alunecată pe-o tipsie
Mocnind amiezi într-o sufragerie.
Acum, azurul turnului desparte
Odaia-n părţi cu diferite soarte
E Claus aici, iar dincolo, egală
Spălătoreasă rufe limpezi spală ;
Ei semne desfăşoară-n străvezime
Şi îşi zîmbesc prin vesela mulţime

Cu mantie, cu pavăză, cu cucă,
Cu bile reci rostogolind, năucă.

CUMPĂRATURI
Se făcea, îmi amintesc atît de clar,
Că eram într-un mare magazin alimentar
Saturat de miresme bizantine :
Vanilie, scorţişoară, măsline.
Un magazin cît o cetate
Dar pierdut în semiobscuritate.
Pîlpîiau din cînd în cînd nişte lumini
Din rafturile cu produşi levantini
Către raioanele suplimentare
Cu textile şi lampadare
Cînd, dincolo de geamul unsuros,
Te-am zărit mestecând într-un fel de sos,
Menit a păstra harengi ori scrumbii
Şi m-am îndrăgostit de tine cît ai clipi.
Atunci ai zîmbit din pleoape,
Ai apăsat pe nişte supape,
Ai aranjat cutiile cu conserve de ghiborţ,
Ţi-ai scuturat pletele, ţi-ai şters mîinile de şorţ
Şi ai venit în faţa mea.
Erai mică, aveai privirea grea,
Stăteai, desculţă şi trandafirie,
Ca-ntr-o poză din copilărie
Şi mi-ai spus că deşi trăieşti pentru mine
Prin odăi, prin tramvaie, prin magazine,
Nu va mai fi ce-a fost niciodată
Căci toată făptura mea e schimbată
Şi poate că nici nu mai ţii minte
Vremile fericite de la Aşezăminte
Cînd rîdeam amîndoi deodată
La ivirea degetelor de sub plapuma matlasată.
Atunci m-am îndreptat spre manufacturi
Şi-am început să fac tot felul de cumpărături
Fără alegere, fără rost,
Pentru anotimpurile care-au fost.

RONDELUL ZEULUI PITIC SONETUL XXIV

A dat deoparte storul de pichet
Un zeu pitic pe-un mare as de pică,
în mînă ţine, gingaş, un pachet.
E trist, desculţ şi e frumos de pică.
Cap alb de pasăre cu galben cioc
Din depărtare peste munţi de ceară
Clipeşte umbrelor chiar în mijloc
S-ajungă pîn' la cap iuţind o gheară,
Ar fi putut să joace bilbochet
Ascuns, ferice, dar, cuprins de frică,
A dat deoparte storul de pichet
Un zeu pitic pe-un mare as de pică.
Stă geamăt de oceane ca-n ghioc
Pustiul templelor cînd desfăşoară
Sub vocile încremenite-n joc
O nesfîrşit de cenuşie vară
Dac-ar voi să plece în secret
De pe dreptunghiul alb, de majolică,
L-aşteaptă verzi dragoni în plin Tibet
Şi totuşi, tremurînd, c-o mînă mică,
A dat deoparte storul de pichet.
Sîntem doar două şubrede fragmente
Embleme peste mări şi continente
Pluş ocolind ori înnodînd mătasă :
Pereche stăm în negre falduri trasă
Sub nasturi, cusături, brelocuri, aţe,
Doi împăraţi cu capetele-n braţe.

DESTIN CU PASERI

Creşteau peste deserturi tropicale
Păduri de solzi, de unghii roz, de zale
Şi-n luminarea Idr sfîşietoare
Paseri de sticlă învăţau să zboare.
Aveam şi noi acolo o odaie
De peşti înfipţi în cozi. Avem buboaie
în care ciocurile scormoneau criblate
Şi le făceau să pară urbi uitate

Palate sîngerii lucind în vag. Os
Ros de papagali din Galapagos
Şi-n el, cilindri de lumină moale
Cu fire de păianjeni în spirale.
Cînd răposam alcătuiau cotige
Duioase dropii verzi, pe catalige.
Acolo-n somn ne lepădăm de bube
împinşi de ulii-fete la ulube,
Şi vise ne-nveleau în aripi grele
Ca să zburăm peste păduri, cu ele.

RONDELUL JOCULUI ETERN
PSIHOLOGIE
Am instalat un joc etern
Pe-un astru vînăt, de platină :
Are, montaţi pe vibrochen,
Doi monştri trişti şi-o tamburină.
Pedepsitori au dat să vină
Cînd s-a aflat chiar în Eden
C-am instalat un joc etern
Pe-un astru vînăt, de platină.
Un singur bobîrnac patern
Şi-ntreaga ceată androgină
S-a stins, căci, fără albumen
Şi fără graţie divină,
Am instalat un joc etern.
Creşteau zgomotele o dată cu zorii
In oraşul cu clădiri derizorii
Adus dintr-un vis trecut
Lipsit de locuitori şi de conţinut,
Cu numai ziduri şi străzi deşarte
Ca să tot trecem, mai departe.
Aşa că, miraţi la început, foarte,
Am dat a ne înspăimînta
La auzul piuliţelor şi rîşniţelor de cafea
Care ne-ntîmpinau din fiecare casă.
La clinchetul farfuriilor aşezate pe masă,
Căci era vremea prînzului iar acest întreg
Oraş necunoscut, nelocuit şi, dacă-nţeleg

Bine,
Lipsit de bazaruri şi magazine,
Se pregătea să se aşeze la masă.
Era o grabă şi-o curgere mîngîioasă
De duşuri şi robinete,
încercări de flăuturi şi de clarinete
Pentru vaporoasele orchestre necesare
Orelor de băutură şi de mîncare.
Dar, la mijloc de gamă
A-nceput să ne fie teamă
De toate aceste pregătiri
Fără gazde şi fără musafiri
Şi-am început a şterge cu o vată
îmbibată
în alcool camforat
Mai întîi periferiile oraşului fermecat,
Apoi marile bulevarde pustii
Apoi palatul cu turnuleţe trandafirii
Şi în ultimă instanţă,
Mica pată de pe Protuberantă,
Abia vizibilă, lăsată anume pentru
Coloana de piatră neagră din centru.
Acum totul e curat,
Stropit, dezinfectat, măturat,
învelit într-un strat de ceaţă subţire
înainte de despărţire.

VIS DE CARNE
Bizuiţi-vă pe mine, buturi de porc
Cu striuri de clisă din rasa York,
Crupe de bivoliţe, movile de garfe :
Azi sînt parlagiul cu trei eşarfe
De cu seară furişat în abator
Să slobozesc sufletele tuturor
Taurilor, berbecilor, vierilor
Pentru dimineaţa învierii lor,
Cînd vor pluti cu toţii, ocarine de lut
Colorate-n zmeuriu şi verde-nvăscut,
Lacrimi de tinichea le vor atîrna

De ochii puşi în grabă, la saftea,
Şi-i vor vinde din nou, şi-i vor duce
La copii scrofuloşi aşezaţi la uluce,
Atunci, în ziua judecăţii de apoi
Cînd vom da amintirile toate pe-un biloi...
Dar de ajuns. Am ajuns să ne rotim iar
în jurul puterilor de chihlimbar
Ce stau acolo unde-s unde oriunde
Pornind în întuneric spre livezi burgunde,
Spre turle bavareze cu metereze,
Spre iurte pline la uşi cu turte
De băligar pentru vreme de iarnă,
Cu mongole bete la guri de povarnă,
Cu mine însumi în întunecime
Lucioasă, la temelii de crime,
Căci voi ucide pentr-un crăiţar, pentru-o rublă,
Cu vînătul oţel de spatulă dublă
Primit în dar într-un ev anterior
De la craiul epistolar, Nabucodònosor,
Rîndui-voi hartane, rasoale, buturi
In măcelăriile rozelor începuturi
Ca să fluier apoi să dansez
Un dans tirolez
Cu chiuit urluit
La nesfîrşit
Sus, în vîrf de cremeni. încremenit
De spaima nopţilor la proţap.
Dar s-o luăm de la cap.
Am atîrnat de limbă vitele,
De văl meduzele, de nasuri Trisfetitele
Şi tot aşa regnul întreg.
Şi-acuma stau să-1 aleg
Singur, proptit de trident,
La centrul imensei cupole, atent
Să văd cum scaldă-n lacrimi mesele
Jumătăţile jupuite şi vesele.
Mai am pe-un sfînt părinte longev şi solemn
Să-1 ameţesc în;'creştet cu ciocanul de lemn
Şi să-i dezgrop sufletul în viscere

Ca să urce-n tavan aiurit de plăcere.
Vedeţi, lui Dumnezeu, în ardent chiuit
Pe poteca asimptotelor m-am substituit
Şi tind acum din nou către ce e,
închid ochii şi văd cetacee
Gonind prin ocean către mine
Din Comodore şi Aleutine,
Acuş vor intra pe lucarne
Să le tai. aburind, în felii de carne,
Carne roşie fragedă, carne de foce,
Insemnînd de-o visezi, maladii atroce.

TURNUL BABEL
Ostreţe-nşurubate-n osii multe
Cilindri vineţi, faruri, catapulte,
Bronz învîrtit, cu dinţii cit o casă
Pornind într-o cadenţă majestuoasă
în jur de verde ax ieşit agale
Din baie de uleiuri matinale,
Căci dimineţi j întregi veneau să moară
La fiece rotire-n unsa moară :
Erau acolo nopţi rămase treze
în largi cutii, vopsite, de viteze,
Iar muzici albe răsturnau pe ape
Vechi săli, de pîrghii clipocind din clape.
Luceau unelte palide-n ogivă
Şi cranii de mecanici puse stivă
Căci veacurile de priveai, de-a valma
Prin colbul geamurilor şters cu palma
Purtau, în cor cu dizele prea grele,
Romane mecanisme uşurele...
Şi inime de rob nemuritoare
Băteau în tact alături de motoare
Şi tot acest duium, această zurbă
Ivea la nord o suprafaţă curbă,
Un spate bun şi calculat să poarte
Turn Babei locuit de ginte moarte.
Temute gîrle cu aligatori,
Păduri de sicomori otrăvitori

Cu străvezii aspide veninoase,
Capcane ruginite, munţi de oase
Cu, rătăcit prin clisă, cîte-un iris
De călătoare Ibis, crunt Oziris,
De crîncenă în ev gîngav, Astartă,
Atît de trist în spuza lui deşartă...
Oraşe de latrine şi de trape
Cu pelerini călătorind pe ape,
Cetăţi înfrînte, albe capitale,
Ruini de templuri fluierînd la poale
Nătîngi aeronave desuete
Armate de armuri peste schelete
Grinduri de cretă scîrţîind în spate
Gigantice corăbii eşuate
Şi drumuri, drumuri, prin amiezi, prin noapte,
Şosele de platani ori căi de lapte
Cărări livide, Appii sepulcrale
Cu scarabei la pîndă printre dale,
Duceau cu toate la acel, în ceaţă,
Turn Babei lins, cu numai dimineaţă.
Dormeau cobolzi în colţuri de liavuze
Şi-un fum uşor îi mîngîia pe buze.
Din ghimpi aleluiau agave aspre
Răcoare limpede pe scări de jaspe.
Jucau pe sfori, în zbor de libelule
Pitici gimnaşti din depărtate Tule
Şi iar grădini ţesute ou liane
Pe-un preş adînc, de campanule plane
Şi plante ce purtau din altă oază
Pe lujeri albi clondire de turcoază,
Arcade clare-n sticlă ţevuite
Mărgeanuri ţuguind în stalagmite
Cu pajişti moi de trandafiri în valuri
Ce unde sparg pe unul din portaluri
(Şi erau mii, durate peste pronii
Portaluri din onix şi calcedonii
Ori largi portaluri dintr-o verde piatră
Cu striuri de agată mai mulatră
Portaluri galbene, ortogonale,

Din clor coclit, pe muchii de cristale,
Portaluri roz, dintr-un corund amar
Crescînd în tropicale văi de var
Portaluri gri, din jaduri chinezeşti,
Cu scorburi violete, cu fereşti,
Portaluri albe, cu mânere lipsă.
Pieziş împinse, ca o grea elipsă,
Imense guri o vorbă ce aşteaptă
Turn Babei să rostească, înţeleaptă).
— Viteze cavaler, regină barză,
Lăsaţi gunoaiele din curţi să arză
Şi-mi arătaţi pe unde nu-s turnire,
Să văd vestita broască din safire,
Ori uşile portocalii din spate.
Sint ostenit, învins, şi am dreptate.
— Cerber stupid, fonf căţelan de gumă,
Arată-mi iute drumul, doar nu-i glumă :
M-aşteaptă masa, cu felibri beţi
La nu ştiu ce etaj. Suavi ereţi
De colo ! Olomer ilot, deschide !
Ce staţi aşa ? O, dar sînteţi lichide
Turnate în veşminte colorate,
Crezutu-v-am mai vii de-aici, din spate !
— Albastre meşter, cînd mă vei conduce,
Doar te cunosc demult, la sumbrul duce,
Stăpîn peste puzderia din poartă ?
Te-ai şi sucit într-o geodă moartă...
— Vedenie pocită, nu pleca !
Iţi ştiu eu chipul de pe undeva !
Nu-ţi înveli imaginea cu capa,
Priveşte, am sosit, ridică pleoapa !
Mi-e teamă, ori e-atît de-nalt acest
Turn Babei, că mi se despică-n ţest ?
Trist cetăţean, în van te furişezi !
Sînt uşile închise, precum vezi.
Nici cea de jad, bătută-n roşii ţinte,
Nici cea de lemn, lucrată în arginte,
Nici cea cu verzi ciorchini de crisalide
N-au balamale. Nu se pot deschide.

Ci doar această poartă, care nu e
Decît un cifru pironit în cuie,
Un număr sturlubatic şi complex
Cu cinci urechi, cu inimă, cu sex,
Cu indice mai negru la picioare
Şi-o axiomă pentru fiecare,
Ci numai eu. strămoş iacut şi gal,
Sorginte şi final, Urgoragal
Te pot lăsa să treci printre precesii
Pe scara asta mai din dos, din gresii.
Pe-aici se-ncearcă tot şi se-nţelege
Aici sînd întîmplări dispuse-n lege.
Cocoşii : cresc doar negre siluete,
Prietenii : vedenii pe-un perete,
Livezile : doar muchii de vîlcele
Iar frunzele — livide isoscele.
Pe-aici poţi să te bucuri prin lucarne
De balul seminţiilor din carne
Şi să cuprinzi cînd toatele-or să steie
Turn Babei priponit de căi lactee.
Atît de-ngustă, scara în spirală
Pornea înmărmurind o ameţeală
Se prăbuşise totul pînă jos
De-a Jungul rosului pivot de os.
Erau bucăţi de Venus, mîini ciuntite
Felii de capiteluri din graniţe
Eliptic gong de bronz încă sunînd
Mătănii negre inelînd la rînd
Inimi de ghips şi ochi înlăcrimaţi
Vechi amfore cu jumătăţi de fraţi
C-atunci, din răsputeri cînd. agăţat,
Cercai s-ajungi la grinzi de matostat
De unde ce uşor era să sui
Acele trepte luminînd gălbui
Opreai de teamă visul, aducînd
Pe prispele cu albi cotoi dormind,
Lumina peste smoală, pe furate,
Spre jucători din leapşe asudate
Şi-n strada largă, ierburi împletind

Sub paşi de uscăţivi păstori din Pind
Părea că răsuceşte dimineaţa
Turn Babei din puzderie ca ceaţa.
Să stăm reduşi în fanta asta goală :
Aici e sala galelor, ovală,
Minere, bronzuri, mov aplice, lustre,
S-au şlefuit de mult de mîini ilustre,
Iar colbul aşezat de-atunci încoace
în galben flux pe dată se preface.
Sticlesc doar solniţele fără sare
Prin verzi amiezi coclind de aşteptare,
Ceruze lubrice de vîrste grele
Sedimentează molf peste vesele
Şi-nsumă clipa de rugină care
Va risipi-n argint o fulgerare.
Atunci vor învia în calme cete
Califii desenaţi de pe perete,
Iar zalele vor prinde să seînteie
închipuind ciudate curcubeie,
Gnomi astronomi în sinilii mantile
Lucra-vor cu lunete prehensile :
Dintr-o prea azurie nebuloasă
Din aştri dulci rostogoliţi pe masă
Lumină tainică să tragă pentru bal
Un bal final ce-I dă Urgoragal.
Un bal mascat pentru acel întreg
Turn Babei. (Am de gînd să-I neg.)
Al doilea cat e-o mată panoramă
în cumpăna oglinzii de alamă.
Ascunse-n vechi ocean se încovoaie
Uriaşe urbe tunse de războaie
Le-au bombardat roz-albe avioane
Din sticlă tulbure şi porţelane
Zburate sus, pe linii gri de forţă
Scrumînd o criptic înnegrită torţă :
Erau oraşele din vremi întoarse
Jelind trandafirii pagode arse,
Erau de fildeş, coapse retezate
în plîns gălbui, pe îndelungi păcate.

Iar noi, răscumpăraţi, cu alte feţe
Ne adunam din dup-amiezi răzleţe
Să trecem iar prin bîlciuri văruite
Cu scripeţi sus, cu mugete de vite,
Cu trei vagoane duruind deşarte
De ici-colo, pe liniile moarte...
Apoi au prins culorile să deie
Obraz mai vesel cerului, din zmeie
Şi s-au împreunat ca să răstoarne
Turn Babei de cleştar trezit din goarne.
Acordul fals încins de-un foc bengal
S-a spart în ţipete de papagal
Şi m-am trezit, decît Homer mai orb,
Nerod ca vorba, umed ca un morb,
Cu fruntea pironită de-o lucarnă.
Simţeam tuneluri din calcar şi marnă,
Eternităţi abrupte, ferecate,
La catul din cinabru gol, lăcate.
Şi n-au ascuns odăi de cositor
Nimic în netezimea lor.
Cilindru violet în cub mai mic,
Elipsoide, sfere de nimic,
Vechi încăperii de chihlimbar,
Reşlefuite-n veac barbar,
Identici octaedri, geme vide,
Cămări profunde, pline cu lichide,
Unsori intense, linse de-un tăiş
Din trei lumini ţintite tot pieziş,
Bătăi de ciocănele dacă-nceroi
Baloane colosale-n gutaperci,
Mii bule duble-n lespezi stacojii,
Răcori de vÎ9c desprinse în felii,
Şi iarăşi trepte-n sumbru şi real
Turn Babei, lingă el, Urgoragal.
La dunga orizontului, piezişe,
Adorm armurile prin lăstărişe.
E-un asfinţit real şi dezumflat,
Nu rid nici cavalerii, nu se bat,
Femeile privesc în goluri pline

De visul toamnei ce li se cuvine,
Iar palizii discipoli au intrat
în clasa lor de paltin fumegat.
Acum vor învăţa pînă la noapte
Cum să preschimbe mugetul în şoapte
Ori poate rămînca-vor să ţesale
Profundul verde de pe iniţiale
Cînd, uleios, călugărul privi-va
Din unghiul foii cum i-a curs saliva,
Ce glas atuncea se vor îndemna,
Letopiseţele cu scoarţă grea,
A scoate prin dulapuri, prin unghere,
Ce sunete de corn, ce mîngîiere
Dansată leneş în auz, ce vie
Mireasmă de hangiţă fildeşie,
Ce drumuri cîrpocite cu scaieţi
Şi ce, întorşi din ţară Ys, drumeţi
Ce regi vor pronunţa : cirip, cirip, că
Turn Babei vor, cu flaute şi scripcă.
*
Cocoşi întinşi şi zebre poligame
Au prins a se roti prin anagrame
Iar noi, de după pietre, la răscruce,
Cu glob de urdă şi veşmînt de duce,
Răniţi în frunte, cu urechea suptă
De demonii ce i-am învins în luptă,
în loc de măruntaie, cu gogoaşe
Clocind homunculi spintecaţi în faşe,
Suiţi peste spinări de dobitoace
Lent, răsucim cu unghia dibace
Un ivăr greu cînd soarele încearcă
Să toarne sînge pe întreaga marcă.
E ivărul acelei încăperi
în care zac culorile de ieri
încinse sub lacăte, de religii,
Să nu se risipească-n tîrg. prodigii.
Le vom lăsa în cumpăna-nserării
Burgundii să inunde şi Iberii
Ca din lucirea lor nepămînteană

De suc impus şi străvezie rană
Pe neguri de funingine să crească
Turn Babei cu hlamidă-mpărătească.
De la pervaze reci la fiecine
Zîmbesc etern iubeţele regine.
Ulei încins în tuciuri. Albe feţe
Fierb vrăjitoarele şi mai iubeţe.
In bolbor gras, în foc, în untdelemn,
Zîmbesc ameţitor şi ne fac semn
Să le urmăm în rîs cu bazaconii
Tot mai la nord, pe geruri, prin Laponii
Unde despică mările şi harta
Normanzi armaţi cu paloşe cît poarta
Şi duc cu ei în horbote veline
Iubiri de doamne stînd la clavecine.
E-o seară roz. Căţeii, pămătufe,
Pictaţi în colţ, adorm pe după tufe
Şi-n unghiulare săli perechi secrete
Jonglează amietiste-n menuete.
Ce vifor stins, ce linişte, ce lume,
Apasă surd coloanele de gume !
Ce nipluri moi, ce zidării isteţe,
Ce vîrfuri dure, ce-mpletiri de beţe
închipuie spinări, proptele, umeri
Atîtea oît nu crezi şi cît nu numeri
în sfredel cu tot mai rotite spire
Turn Babei să se-nfoaie, să respire !
Streinul guard e prăfuit şi doarme
Aci la cinci sînt sălile de arme
Ovale bolgii gri, cu halebarde,
înfipte-n porţi cetăţilor lombarde,
Securi ce-au retezat chiar mării briza
Ori firul plumbului din turn la Piza
Cuţite celtice, bătute-n cruce,
Stiieturi france, cu trei crini, de duce,
Mîner de piatră, cu-nmuieri de vis,
Din spada rupt-aldată de Clovis
Alături de-un pistol cu glonţul tras
în cel din urmă descendent rămas,

Mortiere negre, boturi de jivine
Şi fildeşii hangere sarazine,
Inscripţii verzi pe din azur grenade,
Maşini de geste lungi, din cruciade,
Pumnale gale şui cu pale buze,
Alb-negre capitolii de obuze,
Şi vîrfuri de junghere, munţi de şişuri,
Teşite, ştirbe, ruginii tăişuri.
Tăişuri trase-n spîrc şi-n ududoaie
Ce nimeni nu le-ncearcă, nu le-ndoaie,
Căci au pierit, visînd în dreaptă luptă,
Turn Babei, cavaleri cu stema ruptă.
Luaţi din primăvară, din lăptuci
Şi tremuraţi de frig nuntaşi năuci.
Nu vă mai pot ivi precum aţi fost
Deşi mi-aduc aminte pe de rost,
Lăsîndu-vă roz-albă cicatrice,
Cînd v-am vînat pe dune, cu alice.
Dar tot vă ştiu, vă cercetez aproape
Vă simt din catarame, din supape,
Din laba de cilindri sfredelită,
Din carnea sfîşiată de ispită.
Acum am alte neamuri, mai croite,
Le-am dat de toate : tunuri, iazuri, vite
Şi le-am statornicit pe lîngă ape
Să-mi fie la-ndemînă, la agape,
(Căci dau agape, baluri, prînzuri, cine
Poftind la chiloman pe oricine.
O lună-n şir ospeţele să-nvie
Mistreţii fripţi ori cegele-plachie).
Deci nu pieriţi, daţi buzna la semnal
In prag sînt eu şi el, Urgoragal
Şi nou-nouţ, ca spre a vă primi,
Turn Babei răcoros, cu melodii.
Abia la început şi, scumpe rob,
Ai şi albit. Te suie în hîrzob
Iar eu, cît vom urca prin curcubeie,
Cu-o vorbă povesti-voi, cerulee,
Cum dorm pe veci ameţitoare hurii

Păstrînd în racle moi întocmai nurii,
Cum parc-ar plânge, singure, iatace
Din stins brocart ţesut cu pitpalace,
Cum cînta trist din colbuite bule
Legi firave, alegorii, formule
Compuse din perechi aleatorii
Prin cafenii volume de istorii,
Cum veacurile s-au golit şi doar
Mai ţin pe ziduri măşti de chinovar
Şi-n sipet de sidef ori besactea
Cu perle sparte sub velinţă grea
Sedimentează peste veghi şi denii
Milenii albe, azurii milenii.
Sînt moarte fetele cu visuri scurte,
De piatră, balurile de la curte
Şi-n rafturile povîrnite-n dungă
Atomi de tomuri orice om alungă :
Doar vreun grifon eretic mai înscrie
Turn Babei mort în ceară sinilie.
Urgoragal, opreşte ! la o mie
Parc-am zărit o crisalidă vie,
Hai s-o privim ! Lucidă peste vremuri
Ivit-a lin din tivurile-i tremur
De-aici e-atît de certă, de departe,
Că-i văd şi septul inimii ce-o-mparte
In două pungi ovale şi egale
Cu pieile-i prea dulci incluse-n bale.
Hai să-notăm prin lumea hialină
Din jur, pînă la ochiu-i de jivină !
Ciclop pedunculat înfipt în frunte
Cu iris mov şi străveziri cărunte...
Ce-i trebuia în teaca-i albăstrie
Să poarte pete roşii la tichie ?
E-atît de singură pe lespedea lividă,
Atît de frînt cînd va ieşi omidă
Segmentele-i vor curge-n luciu van
Vor lumina şi bumbii de mărgean
înfipţi în şapte şiruri în spinare
Cu cîte-o lacrimă de sticlă fiecare

Şi, oglindit în sferice maraje,
Turn Babei cu lucarne şi etaje.
In sala asta cît întregul cat
Cresc împliniţi acei care-au negat,
Poznaşi eretici, monştri de otravă,
Bufoni cu ochi de împăraţi pe tavă,
Prelaţi atei din zîmbet de masase,
Lunatici cavaleri cu zale roase,
Antihrişti trişti în robe violete
Sînt aşezaţi în jilţuri la perete :
Prin faţa lor, călare pe asini
Trec pui de zei încununaţi cu spini.
Al treilea Ramses schiaună, nechează,
Se plimbă-n mîini pe-o galbenă spetează
Şi-n uşa balului în cap cu sticle
îşi dau Semiramida şi Pericle.
Soloni peltici, legiuitori de viţă
Din Crete văruite umblă criţă
Cu tamburine, clopoţei, panaşe
Şi fac pe saltimbancii prin oraşe.
Miniştri vineţi rîsului cad pradă,
Chimişti livezi se lasă prinşi de coadă
Şi suie toţi închipuită scară
Turn Babei zmîngălit într-o mascara.
Mai sus de capiteluri, turnul unde,
In umbrele-i coteşte şi se-ascunde,
Lucea prin iedere din alte timpuri
Un crov iliric oglindind olimpuri.
Şi-n clare seri tăiate de ştergare
Ducînd la tîrg fecioare temerare
Pe apa-i cu submerse astragale
Fugeau săgeată luntri de opale...
Nici porturi, nici ghiocuri de sidef
Doar iederi împletind străverde nef
Nici zări în fund, cu talgeri de aramă,
Nici nori deasupra, aburiţi în scamă,
Ci doar oglindă paraboloidă
Cu lumi adinei plîngînd să se deschidă
Şi-n fiecare surîzînd în sine

Liliachii, prea firave menine,
Cu pleoapele-ntrebînd dacă rămîi
Cu fildeşuri rotunde la călcîi
Cu parcă de demult ştiute semne
Cu sînul strîns în untdelemne
Şi toate dînd, iterative danii,
Turn Babei spart, din degetele stranii...
în toamna asta, cu balerci de corn
Sub struguri negri, clonţ letargic torn
Să ia fiinţă noile etaje
Cu doar butoni înşurubaţi în glaje
Şi dincolo, ca la porunci, să zgîrme
Subtile tuburi, lampe pale, sîrme,
Să tremure smaralde de lumină,
Şi oblici ochi cu cearcăne-rugină
întorşi din mijloc, divizaţi în şapte,
Să scuture livezi de prune coapte
Pe neguri alburii mocnind în ere
în coşuri, talere, cutii, panere,
Ca-n noapte toate vîrfuite-n sorte
Să curgă grohotişe din retorte
Şi-n şuier, glonţ, prin alizee scurte,
Să umple butiile verzi din curte.
Vărsat apoi pe-o lespede de marnă,
Să prinză trup rachiul din povarnă
Cînd trec în mugete şi băligare
Cohorţi de inorogi spre abatoare,
Cînd dorm alămuri pe tejghele vide,
Cînd se sleiesc scovergile din blide
Şi luminează discuri matinale
Turn Babei dur, cu piersice la poale.
Să nu vă-mpiedicaţi, a şaptea treaptă
Ştirbită, boantă, pas greşit aşteaptă
(Avea la muchia de malahită
O fază galbenă, eteroclită).
Dac-am trecut, priviţi, e-o sindrofie
Cu ieftine pahare de lămîie.
O văduvă de plutonier major
Cu lup de ipsos sus pe dulăpior,

A pus chiar gramofonul pîntecos
Să cînte, roz, venirea lui Hristos.
N-o tulburaţi, veni-vor doar cumetre
în drosce de la mii de kilometre
Şi, scurt, sorbi-vor din cafea fierbinte
La moartea soarelui peste morminte
Căci e afară praznic cu irmoase
Şi vin răvac pe oase albicioase
Şi chiar şi voi şi eu, Urgoragal,
Copii zglobii, cu frunte de percal
Subţiri, ne poticnim de hîrci pustii
în fugă printre cruci albastre şi
Privim din umbră, ocrotiţi şi vii
Turn Babei înălţat pînă-n tării.
Cad ploi feline, plînsete de plopi,
Pe treptele de marmură cu gropi
Ce-s cît o ţară-ncinsă după haturi
Cu caravane, uliţe, tarhaturi
Lăsate pradă vremii pe taluze
De cei cîndva rămaşi în autobuze.
Cad ploi albastre şi numerotate
Oprite-n drum, la turnul jumătate,
In amfore, în cuve lungi, în oale
Lăsate de spiţeri după haznale.
Cad ploi de peruzele, pe furiş.
în albii de hîrtie, sub frunziş,
Ploi palide, ploi sarbede, ploi grele,
De lacrimi, de tablete, de mărgele
Peste cămilele ce se-ncovoaie
Peste spinări întinse prin noroaie
Pe carapacele de rinoceri,
In dup-amiezi. în zorii verzi, în seri,
In chiar palatele durate-alături
Cu clopot, cu opaiţe, cu mături,
Cu tot de trebuinţă într-o casă
Cu fluiere prin noaptea uleioasă
Cu prispe şi motani dormind cuminte-n
Turn Babei suitor, adus aminte.

Urgoragal, ţi-e teamă, te reduci
La zero roz, la silabe de cuci,
Ridică fruntea, eşti cu mine doar
Chiar mîine dacă vrei îţi tai în dar
Lin ochi, o mînă, oasele suflate
în aur roşu, munţii cu palate
Reverberate-n evantai pe creste...
Să-ţi spun un vis, o glumă, o poveste ?
Urgoragal. ce burg mai larg, aleargă
Prin văile-ţi privirile să spargă,
Urgoragal priveşte, ţi-am adus
Un semn de lemn de vînător tungus
Să-1 porţi la inimă să te vegheze
Pe ger, pe punţi, pe mare, pe faleze
Urgoragal, în deget să te pui
Un mult prea simplu degetar verzui
Cu curbe cinci din lături purcese
Neisprăvite, şubrede, erese...
Şi ele chiar, hîrtia dac-o-ndoi
Se fac întinse perii înapoi.
Plivite scurt, ca-n netezimi să suie
Turn Babei nou, în vremea care nu e.
Acolo, cocoţat pe-o darabană
E Martin Luther, cere de pomană.
Să-i dai un diavol cît de mic să-1 care
La leturghii de var în buzunare
Iar dincolo, la margine de turn
E-un astronom de vată, din Saturn
Planeta cu imense drumuri trace
Şi jucării pierdute prin băltoace
Dar viermele cu pălării la anus ?
E un ins cu contemplaţii, din Uranus
Atît de sus e. Trec atît de iute
Cu aştri cerurile prin volute
Că pintenii, orbitele, copita
Par epsiloni ori pi ciocnit cu fita
Dar cine-ntreab-aci, cine răspunde ?
Sînt singur printre răgălii rotunde
Şi-atît de vesel sînt, atît de vechi

Şi scufe am şi perle la urechi
Şi arc scumpe încă neînfipte
Şi străvezii barişe cu inscripte
Mulţime de agate prinse-n hore
De Turnuri Babele, multicolore.
Nu ştergeţi praful de pe aparat
Nici nu destindeţi planul înclinat
Să nu umblaţi nici la colimator
Cînd prisma prinde razele-n fuior.
Stă la etajul ăsta, cam bombastic,
Lin veac de seif curent şi gumilastic
Atunci s-au născocit maşini uitate
Şi din frecare electricitate.
Atît de limpezi legile, atunci
Erau răstălmăcite chiar de prunci,
Apoi s-au răsucit de sus în jos,
Au şchiopătat şi s-au întors pe dos
Că-n sura gară-n care va sosi
Vagonul unde rîdem încă vii
Nu ne mai ştie nimeni, nu ne-aşteaptă
Nici lumea, nici nevasta, nici o faptă,
Ci numai peste zidurile şterse
Colos înnămolit între traverse
Cu iederi ascunzînd intrări pătrate
Şi leneşe inscripţii cadrilate,
O viză să ne pună pe tichet
Turn Babei revopsit în violet.
Nu vă speriaţi, aici e scrisă-n cer
Ideea de vanilie pe ger,
Iar umbrele cu jumătăţi de torse
închipuie printre coloane, morse.
E-un cîmp vărgat, fecund şi vertical
Rotind în toamne mere de metal.
Nu se supune legilor curente
Ci creşte nesfîrşind, pe continente.
Apoi un drum de mare cu fregate
Şi marinari din tigri şi penate.
El duce către insula cu cioturi
Pe vîrf de dumnezei făcuţi baloturi.

E-un dom aici cu scări la întîmplare
Piezişe, paralele, jugulare,
Cu inşi urcînd cu capu-n jos ori goale
Sublime, manechine laterale.
în rond arhitectura anulînd
Ei grabă dovedesc ori stau la rînd
S-ajungă la balcoane suspendate
Pe resturi de algebre nefibrate
Şi-n mijloc, cifru la miimi de grade
Turn Babei zăvorit în acolade.
Pe ultima platformă zac grămadă
Baloane îngropate sub zăpadă,
Felii de tancuri, ţevi de tun, chesoane,
Aripi letargice de avioane
Aduse din uzini, din Pernambuco,
Vopsite-n alb şi violet cu duco
Erau menite unui alt asalt
Turn Babei să ridice, mai înalt,
Dar, după ce-au fost şterse, rînduite
Manetele de bronz şi bachelite,
Cînd fu suit un ultim alb obuz
Ce vuiet surd se sparse în auz
Din echilibre scoase-n rostogoluri,
Urlau motoarele de la subsoluri,
Scrîşneau armurile de fier, cu toarte,
Cădeau sub mese solniţele sparte,
Priveliştile, fetele şi zeii,
Prelaţii, vrăjitoarele, căţeii.
Ţipau savanţi cu feţele livide,
Gemeau, de spaimă grea. cariatide,
Zburau miliarde fluturii din cranii,
Pocneau în spasme degetele stranii
Şi clătinat rămas-a, ca un val,
Turn Babei gol, c-un semn : Urgoragal.
La procesiuni de doliu peste turbe
Curbate pînă-n margini de suburbe
Acopereau coline şi cîmpii
Mustăţi de crizanteme fumurii.
Intrau pe porţile de lemn, înguste,

Raci acefali pe corpuri de manguste,
Săreau nerăbdător peste zaplaze
Armate de licorni din anabaze,
Zburau nepăsătoare şi nubile,
Peste obscurităţi, pterodactile,
Se furişau sub tufele de mure
Incluse în exod ardent, saure,
Copleşitor se revărsau din iurte
Imense spre zenit, găini de curte
Şi toate-n cor cotcodăceau speriate
La negre gospodine desenate
Pe ziduri, pe uluce, pe panouri
Ameţitor răsfrînte pe sub nouri,
întinse peste praguri, sub umbrare,
Copile de centauri, centenare,
Lăsate-n densitate vişinie
Turn Babei să păzească pe vecie.

SALT
Mătăsuri liliachii pluteau în sufrageria de abanos.
Totul lucea. Masa era pusă frumos,
Cu solniţe, cu şervete, cu cleştare inefabile,
Cu trei feluri de cuţite inoxidabile.
Răcoare variabilă datorită
Faldurilor de mătase vălurită,
Cu mici căţeluşe necuvîntătoare dar atente
La silfii de la fereşti, cerulei pe tegumente,
Care se tot înălţau pînă la ochiul de sus
Ca să vadă chipurile — dacă totul era pus
Pe cînd, în realitate
Voiau să fie chemaţi din singurătate,
De afară,
Din amiaza egalitară,
Dar nu se cuvenea să stea şi ei
La masa celor şapte Dumnezei
Neîncrezători în puterile lor.
Era o masă tristă, cu peşte de laborator,
Şi potîrnichi de deşert.
Iar la desert

O linguriţă de şerbet portocaliu
în paharul aburit de timpuriu.
Nu erau probleme
De nepătruns ci doar vreme,
Vreme tulbure trecînd la nesfîrşit
Prin limonit, prin hematit, prin chrizobelit,
în aşa fel încît marile scheme combinatorii
Fuseseră epuizate demult. Victorii
Peste victorii fuseseră repurtate
In marile întinderi depozitate,
In chiar această sufragerie
Inutilă, provizorie, pentru că ştie
Fiecare :
Zeii n-au nevoie de mîncare.
Iar acum trebuiau să accepte saltul acela pămîntiu
De a se preface că nu ştiu,
Că n-a mai pătruns nici o sursă
Din nesfîrşita vreme parcursă,
Că totul trebuia luat de la început
Ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut.
Iată-i, aşa, ca-ntr-o joacă,
Se scoală toţi deodată şi pleacă.
O ! vuietul silfilor năvăliţi în sufragerie
Să lingă urmele de sos din farfurie.

VIS CU PASERILE MUSCA
Lasă cîrpa, nu mai lustrui
Metalul spitalului pentru colibri,
Nu vă miraţi. Există un spital
Pentru paserile muscă. Din sticlă şi metal.
Un spital enorm, cu antibiotice,
Raze X şi tratamente erotice,
Mă rog, cu tot ce vă puteţi închipui,
Şi toate, toate pentru paserile colibri.
La ore fixe şi matinale
Se-adună aci celebrităţi medicale,
Ciucure purtînd pe halate şi tichii
Paseri bolnave şi curioase. Paseri colibri.
Cum mai suferă profesorii dimpreună cu ele

Pentru motive pur teoretice. Duşumele
Cu plastic albastru orb îi ţintuiesc
Fără veste, să-şi rumege gîndul omenesc,
Apoi uită pentru ce au venit,
îi încremeneşte soarele sticlit
Pe mînere, cadrane, plăcuţe,
Privesc la marile fereşti, la pietoni, la căruţe,
îşi poartă visarea dincolo de capitală,
Prin livezi fildeşii cu fructe de smoală,
Şi-ajung departe, la marea vilă de ebonit
Din dreapta drumului de var codlit
Unde-i aşteaptă toate pregătite,
Vase, scalpele, foarfeci, site,
Pentru trepanaţia celei mai mici paseri muscă
Bîntuită de-o halucinaţie etruscă.

RONDELUL SFINTEI DIN CONVOI
Tot alte sfinte, din convoi,
Azi se opresc zîmbind a pace.
Una, plecată de la noi,
S-a aşezat în prag şi tace.
O întrebăm ce-a fost apoi
în pribegii prin iarmaroace,
Dar alte sfinte din convoi
Se tot opresc zîmbind a pace.

ILUSTRAŢIE
Da : în portul englezesc
Iubitoare, diafane,
Fete palide trăiesc
Prin impasuri, în borcane.
Aş dori să le iubesc
Credincios, pe fiecare,
Şi-n halatul bătrînesc
Să zîmbesc de întristare
Sînt pline toate de noroi :
E-un drum cu pietre şi băltoace.
Să intre, lasă-le, la noi.

Căci le e somn şi vin încoace
Tot alte sfinte din convoi.
Că-n lumină vor pieri
Sub frunziş într-o livadă
Cu caise argintii
Stînd de coapte ce-s să cadă.

TRANSMUTAŢIE
SONETUL XXXII
Ne vom pierde singuri prin
(Amândoi cu geamantane)
Urbi alcătuite din
Cenotafuri şi claxoane
O delfin în zepelin
Prins sub tone de zorzoane
Nu pluti atît de lin
Ca-ntr-un vis de curtezane
Ci răstoarnă-te-n bazin
Peste suflete titane
Putrezite feminin
Alb în ape roşcovane
Draperie. Raci apatici cad :
Sunet dureros pe masa nouă.
Mai rămîn în aerul de jad
Negre, străvezind în roşu, ouă.
A crescut din cuburi un Bagdad
Pe vagonul aburit de rouă
Dincolo de măgura cu brad
Cald tundl se va deschide vouă
Călători prelungi la geamuri stînd
împăraţi străvechi şi inşi de rînd
Toţi gonind închişi spre ţărm! de piatră.
Auzit-aţi ? La cantonul trei
Printre flori de mac şi clopoţei
Leneş, tricefalic cîine latră.

DESTIN CU FLUTURI
Pe vasul alb în care stăm de cart
Să trecem prin Caribde şi Bizerte,

Avem mantile negre de brocart
Şi conice tichii de fosfor verde
Gelatinos meleag cu crabi incluşi
Tăiem, prea calmi în ilunecare, pontul
Şi fiecare ne vedem din uşi
Cum mestecăm în iris orizontul.
In ochi ne joacă-n cioburi vineţii
Vechi caldarîm de porturi plutitoare
Şi gem odgoanele din prăvălii
Cu marfă galbenă pentru vapoare.
Am cumpărat din ele plase moi
Aidoma, ovale, de mătase
Să prindem fluturii de noapte, goi,
Din insule cu pajişti misterioase.
Vom strînge mînătărci şi hribi zbîrciţi
Cu pălăria luminînd sfioasă
Cărări, la poale de eucalipţi,
Ducînd, în taină, pîn'la noi acasă.
Acolo vor privi mulatri buni
La punctul ce ne va rămîne faţa,
Iar fluturii vor deveni păuni
Şi vor ţipa-n grădină, dimineaţa.

VEDENIILE REGELUI PEPIN
în memoria Iui Ion Barbu
învineţea, la nuntă cu alai,
Pe frunzele de viţă, mucigai
Iar bobul vin împurpura prin vine
De strugure. Cădeau rubine.
Stricată, bocănea la vînt, palanca
Sub merii povîrniţi în umbră francă.
Era o toamnă cu pomelnic surd
Pe vremea regelui Pepin cel scurt.
Şi-n toamnă cerul, ca la spart de chef,
Un petic îngroşat cu dens sidef
Bătea ca luni, o prispă de răcoare
în ochi zgîiţi şi-n funduri de oleştare.
Agile palme se roteau căuşe
Pe pulpe de mirese jucăuşe

Vergine ceţuri odihneau turtite
în jurul băligarelor de vite
Cînd, într-o seară, la răspîntii nude
S-a divizat amurgul pe feude :
Prima, lividă ca o piele anglă,
A doua, stacojie şi rectanglă,
A treia, verde cu chenare negre,
Sunînd gavote din cutii alegre,
Iar ultima albastră, cum era
Privirea fetelor de catifea.
Şi-n cerul împărţit au prins să joace
Din darabane, ştirbe dobitoace
Ce lacrime vărsau de duioşie
Pe-o tavă cu bureţi, trandafirie.
Iar Filibert, străinul şarlatan,
Zicea că le cunoaşte din Liban
Şi dănţuia pe uliţi de plăcere
Imagini risipind la cine cere.
Erau în ele fildeşii infante
Cu silfi de purpură jucînd în poante
Şi la poruncă, noile mantale
Căzeau la poale de infante goale.
Iar demoni cîntători cu feţe moapse
Pofteau în mugete la calde coapse
Vîslind din palpi, din limbă, din flagele
Să suie din adînc, pînă la ele.
Erau şi ţîţe de regine caste
Muşcate de năpîrci reginoclaste
Cuprinşi, cînd, de-o simţire mai neroadă
Visau la ele regi, în cavalcadă.
Şi-n lumi de pîntece pe-o lunecare
Cu meşteri ţapi în chipuri din Tartare
Rotea buric rotund şi serpentin
Pînă şi soaţa regelui Pepin.
Iar el, rămas în ţară să vîneze
Mistreţi isteţi cu lăncii genoveze
Privea dintr-o lucarnă cum se-arată
Pe pajişti crude, Franţa repetată
Şi cizela prin craniu gînd ciudat

Să vîre-n sfetnici praf de scărpinat
Cînd vor sui-n arome de vanilii
Liliachii, albaştri, la consilii.
Iar la caste], în unghiuri vesperale
Vibra o sarabandă din cimbale
Atît de lent, pe corzile înguste
Că-n mintea regelui căzură cruste
Şi pipăi ameţitor şi cert
Tot ce spunea că vede Filibert.
Ba chiar, de sus, zări printre pervaze
Cum regele Pepin ciocnea turcoaze
Şi bucurii îl fulgerau, pe dată,
Cînd răscolea-n sipeturi de agată
Cu mii fiinţe ca şi el de gale,
De albe, de mirate, de regale,
Cu pergamente iscălite-n grabă,
Cu astronomi turtiţi sub astrolabă,
Cu mici regine dăruindu-şi nurii
Delfinilor, pe mări cu holoturii
Dormea-n hamac sultanul sarazin
Şi-n jeţ de preţ, dormea chiar el. Pepin.
Visa c-a mai zburat peste-o livadă
Cu piersici scuturate în zăpadă
Şi trei dulăi cît, un dulap cioplit
Cu strugure de lemn şi scîrţîit
Lătrau la el şi se căzneau să salte
Să-i sfîşie mătăsurile balte.
Riga Pepin,jîn zbor prea lin, se duce,
De mîneci dogii n-au să-1 mai apuce
Şi va pluti peste livezi, departe,
Şi va pieri între livezi şi moarte
Tot mai oval în vale, mai prelung,
Gînd acefal, cînd pasăre, cînd ciung
Iar noi. într-o boccea de saltinibancă,
La toamnă colinda-vom ţară francă.

JENY ŞI CEI PATRU SERGENŢI
In groapa pătrată, din noapte pînă-n zori
de sus, privită de vedenii,

unde trăiau cei patru sergenţi dezertori
şi palida fecioară Jeny,
erau de toate :
cutii cu afumături conservate,
operele complete ale lui Shakespeare,
mici plăpumioare cusute cu fir,
perne roz umplute cu aer
şi chiar o banchetă Biedermayer.
La o anumită oră cei patru ostaşi
nepăsători, guralivi şi laşi,
în uniformă şi chipiu
începeau să-şi vopsească puştile în liliachiu.
Iar treaba odată isprăvită,
clătinate de dragoste şi ispită,
se duceau la Jeny care le dădea voie să-i lingă,
doi cîte >doi, talpa stingă.
Sfîrşite de voluptate
şi de foşnetul tarlalelor de porumb,
o dată cu amurgul, cădeau toate
cătanele, ca nişte soldaţi de plumb
Zîmbind atunci, sibilin şi impertinent,
Jeny ştia că întregul regiment,
în curtea căruia se afla, de altfel, groapa,
îşi punea, cum se spune, spada şi, capa
şi pornea în căutarea celor patru fugari,
înarmat pînă-n dinţi, ca de zile mari,
cărînd după el tunuri, chesoane,
ciorchini de grenade şi faust^patroane.
Urcată pe bancheta de catifea,
Jeny îşi sălta din groapă capul blond şi căta
la desfăşurarea de forţe.
In chiot de comenzi şi pîlpîit de torţe
fiecare companie, cînd trecea
prin dreptul ei, dădea onorul, iar ea
răspundea salutînd milităreşte.
Se lăsa apoi, hoţeşte,
o noapte veselă, cu lupanare,
cu crîmpeie de muzici şi palate-n depărtare,

şi. zîmbind fericită, după aceste toate,
Jeny cădea pe gînduri cu capul pe coate.
Aşa trecu, noapte de noapte,
acea vară nesfîrşită plină de tot felul de şoapte,
de competiţii sportive ia periferii,
de semnale de goarnă şi rîsete de copii,
pînă cînd, fără să spună ceva,
unul din cei.patru sergenţi hotărî să se predea.
DEZNODĂMÎNT
Automobilul nostru se va turti
De perdelele vişinii
Apărute pe neaşteptate
Chiar în mijlocul străzii pavate
Cu parabole de porfir.
Ţine un trandafir
Căci am trecut cu bine
Şi virăm impetuos pe serpentine
Către un orăşel cu totul şi cu totul de plastic.
E un orăşel ecleziastic :
Numai biserici şi temple,
Date ades drept exemple
In funerare tomuri consacrate evului baroc.
Dar, să scoatem pămătufele de busuioc
Aşezate sub aşternuturi
încă din apocalipse şi din trecuturi,
Să izgonim craniile bisericeşti
Golite de uxloială şi de poveşti,
Să aducem înapoi diavolii exorcizaţi altădată
Şi să parfumăm totul cu miresme de orhidee şi de fată.
Ne vom afla
în faţa unei împărătese cu pafta
Răsărită ca din pămînt
Anume pentru deznodământ
Care va fi aşa :
Mai întîi ne vom bucura
★
Că avem aceleaşi aluniţe şi negi
Că am rămas alburii şi întregi
Doar că ne putem înălţa uşor

Deasupra turnurilor, ca un nor
Vesel, trandafiriu şi subţire,
Asemeni c-o amăgire
Apoi ne vom condensa
Mai întîi într-un rotogol pe urmă ca o mărgea
Şi vom rămîne vecii de vecii
Rătăciţi în clopotniţe sidefii.

ELEGIE
In seinen Armen das Kind war tod
(Goethe)
Credea că strigînd în întinderi enorme
Va strivi tristeţi. circulând în forme.
Şi-atunci a pătruns pe scenă, stîngaci,
Presărînd în dans jucării din saci,
Şi-avea pentru ultimul rînd ce-4 privea
Un fel de fiu într-o besactea.
Plîngînd ia tăcerea celor de jos,
Din vata cu dinţi de lumină 1-a scos
Cu toţii băteau din palmi, în picioare :
— Ridică-1 mai sus — striga fiecare.
Doar maşiniştii vedeau din culise
Că-n braţele sale copilul murise.

RONDELUL SFINTEI ADULTERE
Bătrînii sumbri-s strânşi la sfat
în jurul sfintei adultere,
Găsită, noaptea, în alt pat,
Fierdută-n somn şi mîngîiere.
Dom colosal de matostat,
Vagi catifeluri în unghere :
Bătrînii sumbri-s strânşi la sfat
în jurul sfintei adultere.
Ea mai dormea zîmbind ciudat,
Adusă-n perini, de minere,
Şi, mult, sub bolţi au aşteptat
Să-şi facă somnul, în tăcere,
Bătrînii sumbri strânşi la sfat.

VIS CU SPOVEDANIE
Era cerul atît de negru că păreaţi traşi
Din lumină, din nasturi printre nuntaşi.
De altfel, a pierit apoi întregul alai
Cu sorcove, cu cimpoaie, cu caravanserai
Şi-aţi rămas numai voi în veşminte de logofeţi
Cu cîte-o psaltire-n mînă, zîmbind de parc-aţi fi fost
beţi.
Eraţi aşa, iviţi uşor din ornamente,
De după litere,ide sub accente,
Şi-mi închipuiam că ştiţi voi ceva
De nici nu vă uitaţi în gospodăria mea
Cu care veneam. în coapte, către voi
Să faceţi semn deasupră-i doi cîte doi
Şi să vă duceţi apoi într-ale voastre.
Mi-aţi arătat însă istoriile cu iniţiale albastre
în umbra cărora se jucau mirenii goi-goluţi
Furişaţi printre mormoloci şi tritoni învăscuţi.
Şi cum începeau fapte atît de trist
între vechi glagoluri la aorist.
O ! sintaxa voastră clădită pe-ndoială.
Eliptică, anaccJută, goală,
Şi toată forfota de giubele şi anterie
în încăperea cu statornică seară tîrzie.
O ! căleşti trase de monştri înaripaţi
Dc şaptezeci de ori cîte şapte surori şi fraţi
Şi toate celelalte gemete şi oftaturi
înşirate — mătănii — de-a lungul celor şapte laturi
Ale clopotniţei celei mai de sus,
La hotarul dintre răsărit şi apus.
în definitiv, aşa stă treaba. Apar şi dispar
Aşa cum stau cu creştetul sub stihar
Toate cîte s-au întâmplat la rînd,
Ca-ntr-un oraş clădit din amintire şi gînd.
Iată-mă experimentând alchimii sub eşafod
în retorte nevăzute cu scrobeală şi iod,
Uitat sub cortul barbarilor, printre fete,
Zmîngălind feude noi la stînga de pecete,
Zidit în turn cu numai călimara

Ca să-nvii sub feştilă crângurile şi primăvara.
Iată-mă culegând sub capete^nfipte-n pari
Iarba fiarelor pentru fugari...
Ci absolviţi-mă odată mai iute
Să vin şi eu pe potecile voastre nevăzute.

LA CINEMATOGRAF
In colosala sală de cinematograf,
Plină de zgomote şi de praf
Nu eram decât eu, soldatul Valentin,
Prieten de campanii, de destin,
Şi, în faţă de tot, cu ghiozdan şi(călimară,
Un elev de şcoală primară
Care se zgîia la noi faraonici o cauză.
Se făcuse pauză.
Şi stăteam, aşa. chircit, cu mintea goală,
Lîngă soldatul Valentin, în (sala colosală,
Privind cum, ca-n apocalips
Cele două îngerese ide ghips
De deasupra ecranului cu centaur,
Sunau etern în trompete de aur
Prevestind sărbători şi biruinţe.
— „Nene, ,nu<vrei seminţe ?" —
Mă trezi copilul venit
Din faţă, cam stînjenit
Ce-i drept, de parcă juca,
învăţat fiind de altcineva.
Tocmai de-aceea nu i-am răspuns
Ci, cînd am socotit că era de ajuns
Dc aproape, ca o adiere,
în cea mai desăvîrşită tăcere.
întinzînd palmele, buimac,
înspre cornetull cu seminţe de dovleac,
Mi-am săltat şezutul, membrele, emisferele cerebrale,
Şi-am început a pluti în rotogoale
Deasupra pluşurilor de-un verde brun.
Soldatul Valentin, dormea tun.
Fără a părea mirat deloc
Ba chiar zîmbind (credea că mă joc !),

Elevul tot întindea seminţele către mine.
Executam mişcări feline
Prefăcîndu-mă că nu le ajung,
Cu nu mi-e braţul destul de lung,
Pînă cînd m-a cuprins un venin,
Am suit brusc şi-am strigat la Valentin :
— „Spune-i cine sînt eu !"
— „E-acla-cre-es-şni-zeu..."
Bolborosi Valentin, trezit fără voie.
Copilul tresări, dădu, anevoie,
A da înapoi. Eram atît de fioros
încît scăpă seminţele pe jos.
Dar, urmărindu-i privirea şi teama
Nu mi-am dat seama
Cum am nimerit, ca un imbecil,
în labirintul de oţel vibratil
Cu care, după cum e şi firesc,
De cîte ori încerc să plutesc,
Inamicul mă-nconjura,
Ştiţi de ce : pentru că se considera
Singurul îndreptăţit ca, între spectacole,
Să facă miracole.
Am uitat de seminţe, de elevul libertin
Am uitat de soldatul Valentin,
Mi-am zburlit părul, mustăţile,
Şi mi-am concentrat toate facultăţile
Pentru a ieşi din labirint.
îmi luam, cu precauţie, avînt
Şi înaintam pe acele accidentale
Canale
Făcute dintr-un fel de geam
Care devenea oţel cînd îl atingeam.
Era o sfîrşeală şi-o mulgere
Pînă cînd începea să fulgere
Oţelul, ca o pedeapsă,
în cot, în cap, în coapsă.
Ce să mai vorbim ! Parcă trecuse un ev
Cînd m-am oprit şi m-am uitat la elev :
Mă uitase. învîrtea un titirez !

Eram gata să capitulez
Cînd, s-a stins lumina şi-a^nceput
Să ruleze filmul de, demult, filmul mut.
Ca prin farmec, instantaneu,
Am plutit către locui meu
M-am aşezat lîngă Valentin şi, simandicos,
Am cules cornetul de pe jos
Răspunzîndu-i elevului aşezat în faţă,
Tot prin semne, că aşa e-n viaţă.
Era un (film documentar
Despre marele fluviu din Tartar :
Umezeală. Junglă. Sălbatici. Troc.
Şi. drept în mijloc, un templu baroc.
De la primele scene
Cu străvechi semnificaţii obscene,
Mi-am amintit ce va urma
Şi-am vrut s-o şterg afară sau altundeva
Dar am simţit cum perdeaua de catifea
S-a clătinat între foşnete uleioase.
Ştiam cine intrase.

VIS CU LEVITATIE
M-au privit un străvechi scatiu,
Lupul galben, mielul zmeuriu,
Sticla de rachiu atît de roş.
Din icoană,-n anteriu, un moş
Astăzi mai departe ca aricind
Şi s-au şters chelălăind în gînd.
Mută-ţi gîndul şi-1 întoarce mut
Spintecat în cinci, suit pe scut
în triumf de abur stins la Roma,
Romul cînd îşi fumegă aroma.
Mi-a căzut în lacrimă o geană.
Simt o înmuiere de consoană,
Pîntecul imens ca un balon
Sus, peste oraşe ,de carton
Colorat, mă poartă : în bocanci
Mestecînd alviţă de doi franci.
Ce vă tot zgîiţi iloţi avizi

Vi se vor prăji-n tingiri guvizi,
Vin ultramarin vi se va da
Azi la prînz, lăsaţi-mă aşa
Să plutesc cu scrofule, cu oase,
Peste mese-n xurte, peste case.
O ! duşumeaua-n vişiniu vopsită,
Din coridorul în amurg etern,
C-un fiece firidă mai boltită
Capcane negre scoase din infern
Şi lupul slăbănog cu mers de vită
Cînd oglindiri neaşteptate cern
Pe duşumeauaHn vişiniu vopsită
Capcane negre scoase din infern...
O ! iată veşnicia mea ivită
Ca o broboadă caldă peste ierni,
Ca o singurătate mult iubită
Cînd inimi noi în inimă s-aştern
Din !duşumeaua-n vişiniu vopsită.

IPOTEZĂ
Opreliştea s-a spulberat în voie.
Nu lăcrima, nu rîde, nu-i nevoie
Să bănuim în muguri o agapă.
Miroase a friptură şi a ceapă.
Şi baţi mătănii, şi miresme pui
Pe ţesături, în faţa nimănui
întindere dulce, fragilă întindere
Cu pete portocalii în cuprindere
Lasă-mă să rotesc o melodramă
în jurull tău, ca să nu-ţi fie teamă
De ţipătul care-a despicat
Laptele dintre noi. Ai îngenuncheat
Şi nu pricep ce tot şopteşti
în diferite limbi păsăreşti.
Ţi-e dor de ţesuturi, de afecţiune ?
Ţi-e milă de-amintirile comune ?
încerci să numeri cîte au rămas ?
Vrei să mai stăm odată la taifas ?

Acolo care roşii trec prin ceţi.
De ce să ne certăm în dimineţi
Cînd nici nu ştim cum arătăm anume,
Sub clopote şi lătrături în drum.
De ce-ţi duci sufletul la rude vechi
Iar mîinile la ochi şi la urechi

VIS NEIZBUTIT
Era din Democrit sau Leucip
Zîmbetul acelui sfert de chip
Răsucit într-o fracţiune de secundă
Sub forfote de culoare muribundă ?
Şi atunci am simţit o turbare,
Cu dinadinsul voind a-L aduce din spulberare,
Şi-am început a înota, a zbura, a mă căţăra
Prin ceva, peste cineva, pe undeva.
Era gata să-1 reînfirip,
îmi stătea în minte sfertul de chip
Atît de ştiut şi atît de departe.
O clipă numai şi l-aş fi scos din moarte
Măcar atît cît era : un sfert,
Cu zîmbetul lui livid şi inert.
Dar n-am ştiut cum m-au cuprins
Castele albastre cu crenelul nins,
Oraşe alburii printre negri baobabi,
Provincii iberice cîrmuite de arabi,
Un dumnezeu argintiu în bolţi înstelate,
Vite delicate cu pitici dansîndu-Ie pe spate,
Diavoli înarmaţi ispitindu-mă cu mîncare,
Cavaleri purtînd negre scuturi triunghiulare,
Păzitori de fluturi cu glugă printre ferigi albastre,
Papi decapitaţi în mlaştini salmastre,
Morţi priveghind morţi şi moarte,
Arcaşi milostivi decoraţi de-un vârcolac,
Maica Domnului născînd' într-un copac
Şi-am rămas cu nostalgia acelui sfert de chip
Neştiind dacă era Democrit sau Leucip.

DESTIN CU CIOBURI
Crîşmaru/1 aplecat peste tejghele
înfige-n noapte şiş, pină-m prăsăle ;
La masa cu dlondire de răvac
S-au aşezat strămoşii mei şi tac.
Ştiu, aţi venit pe drumuri cristaline
Crescînd din tîrg în tîrg pînă la mine,
Reptile oarbe din care mă trag
(Ca să-mi daţi toate tainele-« vileag).
Lunatic, în privirea-vă isteaţă
Zile şi nopţi s-au bulucit în ceaţă
Şi cîte praguri n-aţi trecut, năpîrci,
Să beţi, de drum, balerce cu poşirci.
Şi cum v-aţi furişat dm casă-n casă
Copiii să-i vedeţi, cum stau la masă
Ori să-ncercaţi prin cuhnie, bucate
Gătite din vechimi, pe apucate,
în curţile cu zoi şi globuri lucii
Aţi stat la umbră pironind ulucii :
Cînd trec gînganii peste lemn, alene,
Cînd dorm amiezile printre dughene
Şi v-aţi întors, în urbi prea cunoscute,
Zîmbind deasupra, galeş, din volute ;
Ştiaţi acolo numărul şi casa
în frac, unde v-am aşteptat cu masa.
Dar n-am mai fost, ci doar, peste cleştare
îmboboceau lumine milenare.
Atunci, zîmbind pe la ferestre goale
Spre mine iarăşi v-aţi pornit agale
Şi m-aţi găsit aici, lîngă ulcioare
Un ciob verzui, sticlind la întîmplare ;
V-aţi aşezat şi staţi aşa, mereu
Gîndind că poate am să vin şi eu.

POVESTIRE
Colina plină de ruine sus,
Cc mărgineşte satul spre apus,
Luceşte ca oţelul în amiază
în vale revărsind un fel de groază.

Deodată mai înalte s-au făcut
La semnul tainic al lui Belzebut
Clădirile, copacii din grădină,
Căpiţele gemînd de disciplină
Şi l-am văzut venind pe Belzebut
La braţ c-un călător necunoscut
Şi-n faţa lor, jucînd din pîntec, goale,
Un soi de balerine spirituale,
în somnul meu pripit, de dup-amiază,
Am alergat spre dînşii c-o sfîrleză,
Trecînd în rîset, printre balerine
Ca să mă spovedească şi pe mine.
Suia, pe creştet cînd mi-au pus o mînă,
O lună neagră-n cerul de smîntînă.

INTERDICŢIE
în visul meu de joi, cu vechi opal,
Pe strada scundă, la periferie,
Au zmîngălit o sală grea, de bal,
Ghirlande tricolore de hârtie.
Şi nu era nici prea tîrziu atunci,
Vegheau afară zorile întruna,
Prin curte, corurile moi de prunci
Cîntau cum spală zoi albastre, luna.
Mureau în rafturi cratiţe de tuci
Şi vite dulci. în halele de carne...
Răgage palidă, unde te duci
Prin iedera lipită de lucarne ?

PERPETUITATE
I
DESTIN CU BALANŢA
Nu-i asta camera. Nu vezi, lipseşte
Elipsoidul de cristal cu peşte
Iar negrele gînganii somnolente
Duc altă povestire în segmente.
Nici nu ne văd, ci doar tuşesc alene
Dacă ne^mpleticim între antene.
Brocartele nu le cunosc. Au stele

Cusute-n alte locuri. Nu sînt ele
Nici florile ciudate din ghivece
Cu ghimpii retezaţi de-o lege rece.
Dulapul, sus, cu mere maladive
Nu-i tot aşa cioplit în trei motive
Ci parcă ne privesc de sub cornişe
Trei regi betegi cu uitături piezişe.
Nici nu eşti tu ci o necunoscută
Nici nu sînt eu acela ce sărută
Dar cine sînt şi unde sînt, şi cînd
Am stat cu toţii în acelaşi gînd ?
Era-n acel spoit laborator
Cu ins celebru pus pentru decor
O veşnică balanţă Mohr-Westphall
Cu braţ întins, cu tije de metal
Ce scînteia-n amurg, însingurată
Pe lespedea cu vine de agată.
De sub cleştar, în triburi, cete, secte,
Luceau alături, prinse-n ac, insecte
Şi-un tom deschis ivea păduri temute
La pagina o mie patru sute.
Nimic nu se elintea-n acea odaie
Cu folii roz şi flori de ciumăfaie
Ci numai în duminici cînd eleve
Cu fruntea palidă şi şorţuri breve
La dascăli şlefuiţi în negru stins
Rosteau istorii cu vestitul ins,
Se apleca sub clopotu-i oval
Cert, cumpăna balanţei Mohr-Westphall.

SIMETRII
Sînt ochi de zeu care-au văzut de mult
Cum ne-am ivit dintr-un decor ocult
Iar pajiştile care ne-au purtat
în mintea zeului s-au mai păstrat
Cu florile cusute-n fir de preţ
Chiar de văzduhul plin de gentileţi,
Cu animale scumpe ce-au pierit,
Cu mecanismele de lemn vopsit

Cu peticile care se jucau
De-a v-aţi ascunselea ori cucu-bau
Şi încă altele, ce-n amănunt
Palpită lent acolo unde sunt
Doi munţi la fel. Unul înzăpezit,
De promoroacă lins ca de-un cuţit
Iar celălalt, golaş, sub ierburi grase
Şi agrişe de vîsc în verde trase.
Ce se-ntîmpla pe cel înzăpezit
Era de cel văratic oglindit
Intr-un anume fel ce nu părea
Asemeni nicidecum, însă era.
Căci iată, umbra-ne cu blăni şi guşe
Adoarme dincolo, printre brînduşe,
Iar dacă dai, un fulg rătăcitor,
Sâ-1 prinzi în degetul arătător,
Acelaşi deget zvîntă stropi sălcii
Pe povârnişul cald de vizavi.
Dar trenurile : negre prin omături
Şi-atît de albe-n holdele de mături
Ori, cum suiam prin jnepeni, jucăuşi,
Tot dîndu-ne tot noi pe derdeluş
O mînă dreaptă cînd se ridica
Pe muntele de-alături cobora.
Rîdeam noi, dar ştiam mereu mai bine
Oricine că de-un fir de rază ţine
Iar razele acestea, verzi de-o parte,
De cealaltă negre, ca de moarte,
Suiau în cerul sidefiu : coloane,
Prin ţurţuri, excrescenţe şi mormane
De formaţiuni gazoase şi mărunte
La fel, deasupra fiecărui munte.
Cînd, m-am trezit într-un cuibar de ouă,
Sub streşini albicioase, într-o nouă
Memorie lucidă, dîndu-mi seama
Că-s nobil-şi mă strînge catarama.
Atunci am mai dat drumul la cordon
Eram înveşmântat ca un bufon,
Gîndeam o limbă veche şi barocă

Pe-o surdă intonare echivocă
Şi-aveam o "inimă bătînd opus
în altul decît mine, mai supus,
Stînd în cuibar cu ouă negre el,
La antipod, sub streşini de oţel.
Deodată, din senin, aşa, năuc,
Simţit-am că mă-năbuş, că mă duc,
Beam ceaiuri, mă-ngrijeam, luam pilule,
Părea că-mi trec prin faţă Istambule,
Pîn' ce-am văzut deodată, că plutesc
Atît de lin, de leneş, de firesc,
Mereu în sus, spre lumen, pe canal
Marcat de vibraţiuni de-un verde pal
Obscene semne-mi adresau negrese,
Treceam prin case dc croitorese
Ştiind mereu că, la distanţă mare,
Pe-un drum atît de negru-n depărtare,
Suia şi cel aidoma cu mine,
Simetric răsucit în serpentine.
Ne-am regăsit : nălucă şi fantasmă,
Nebuni de bucurie, sus în chiasmă.
Făcut-am schimb, de stîngă şi de dreaptă,
Ne-am despărţit că timpul nu aşteaptă,
Am depăşit peisaje, gări, spelunci,
Şi ne-am dezmeticit abia atunci
Cînd ochii zeului păreau că plîng :
Bl în cel drept iar eu în globul stîng.
Ajuns aici, livid, printre umori,
Atît de străvezii, ca nişte zori,
Am înotat alegru şi scaloi,
în dreptul negrei mări de dinapoi.
Acolo m-am oprit pe-un alb ostrov,
Cuprins de ameţeală şi istov :
Era o aripă de gîză care
A nimerit aici din întîmplare
Şi naviga lunatic, în derivă,
Spre violeta ochiului ogivă.
Mi-am scos aci merindea ce-o aveam
în sarica de miel cu monogram,

M-am săturat şi am scrutat departe
Prin Vărsător, înspre planeta Marte.
O noapte plină de lumini streine
S-a năpustit în valuri către mine,
Plină de vespere şi matinee
Cu gesturi noi şi umbre de femeie,
Cu vite blînde-n tîrguri de duminici,
Cu tigri în pădurile de finici,
Fiinţe decamane şi stinghere
Mici suflete-n'ilic, pe lăicere...
Priveam, plîngeam, rîdeam, urlam,
Pe mine căutîndu-mă : Adam,
Măcar o mînă, nasul, un pantof,
O literă, un A, un apostrof.
Şi-am înţeles atunci că nu eram
în tot acest nemărginit bairam
Din mintea zeului stăpîn pe fire
Decît o jucăuşă amintire.

RONDELUL SCOARŢEI CENUŞII
PREVESTIRE
Copac nocturn cu scoarţa cenuşie
Şi dinţi de aur risipiţi egal
Prin scoarţă, ca un semn de bogăţie
Sub ramurile-şerpi cu cap de cal,
Ori ramuri-cozi de vulpe ruginie
înfăşurînd în foşnet animal
Copac nocturn cu scoarţa cenuşie
Şi dinţi de aur risipiţi egal,
Ai venit a mă privi
Şi a nu mă mai cunoaşte,
Ochi de zeu din miazăzi
Scos sub clopote de Paşte
Afilă c-avem fantezii
Cînd lumina veche naşte
Umbre Vpe pereţi pustii
Şi-o asină care paşte.
Iar toate crengile vestind orgie
De spirite corupte, după bal,

Dansau învoit în bolta sidefie :
Flagele reci, minate de-un regal
Copac nocturn cu scoarţa cenuşie.
Şi mai află că-ntr-o zi
Cu flori vesele şi moaşte
Monştri sumbri vor veni,
Rode negre, ploi cu broaşt
O, atunci vom ţiui
Printre greieri şi rădaste,
Ca lemurii ce vom fi,
însetaţi de a cunoaşte.

LASĂ
Te-am recunoscut, te ştiu,
Haide, nu te mai preface :
Tot tu eşti, doar că mieriu
Şi-nvelit în busuioace.
Şterge-ţi colbul auriu
Pus de vesperi pe torace
Nu mai mergem. E tîrziu.
Stau la pîndă dobitoace.
Să rămînem în pustiu
Oaza galbenă cînd tace
Pe sub vultur vineţiu
Lunecat după soroace.

FOTOGRAFIE
DESTIN CU CRABI
Ne-am adunat în chiote şi Vin,
E-un timp anume pentru parastase,
Alături, din hîrzobul lor divin
Au coborît luceferi şi hristoase.
E-un miros de oraşe împrejur,
Fum, chiparoşii scot din vîrf, subţire
Iar Epicur şi regele Arthur
înalţă un balon cu pasmantire ;
Clipind din ochi, sărind într-un picior,
Tălăngi ducînd şi piese de motoare,

Pot fi văzut şi eu în joaca lor,
Al patrulea din dreapta, mi se pare.
Argonauţi, ca varul, cu ventuze,
Treceau, streini, prin scorburi şi meduze
Aveau doi ochi îndureraţi, mai mari,
Şi-al treilea, vesel, de la marinari
Ce hidromel ducînd tocma spre Tule
S-au înecat, în putred ceas, pe hule.
Doi muşi zuluşi, cu tobe şi mărgele
Eram şi noi, pe vasul lor, la vele
Şi necăjeam cu pietre, din catarge,
Bătrinii crabi împleticiţi prin allge.
Cînd a-nceput corabia să cadă
Vedeam palate, creste de zăpadă,
Şi vechi cărări suite prin nămete
Cu pajeri şi grifoni pe parapete.
Cu, atîrnaţi de ţurţuri, călători
Cu hanuri scunde şi lătrat în zori.
Apoi odată toate s-au rotit
Şi-un crab rotund ne-a sfîrtecat grăbit
Săltăm în el miraţi, sub carapace
Cînd mugetul din fund de cremeni tace.

VIS CU LICORN
Duceam de mînă fata cea goală cu tricorn
Să fie — pradă dulce — mîncată de licorn.
Era spre dimineaţă, fîntîna somnoroasă
Suia însingurată un abur de mireasă.
Departe sta oraşul cu tritoni verzi sub dale
Şi albe edificii în jur de catedrale.
Mugeau în zare trenuri, fugeau în ierbi lăcuste,
Se-mbrobonau cu rouă potecile înguste,
Iar eu cu podul palmei ştergeam slinos şi spîn
Pe chipul fetei lacrimi, şi-o mîngîiam pe sîn.
Cîndeam că va mînca-o şi-atunci de ce să n-o
Răpun şi eu în iarbă, zglobiu şi rococo ?
Căinţa-mi era trează : mă rog, poate că dînsa
De răul meu şi nu de licornul umed plîns-a.
Dar iată că ajungem. Privim în fund, de-afară,

Vedem cum urcă apa bombată şi uioară,
Se-aude-o melodie vrîstată de porunci,
Fîntîna tămîiază albastru şi atunci
Am înlemnit.
Totul s-a colorat şi s-a mistuit
într-o singură boare lăptoasă.
Ne-am simţit cu toţii ca acasă.
Iar el, licornul, cu, mare zîmbet dedesubt,
Rotea un ochi portocaliu şi ne-ntrerupt
In care bucătăreau toate celelalte fete
Gătindu-se pe dle însele pe-îndelete,
Fără grabă, cu hohote de rîs printre legume
Tocate cristalin, strigîndu-se pe nume,
Jucîndu-se cu pătlăgelele, cu varza,
Gîdilînd sub cioc cînd acvila cînd barza
Care păzeau pirostriile de vînt
Şi priveau atofştiutoare-n pămînt.
Era o bucurie ruginie-n bucătărie,
Zburau dropii fripte cu flori la pălărie,
Se-nfiripau din te miri ce zicale,
Căzeau de sus aluaturi in rotocoale,
Se dansau valsuri şi mazurci,
Soseau întruna vedetele în blănuri de nurci,
Francisc L spunea : totul e pierdut
în faţa Gretei Garbo din filmul mut
Şi-atunci am văzut
Cum întinde mîinile fata
Să fie luată. Şi gata.
M-am trezit singur lingă fîntîna
C-un cărăbuş elegant adormindu-mi în mînă.

RONDELUL HALTEI TERMINUS
DESTIN CU PEŞTI
Am dat de-o halită terminus, de cretă,
Pierdută-n Asia, şi-am manevrat
Locomotiva tîmpă, violetă,
Pe linia ducînd spre Ararat.
Era şi-o bătrînică pe banchetă
Ce ne-aştepta, cu mere, cînd am dat,

Neraşi, de-o haită terminus, de cretă,
Pierdută-n Asia şi-am manevrat
încet într-o suburbie secretă
L^nde-am rămas o dlipă şi-am plecat
Spre surdo-mute gri, cu margaretă,
Ce ne iubeau într-un orfelinat
Dotat cu haită terminus, de cretă.
S-adună timp în stive după uşe
De cupe gri în care-a fost cenuşe
Şi bat mereu mai galben, mai piezişe
Amiezile pe mantii de gheişe.
Atîrnă-n şiruri puse la uscare
Rechinii violeţi pudraţi cu sare
Şi-n catedrala 'lor, printre etaje,
Foiesc pescari de plută ca pe plaje.
Suim şi noi în pas pe pasarele
Să punem peşti în şiruri paralele
Atît de lungi că nu ne-aj unge-o viaţă
Să mai ieşim în prag de dimineaţă.
Cînd ne-au şoptit un ultim bun-rămas
Aleile şi plopii într-un glas
Le-am spus despre cobotlzii şi dragonii
Ce ne-aşteptau pe cheiuri prin Japonii
Le-am arătat iguane prin agave
La sud cum ne doreau în ţări batave
Le-am amintit de marile pisice
Ce ne vînau de mult prin Mozambice
De urşii albi, de pescăruşii-n stoluri
Ce pentru noi întîrziau la poluri.
Am comandat corăbii somnolente
Spre insuli de corali, spre continente
Cu tumule, cu gheizeri, cu girafe
Şi crapi imenşi uscaţi în cenotafe.
Acum, în largi costume colorate,
Portocalii, cu mîneci cadrilate,
Suim şi noi, atenţi, pe pasarele
Să punem peşti în şiruri paralele.

VIS CU FRIZERIE

Era o dimineaţă precum toate,
Treceau, la fel, tramvaiele dungate
Ca nişte porci mistreţi domesticiţi,
Şi negre diligente cu bandiţi.
Oprise tocmai, scurt, lîngă havuz,
Din altă mahala, un autobuz.
Şi m-am uitat cum mă dau jos şi bat
La frizeria joasă, cu macat,
Ştiam tot ce va fi, ştiam prea bine
Şi n-am intrat înuntru, după mine.
Sunat-au tricolor mătăniile roase
Frizerul, ce de uşă le-atîrnase,
Ţipat-a papagalul ca-ntr-o doară
De-o tijă văruită prins cu sfoară
Şi la un semn, că m-am simţit şi prost,
Mişcatu-s-au clienţii fără rost.
M-am aşezat în cel din urmă jeţ,
Era sculptat dintr-un calcar de preţ,
Avea, de aur, frunze încrustate,
Pe laturile-i strîmbe zăceau late
Pedale de argint. Şi m-a-nălţat
Prea sus, o calfă, cînd le-a apăsat.
Ştiam că trupul gras mi-era de ceară
Rozalbă sub veşmintele de seară,
Simţeam sub fard bătînd a hrizopraz
C-aveam doar jumătate de obraz,
Iar firele de păr erau cusute
Din fire de metale neştiute.
O ! cînd am vrut să spun ca să mă tundă
Deodată toţi au dat să se ascundă,
Dar au rămas pe loc ca mai-nainte :
Eu fluieram letargic dintr-un dinte.
Am ridicat un deget şi l-am rupt
Să-1 pun chiar la oglindă, dedesupt,
Şi m-am privit în repetat decor
Cum stau zburlit şi înspăimîntător,
Atît de singur lîngă toţi acei
Clienţi şi calfe strîmbe şi femei

Cu grijă măturînd pe dale plete
Magnetic strînse tot pe lîngă ghete.
Apoi, cu o maşină muribundă,
O insă început-a să mă tundă :
Era atît de gingaşă, de nouă,
Că geamul dinspre drum s-a stins în rouă,
Şi ne-a cuprins în marele salon
Un matineu lăptos, ca de neon.
Dormea o spaimă-n dulcile-i viscere
Cînd m-a privit să afle ce-i voi cere,
Şi dacă m-am uitat din ochiul unic
La ea, albastru şi catalaunic,
Precum atunci cînd mi-a mai fost odată
De spadă veche barba retezată,
A tremurat întreagă şi mi-a zis
Că mă iubeşte încă dintr-un vis.
Atunci am înlemnit şi-am cunoscut
Că vom rămîne iar ca la-nceput,
Eternităţi, cu zgomot, cînd au uns,
De foarfeci şi maşini de tuns,
Acea înceţoşată frizerie,
Şi-am zăbovit acolo pe vecie.
Cînd m-am urcat apoi în autobuz
Murise dimineaţa la havuz
Şi tot aşa se-ndepărtau cu toate
Tramvaiele algebric legănate.
SINESTEZII
Citesc încă din copilărie, cînd îmi vine,
chiar dacă mă simt sau nu mă simt bine,
o carte de medicină, uzată,
ferfeniţă, ilizibilă, nelegată.
O carte pentru felceri şi neveste bune,
coperta-i arsă, primele trei file : tăciune,
nici bolile, nici tratamentul n-au rămas la fel,
eu însă am încredere-n ea, de mititel.
O citesc cu emoţie, seara de obicei,
cînd literele par păsările sau şoricei,
înainte de a aprinde lumina.
Aud fierăstrăul, tramvaiele, uzina,

îmi plac sfaturile, etiologia, dar mai ales
pozele acelea cuminţi de bolnavi cu fes,
pozele făcute-n duşmănie, pozele ciudate,
cu eprubete purtate de surori de caritate
în paşi de vals pe uliţa noastră,
cu medici hlizindu-se pe fereastră,
cu fete bolnave de pneumonie,
pozele amestecate cu cele din zoologie :
hipopotamul, rîndunica, zebra
şi chiar eu, la capitolul „Febra".
Am cămaşă albă, de noapte,
ţin mîna la 10 cm de paharul cu lapte,
am urechi clăpăuge, ochiul enorm,
şi-un vîrf de limbă ca la căţeii ce dorm.
Prin împărăţia mea vegheată de termometru
trec iepuri negri cu urechi de-un metru
dansînd pentru domnii din colţurile încăperii,
capetele de domni tunşi ca nişte perii,
aşa cum vor fi pozaţi mai la vale,
în cărţile de ştiinţe naturale.
Cînd i-am văzut atunci am ştiut fiecare cine e.
Am ştiut că sînt cei de la 40° şi o linie,
de pe vremea cînd aveam scarlatina
iar afară se tolăneau amiezile sub lumină.
Eu însă n-aveam voie afară.
Zăceam în odaia triunghiulară,
în odaia din spate cu perdelele trase,
cu tot felul de flacoane borcănoase
aşezate pe măsuţa de lîngă pat,
pline pe jumătate cu precipitat,
un precipitat amar, floconos,
dar mai bine să-mi închipui cît de frumos,
cît de elegant foşnesc marile parcuri
cu fete-n şorţ şi pulpele-arcuri.
Ştiu, ştiu de pe acum o iubire dulce,
cu foşnet de piei, cu gust de bulce,
cu alergări printre sifoane azurii în apus,
cu fiinţe înfipte-n pămînt, de sex opus,
văd marile peluze de iarbă,

mă văd plimbîndu-mă-n redingotă şi barbă
şi aş vrea să mor acum, la 40 de grade,
ducînd lumea toată-n cascade,
şi-aş mai vrea să mi se cînte din banju
şi să miroasă a lac de mobilă acaju.

BAZAR
S-au străvezit de tot
Legume limpezi, goale,
Şi, ferecate-n zmalţ,
Grămezile de oale.
Ne-ndeamnă firme negre
Din buche roz — şirag,
Cu negustori lunatici
împleticiţi în prag.
Să mergem. Ne-a privit
Dintr-o căţuie mică
Un ins portocaliu
Şi dătător de frică.

INCHINARE
ANTITETICA
Pereţi întorşi cu albul la perete
Privesc din ornamente violete
La marile basmale din odaie
Plutind după porunci ce se-ntretaie.
E vespera colegului cizmar
închipuit în ev de-un nord barbar
Care-a rămas, bătătorit şi tainic
Să vadă cum tînjesc lumini pe ceainic.
Lăsaţi-1, învelit în trei cojoace,
Să nu ştie ce-i gerul. Dobitoace
Neprihănite-1 pironesc din geam,
Coboară cu funingini amalgam,
Din grindă, timpul mîrîind la toţi
Acei din străvezime vizigoţi.
Nu te feri minunea mea, ci du-i
Din vinul negru ce-1 păstrez, şi lui.

încotro plecat-am am uitat,
Unii au de mici piciorul plat,
Alţii de ceacîri ce sînt din tată'
'N fiu scutiţi sînt de armată.
Tot aşa, cînd rar, cînd apăsat,
De civilizaţii ne-am îndepărtat,
Am trecut de insuli, de Majorca,
A rămas pierdută-n rîpi remorca,
Antic antihrist o antiteză
Ne-a urlat la staţii, din viteză.

SONETUL XXXVII
PICTURĂ
Tumult inclus în anatomic tumul,
Sub albe paiisade, în scizuri,
Degeab-ai strîns din vechi memorii cumul
De valuri năvălind pe alte guri
Doarme hanul de cleştar,
Cai vrăjiţi nechează-n poartă.
Aburesc a băligar
Zorile de sticlă spartă.
Ţi-au dat un ort final, un ban, un numul
Să treci la malul fostelor făpturi.
De-ajuns. Aruncă tot. Opreşte drumul,
Păstrează numai una din măsuri ;
A plouat albastru iar
Peste florile din curte,
Călăreţi de chihlimbar
Suie prunci în spade scurte.
Opaiţ luminînd păreri de îngeri
Să mergi pe ea : vei întîlni răsfrîngeri
Aidoma cu tot ce va veni.
Tîmp cocor, unde te duci
Ca o pasăre măiastră ?
Himalaia grea, de tuci,
Rugineşte la fereastră.
Intîrzie, rămîi, mai zăboveşte,
Aci vecii vor trece printre deşte
Sub noaptea care se va prelungi.

RONDELUL STAREŢELOR GOALE
La colţul pieţei de canari
Dorm stareţe, de dimineaţă.
Răcori de tropic, în şalvari,
Înnoadă funtele de ceaţă.
Veşmîntul pus drept perne tari,
Bătînd în inima iubeaţă,
La colţul pieţei de canari
Dorm stareţe, de dimineaţă.
în palma strînsă, icusari,
în vis : poveşti din altă viaţă ;
Dorm goale, somn cu nenufari
Şi cu năframe vii pe faţă,
La colţul pieţei de canari.

VIS CU VECERNE
în aerul plin de luminări risipite dintr-o catedrală săracă
Din munţii cu geometrie variabilă, bătea o toacă.
Era o toacă tulbure pentru cine o cunoaşte,
Dangăt alburiu de învieri : toacă de Paşte.
într-adevăr, jumătate din hram devenise nevăzut
Chiar din mijlocul naosului cu scrijelituri de lut
Şi părea atît de strălucitor în lumini, în rubine,
în diademe de monahine,
în coroane de împăraţi bizantini,
în marile mantii brodate cu inorogi şi crini,
în străvezirile falusurilor infinite
Ale sfinţilor desculţi, vesel fugăriţi de ispite,
Şi Dumnezeu era atît de stânjenit
Cu sandaua lui tîrşită, copleşit de rit,
încercînd să dea mîna cu toţi credincioşii
Urcînd spre porţile altarului bătute-n aştri roşii.
Şi cîntau atît de frumos legiunile de monahi
Aromâni, iliri, valahi,
Că pieri dintr-o dată
Orice întindere limitată
Şi-n miezul liturghiei lui Zlataust
Tot ce era prea larg deveni îngust
Şi tot ce era îngust deveni prea larg

Ca o mare privită din vîrf de catarg.
Atunci mulţimea uită pentru ce venise
Şi începu să-şi ducă viaţa colorată de vise,
Viaţa de toate zilele cu ciripit timpuriu
De vrăbii albe-n orizont sîngeriu,
Viaţa domesticită prin depozitele de după bal
Pline de sifoane şi roate de caşcaval,
Viaţa şerpuită pe după dune cu aspide
A marilor alungaţi din ostroave Hebride,
Viaţa satelor sălbatice prin delte,
Viaţa sihastrilor printre fecioare zvelte,
Pulberile gîdilate de tălpi de faianţă
Ale puilor de orăşeni veniţi în vacanţă,
Viaţa de zi prin magazine,
Viaţa de noapte prin locante arhipline,
Toate aceste scene dormitînd eterne
La umbra sfeşnicelor pîlpîind în vecerne.

SFÎRŞIT DE IARNĂ
(Pastel)
Mai negre, mai ude, bordeie, coteţe.
Gemeau mărginaş, aburind dimineţe.
Şi gardul, şi uliţa-n colţ, şi căţeaua
Priveau înlemnite cum sîngeră neaua.
Şi iar s-au ivit prin iarna pe ducă
Tristeţile turmelor după ulucă.
Şi iar, în ceaune rotind ciulamale,
Vor plînge fecioare zîmbind printre oale.
Şi iar la cişmeaua din poartă va zace
O lume de melci joviali în găoace.

RONDELUL UNUI PALID OM
Vorbit-am ieri c-un palid om ucis :
S-a plîns de-o argintie fericire
Ascunsă chiar de dînsul într-un vis
Acolo, dedesubt, printre nadire.
Eram locuitori într-un Paris
In care toţi citeau cumplita ştire

Că ieri, tîrziu, un palid om ucis
S-a plîns de-o argintie fericire.
Şi sufletul atunci mi s-a deschis,
Şi-am stat de veghe toţi într-o clădire
Anume înălţată de-un trimis
Să mă întrebe-ntors din nemurire
Ce-am vorbit ieri c-un palid om ucis.

POEMUL ÎNTRISTĂRILOR
Dacă nu te-aş fi zărit dintr-o dată
aşa cum stăteai, cocoţată
pe zidul ce ţine iedera şi trandafirii,
n-aş mai fi bătut la poarta mănăstirii.
Priveai nostalgic spre necunoscut.
La bătăile mele, m-ai recunoscut
şi-ai coborît să-mi deschizi
dînd deoparte paznicii translucizi
cu pete roşii pe feţe.
Erai cea din tinereţe.
Cea de douăzeci de ani. Numai că tristă tare
Şi-am fost cuprins şi eu de-ntristare.
Aveam o bărbiţă ca de ţap înrăit
albă, pierdută-n fuior ascuţit.
M-ai apucat de bărbiţa colilie
(o, cu cîtă gingăşie)
şi-ai început să mă tragi după tine,
uşor, ca pe patine,
prin curtea-mblănită cu iarbă grea,
de-un verde închis, care unduia.
După ce-am traversat curtea cu iarbă,
în faţa bisericii, m-ai lăsat de barbă
arătîndu-mi una din frescele exterioare :
asediul Ţarigradului, mi se pare.
Ai pornit apoi cu pas felin
către un edificiu cubist şi bizantin,
am alergat după tine dar mergeai prea iute :
între noi, distanţa creştea pe nevăzute.
M-am pierdut cu firea. Am dorit
să te strig dar n-am îndrăznit,

cuprins de pioşenie şi sfială
pentru sfintele locuri de lîngă catedrală.
Ai pătruns apoi înăuntru printr-un portal
cu tot felul de ciubuce şi ornamente de metal,
cînd, într-o disperare,
am ajuns şi eu în enorma sală de la intrare
unde abia am avut timp să tresalt
la vederea tălpilor tale pierind la capătul celălalt
unde se deschidea un coridor nesfîrşit.
în mijlocul sălii, un israelit
mititel, bubos, cu pieptul dezgolit,
cu ghetuţe de pluş şi pantaloni cloş
explica ceva unor vikingi bărboşi,
îmbrăcaţi în piei, purtînd coifuri cu panaşe,
proptiţi zîmbitori în spadele uriaşe.
M-am oprit uitîndu-mă ca la o minune,
înnopta cu repeziciune.
Am început apoi să fug pe coridor
cu pumnii strînşi ca un alergător,
ascultînd rîsete şi melodii interzise
dincolo de uşile întredeschise.
Deodată s-a deschis o uşă mai joasă
şi s-a ivit, cam plinuţă, dar foarte frumoasă,
în faţa mea, o femeie negricioasă,
avînd aerul că mă cunoaşte de undeva,
ştia şi cum mă chema.
Am dat să trec de ea, ca un necunoscut,
dar mi-a pus piedică şi-am căzut
chiar la picioarele ei. O, cît erau de frumoase !
Le-am mîngîiat peste ciorapii de mătase,
dar, de ruşine, ori poate din şiretlic,
fata mă ajută să mă ridic
şi-mi spuse : „Fii cuminte !
Hai iute, c-o pierdem prin labirinte !"
Alergam amîndoi, ne mai şi opream
iar eu, cuprins de poftă, tăbăram
asupra fetei care mă-ndepărta.
Apoi începeam din nou a alerga.
Am urcat, atraşi de zgomote, nişte scări

pline de gîndaci şi miros de mîncări
pîn-am ajuns într-o altă sală de mese cufundate
în semiobscuritate.
Ne-am aşezat, am mîncat pe săturate,
am băut un rachiu străveziu,
am rîs, ne-am înveselit,
şi, aproape beţi, ne-am sculat
să cîntăm un refren deşuchiat
în gura mare.
Ne-au privit toţi cu mirare,
apoi, cu ură ne-mpăcată.
Am tăcut deodată
şi, simţind cum ne cuprinde ruşinea şi durerea,
am părăsit încăperea.
Uşa pe care ne furişasem dădea
într-un fel de anticameră cu perdea
după care venea
sala maşinilor de la subsol.
Acolo am ajuns într-un rostogol
iar fata cea brună, devenită lascivă
se proptise-ntr-o stivă
de bulumace
şi începea să se dezbrace
cînd, de după cazanele de tablă vopsită
ain auzit vocea aceea izraelită
a insului aceluia cîrtitor
şi glasurile vikingilor care alcătuiau un cor
de aprobare.
Atunci, m-am smuls din îmbrăţişare
şi am fugit,
dar fata a ţipat ascuţit
şi s-a luat după mine.
în urma ei am văzut cum vine
iudeul, vikingii, cei din sala de mese,
fochişti, administratori, bucătărese,
şi nenumăraţi alţi spectri ce
mă urmăreau într-un tunel plin de fire electrice.
Eu pluteam întristat de moarte,
fulgere albăstrii mă goneau dintr-o parte

în alta. Simţeam o sfîşiere ciudată
ca după o boală netratată.
La capăt, abia ţinîndu-mă pe picioare,
m-am trezit într-o curte cu transformatoare,
o curte asfaltată cu miros vag
de smoală. Mi-am mişcat tălpile în zig-zag,
m-am încordat şi-am plutit
dincolo de creasta zidului, unde m-am rostogolit
în iarba pe care ploaia tocmai o udase.
Printre sălcii sclipeau apele Dunării, noroioase.
M-am sculat,
înviorat,
şi-am ocolit dintr-o pornire
zidul de mănăstire.
Era o dimineaţă emulsionată
cînd, te-am zărit din nou, cocoţată
pe zidul ce ţinea iedera şi trandafirii.
N-am mai bătut la poarta mănăstirii,
te-am strigat doar, dar n-ai auzit.
M-am întors atunci şi-am pornit
spre satul de pescari cu plase
puse la uscat şi luntrile-ntoarse.
N-am intrat în sat
ci l-am ocolit pe-un drum accidentat
printre viroage şi grădini de zarzavat.
Cînd am ieşit la limanul cu ostreţe
m-au oprit şi mi-au dat bineţe
trei drumeţi cu voci de sopran
îmbrăcaţi ca-n vremea romantismului german.
I-am întrebat încotro se duc ?
— La Hamburg. mi-au răspuns, arătînd năuc
spre turlele unui gigantic oraş din altă ţară.
Le-am urat drum bun şi-am pornit în direcţia contrară.

LA SÂNIUŞ
Ce vechi sînt vorbele de pluş
Şi încă n-au murit destul.
Hai, daţi-vă pe derdeluş
Seneca, Cicero, Catul !

Am sănii roşii, sănii gri
Cu clopote sunînd în drum,
Sănii de noapte ori de zi,
Cu lampioane şi parfum.
Dacă mai vreţi vă mai aduc
Gînganii străvezii, cu basm,
Briganzi trăind într-un papuc,
Ori poate însuşi pe Erasm
Să vă şoptească la urechi
Batjocuri fine, de atunci,
Iar voi, pieriţi în vorbe vechi
Să daţi din mîini ca nişte prunci.

VIS
ATEISM
Trece-o certă cenghenea
Drept pe linia ferată :
Ştie c-o va despica
Trenul fulger, dintr-o dată.
Ştie dînsa însă vrea
Să mai fie-odată fată
Şi s-o ducă beizadea
In Bosfore la serată
Cînd se-nalţă : diamant,
Steaua stelelor şi iată
însuşi filosoful Kant
Prin strîmtoare cum înoată
Nu vă cunosc dar veniţi mai aproape,
Mi-e teamă de podelele cu trape,
Aşa, agăţa-mă-voi totuşi de voi
Obraze vinete cu praz şi trifoi.
Simt doctorii la rădăcina minţii,
Văd elevii cum stau ca sfinţii,
Şi-s gata să plece-n tunel suitor
Spre marele naos cu strune şi cor,
Rîzînd din picturi de antihrişti duioşi
Cu potir albastru şi ciucuri roşi,
E-acolo un sfert de mîner cu şurub
Şi-o rană lucioasă în formă de cub.

Atît de puţin le cunosc că tresar
Şi tremur de teamă gîndindu-mă doar
Că-n palmă juca-le-voi : rană şi cub
Atît de uşor răsucit în şurub.
Iar ele vor rîde de mine arzînd
Dintotdeauna înfipte în gînd,
Obiecte pudrate cu rost întors,
Aceleaşi, la Dunăre şi Helsingfors,
Din colţ. luminînd cînd nici nu te-aştepţi,
Oştiri îrilemnite-n poziţii de drepţi,
La ziduri de mari catedrale pustii
Cu cîrpe de dumnezei pe năsălii
Cu răget uscat în vesele turle
Cu foce ciudat începînd să urle
Şi iarăşi tunel, dar de data asta
în care m-aşteaptă nepoţii, nevasta,
Toţi într-o Juntre mînată lin
Prin cîrduri de cegă, prin bancuri de lin,
Şi alţi, coloraţi, păianjeni şi fluturi,
Imense reptile de mare cu scuturi
Zăcînd la fund sub ghirlande de becuri
Şi vase de smoală trăgînd la edecuri.

INTERIOR
Surgi de la croupe...
Gîtlej de sticlă de cleştar
Cu marginile alburite
Şi soarele crepuscular
Pătruns în el pe nesimţite,
Colţ de brocart, triunghiular,
înfipt în raze prăfuite
Şi-un cap de luptător barbar
Brodat în colţ printre ursite,
O, gîndul verde din chenar,
Des repetat pe negîndite
Şi punctul negru, arbitrar
înscris în unghiuri ascuţite,
Dar ciucurii de chinovar
Cu gnomi minusculi cu copite

Lin coborînd pe fir coţcar
Spre Asii tulburi, năucite...

RONDELUL GUTUILOR
Şiraguri de gutui
De pe dulap se clătinară.
Căţele moapse, nimănui,
In semn de bun venit, lătrară.
Şi totuşi, cavaler haihui
Privea din pragul nins, de-afară,
Şiraguri de gutui
Cum pe dulap se clătinară.
Pluteau în iarnă fulgi verzui
Ca-n somnul sfintei cu ghitară,
Lăsată să-i păstreze lui,
Cert cavaler de-odinioară,
Şiragurile de gutui.

VIS CU BERBECE
Deschide uşa. Lasă clanţa.
Am orbit tot privind cum sclipeşte faianţa
Şi nu te mai văd decît pe tine.
Lasă clanţa. N-o mai ţine.
Ştiu. eşti aşteptat şi totuşi eşti
Mereu aici lingă mine, în Buoureşti,
Berbece vînăt de carton presat
Cu lavalieră şi guler lat,
Cornut învăscut în lînă cu ciulinii din cîmpii,
Cu lichid colorat în copitele străvezii,
Lasă-mă să pătrund dincolo de tine,
Să trec de ţesutul adipos, de intestine.
Te voi lua şi pe tine, nu te-ntrista,
în rotonda cu condori de mucava
Aşezaţi, din stînjen în stînjen printre stînjenei
Sus de tot la chenarul pictat în ulei.
Şi vom dansa, vom dansa amîndoi
în singurătăţile de dinapoi
Şi vor cădea după fiecare dans
Cortine de pluş notate eis şi trans

Din ce în ce mai departe, din ce în ce mai fumurii
Pina ce nu se va mai şti dacă sîntem morţi sau vii.

DEDUBLĂRI
Dimineaţa-i petrecută-n cullt
Pentru soarele ce nu răsare.
Zboară-n ceaţa caldă de demult
Porumbei urbani, în depărtare.
Iată, casele de sticlă, noi,
S-au vopsit în galben la intrare.
Nu sufla : acolo sîntem noi
Lîngă gustul de cireşi amare.
Ne vom duce, ştii, la cinema :
E-un spectacol cu arici de mare.
Nu zîmbi şi nu ne aştepta :
Vom mai sta la film, în continuare.

VIS CU MIRE
Redă-mi acele coapse din vis să le transport
Pe punţi de transatlantic plutind din port în port
Şi să le-aduc Ia tine, primară şi geloasă,
întinsă pe fotoliu, aşa, la noi acasă.
Le vom ascunde poate, să nu te mai mîhnească,
Sub mîna mea bătută de arşiţe-ntr-o bască
Şi vom începe apoi, din nou, încă o dată
Aceeaşi dimineaţă cu flori în beregată.
Dar să-ntrerupem totul,
Aşa,
Să stăm aşa,
Să spargem ritmul molcom,
Să fugă rima.
Da ! Recunosc, am pîngărit
In culcuşuri leoaice cu privirile
Chiar atunci cînd le-a venit
în costum de mătase mirele.
O ! mirele felin cv. felii de lumină milaneză
Vărgate-n umbră freză
Peste faţa-i de lut ars,
Cu rotogoale maligne la tars,

Mirele îmbuibat din cimitire,
Coloidalul mire de celuloid. Marele mire
Din frăgezimi negre alcătuit,
Din ineluri de metal ruginit,
Din genunchiere găurite conic,
Mirosind a nemurire. Mirele ironic
Menit a nunti-ntruna
Sub actul opărit să dispară runa
Cea veche, runa cu tîlc ascuns
De pe vremea cînd mă purtam orb şi tuns.
Căci tot eu sînt mirele acela
Ce ţine agăţată de deget nacela,
Să nu plece giganticul aerostat
Adus să ne ducă-ntr-un stat în stat
Cu oraşe de matostat
Unde-n adînci căuşe la buză cu neoane
Se desfăşoară tîrguri de fluturi şi baloane.
Acolo ne vom pierde plecaţi pe sub ghirlande
In rîs atît de vesel înregistrat pe bande
Şi coifuri de hîrtie vom încerca-n baracă
Departe, cînd pe sîrmă artişti nevîrstnici joacă.

STAMPA
Să strîngem frunze din copacii joşi
Şi ăs le dăm ofrandă dimineţii.
Azi s-au ivit în ceaţă prinţi frumoşi
Şi bube vechi le scormone pometii.
Să plîngem de destinu-le amar
Cînd rătăcesc la noi, după iubite.
Dar să-i uităm. Vor nimeri ei iar
La mese de legende, rotunjite...
Salcîmii gem de floare dureroasă
Cad luminări nătînge-n tînăr crîng.
Priveşte : călăreţi mergînd spre casă
Ne poartă bucuria la oblînc.

GOANĂ

RONDELUL SFINTEI ÎN BROCAT

Noapte grea de labirint
Cu nămeţi tăiaţi în stradă.
Uite mielul de argint
Cum alunecă-n zăpadă.
Cum doarme-o sfîntă în brocat,
Pe frunze de pelin, uscate !
în jurul ei au înviat
Paseri de purpură, migrate.
Iar în urmă-i, zîmbitori
Saltă dinspre bariere
Mai aproape, ca pe sfori
Lupii negri, în tăcere.
Nu deschide ! Clopoţel
Sună-n noaptea prea geroasă :
într-o clipă, după miel
Lupii ne-au intrat în casă.
Din geamuri a privit, mirat,
Drac alb, smuls din eternitate,
Cum doarme-o sfîntă în brocat
Pe frunze de pelin, uscate.
A răsunat înalt macat
Din ciucuri negri, pe-nserate,
Cînd uşile-napoi s-au dat
Să vază duhurile toate
Cum doarme-o sfîntă în brocat.

VIS AUTOBIOGRAFIC

Azi-noapte-n vis mi-am amintit
De covrigarul nebun din Piaţa Chibrit
Şi l-am văzut înălţînd cutii de carton
Legate cu sfoară în chip de avion
Şi se suia cu ele şi el
Din ce în ce mai vesel, mai mititel,
Iar eu rămîneam căscat şi mofluz,
Rozînd în piaţă o felie de harbuz.
Apoi m-am dus la revistă, la Vox,
Naviga la subsuoară submarinul Dox,

Eram mai trist, eram mai mare,
Jucau fetele la marea dezbrăcare,
Treceau verile nelăsînd nimic,
Semăna cadavre cowboiul Dick
Şi m-am trezit tot în vis de vis, de vis
Adus la fîntînă cu pieptul deschis
Să vază dragonii din fund cum îmi bate
Inima sidefie de păcate.
M-am întors, desigur, să fiu din nou
Nevăzut, străveziu şi erou
Prezent la bărci, la căluşei, la ţintă,
Cu cozoroc vid cumpărat din incintă
Acolo la marele circ din străinătate
Cînd de sus de tot plonjau acrobate
Şi-mi cădeau în braţe şi le iubeam dulce
In văzul tuturor, mestecînd turtă-dulce.

VEGHE FUGĂ
Lăsaţi aici balerca fără toartă
Din gol, privirea să-mi înfig în artă.
Şi, cînd de smalţu-i orb voi obosi,
Să-i beau poşirca din afuzali.
Lăsaţi şi iataganul lîngă mine
Să-mi fie aproape, negura cînd vine,
Plecaţi acum, vedeţi-vă de treabă,
Rămîn aici de pază, la tarabă,
Vîntoasa, visele să nu le fure
Ce le-aţi adus în străchini din pădure.
Opaiţul 1-aprindeţi, să-mi privesc
Cum şade umbra-n jilţ împărătesc
Şi mă lăsaţi aşa printre ulcioare
Să simt în unghii liniştea cum moare.
în cetăţi de piatră cu cer de cărbune
Fluieră grilajele sub mai multe lune
Te-am strîns în palmă şi te-am făcut mică
Fierbinte-n căuşul cu ţară peltică
Să-ţi răsuceşti coapsele prin visuri arse
Gîdilînd burice de degete-ntoarse
Simt cum rîzi în pumn ocrotită

Şi linia vieţii o şerpui grăbită
Ai scos călcîie din cuibul de piele
Să le-nţepe gerul de după zăbrele
Cînd alerg, uriaş, prin cetăţi streine
Ducîndu-te, pasăre-n pumn, pe tine.

VIS DE MAHALA
Adună-ţi mărgelele din noroi
Şi să schimbăm străzile între noi.
Doar fumul din fundul străzii mele
Lasă-mi-1 aşa, învârtit în inele,
Bulbuci desfăcînd în azur, cenuşii,
Dincolo de fabrica de jucării.
Copilărie desculţă ducem acolo,
Cu bidoane de gaz şi de măsline Volo,
Şi cîtă durere pe ziduri se lasă
La prînz, cînd din casă ne cheamă la masă.
Nu te codi ci-n incintă te-ascunde,
La numele noastre azi nu vom răspunde
Şi-atunci cînd amiaza se va isprăvi
Din verdea firidă, din fum, vom ieşi,
Vom trece de pete de Iac şi unsoare
De pompe vopsate-n culori ţipătoare,
Grădina traversa-vom, localuri de glaje
Cu flori carnivore dormind pe grilaje,
Chemarea uzinelor gri de departe
Vom strînge-o la umbra frontoanelor sparte
Şi noaptea-n cvartale ploioase vom stringe
Din vinele noastre o cană de sînge.

VIS AMALGAMAT
In miez de cozonac, miez de şofran,
E-un tîrg burlesc cruţat de Ghinghis Han.
Să nu mi-1 strici : alunecă uşor.
Ce mers barbar ai şi nepăsător !
Covoare dorm în praguri, boieresc,
Duioase turle clopote pornesc,
Departe zac viroage cu cenuşă,
Aprind mangaluri ceaprazari în uşă,

Şi-acum să trecem la copilării
Cu capete de cal în bălării,
Cu oşti din Indii pe elefanţi trişti,
Mor toate dacă te mişti !
Adună-ţi lucrul şi vin sub barcă,
Vom sta la umbră de mînătarcă,
E plasa dată cu cert gudron,
Pescari de spijă fac cor afon
Şi scuipă-n soarele de dimineaţă
De pe marele cargou ivit din ceaţă,
Transportînd o Africă din lemn sculptat.
Fugi de-mi adă steagul ajurat,
Steagul meu cu pajeră funebră
Şi departe-n pajişti ca de fum, o zebră.
Aruncă globul găurit la Golful Persic,
îngroapă hoitul de-mpărat uitat sub piersic,
Priveşte cum dorm înecaţi în grădini neguroase
Fluturii, lîngă jaspul porticelor roase.
Să plutim cu putere de Diesel uriaş
Peste vulturii văruiţi în vîrf de oraş :
Ţi-ai aşezat-o dar prea tîrziu
Pălăria de smalţ alburiu,
Am văzut prin nikel cum doarme
Cvartalul cu statui şi cazarme
în care demult visez să curtez,
Acea croitoreasă cu cintez
Cu sîni revendicaţi şi daţi uitării,
Cînd acolo, chiar la dunga zării,
Bile violete curg
Pînă după turle, în amurg,
Şi, ieşind din hialină baie,
Bile galbene se întretaie.
Apoi, limpede, găsind lagună,
Cad în oscilaţii dimpreună
Tot mai jos, mai jos, pînă se sparg
Într-un ţipăt dantelat în larg.

ETAPA
Mă va ţine ramul cardinal
Seara ? Cit mai bine să m-aşez.
Voi culege mere de cristal
Cu reptile sîngerii în miez.
Greu, urcuşul, sprintene amiezi
Le-a scobit adine, în amintire...
Parcă te-nspăimîntă valea. Vezi
Turnurile din argint subţire ?
Stai o clipă. Am să te ridic
Sus, între livide frunze. Suie.
Azi, în foşnetul acela mic
Pasărea pe care-ai prins-o nu (

VIS CU DENTIŞTI
Miezul nopţii. Dincolo de rampă
S-au aprins braţele terminate cu lampă.
E-o clădire albă pînă la stele
Cu dentişti în alb şi cleşti de oţele,
Şi tuturor, aşa cum şedem cuminte,
Ni se va scoate la semnul cuvenit, un dinte.
Apoi vom ieşi, cîrduri, pe marile portaluri,
Mereu alţii, mereu noi, valuri, valuri.
In sunet de fanfare, în noaptea uleioasă,
Care pe jos, care-n caleaşca de patru iepe trasă,
In definitiv, aşa-i semnul de toamnă :
Dinte scos, moarte înseamnă...
Mai bine să ne suim în primul tren,
Oriunde ne ducem ajungem în Eden,
Edenul edentat, edenul ardent,
Cu livezi de caişi cît un continent
încăput tot în căputa roasă
Din vitrina cizmăriei de-acasă.
E, desigur, tot noapte, trec tot tramvaie
Parcă vorbind singure-n ploaie
Şi tot intrăm cu exemplare fox de zgardă
La urgenţă, în camera de gardă,
Aflată chiar la gară, pe peron, lîngă tren,
Sub felii de lumină emanînd arsen.

SONETUL XL
Voinic, c-un ultim dumicat în mers
Ieşeam în uşă fix la ora şase
Şi-n zorii limitaţi de univers
Priveam cum poza-mi se reduplicase.
Eram acelaşi, doar ceva mai şters
Cu gest şi umbră-n urma mea rămase
Şi semne prin imensul gaz dispers
îmi fluturam pe străzile lucioase.
Aveam însemne de email pe tors
Şi linişte-n mişcări cînd m-am întors
Ca-n fiecare seară pe la şase.
Şi-am pus lîngă identice perechi
Bacancii grei lăsaţi pe ţolul vechi
De mine, cel din şir, care intrase.

VIS MATINAL CU HALTĂ
Parcă tot mai suiau bucăţi de şoaptă nătîngă
In jurul casei bătrîneşti cu etaj, din partea stingă
A rîurilor mereu răcoroase.
Urcat pe streaşină udam florile din gavanoase,
Florile tropicale atîrnate cu grijă
De calcan, de ornamente, de grilajele de spijă
Şi mă bucuram împreună cu ele
De stropii sidefii căzînd mărgele.
Apoi am coborît uşor şi golan,
Agăţat cînd de balcon cînd de burlan,
Cînd, rămas aşa, fără greutate
în faţa propriei mele fereşti nespălate.
Şi-acum să privim înăuntru, în încăpere.
La lumina zorilor oglindiţi în minere,
Cum s-aprind culori încă nepictate
Pe planşa lungă din semiobscuritate :
Planşa cea veche, planşa cu crustacei
încleştaţi în cleşti albaştri, planşa cu clopoţei
Atîrnaţi de margine şi sunînd întruna
La auzul numelor de Montecuculi ori Montezuma.
E pentru mîncare
Racul de sus, racul baltic, racul mare,

Racul mic de jos, cu priviri de fiară
E pentru plimbări, pentru jocuri, pentru afară.
Acum sînt amindoi pironiţi pe planşa de carton
Tremurînd din mustăţile roz bonbon.
Iar ochii inundaţi de blîndeţe
Ai marii crevete superioare, fiartă la ospeţe,
Emană abur umed peste segmente
închipuind un fel de colege de liceu, repetente.
La o parte însă c-a sosit ziua maladivă
Cocoţată pe locomotivă
îmbrăcată-n negură, ziua de azi.
Oprise trenul şi m-am dat jos la Brazi
Ori într-o altă haltă mai de munte
Cu mari întîrzieri %'estite de ciocănele mărunte.

SONETUL XXXIV
NELINIŞTE
Aleargă pînă-n colţ la băcănie
Şi spune-acolo eu că te-am trimis
îmi cumpără speteze şi hîrtie
Şi-o sticlă sigilată de anis
Vom face zmeu în noaptea sinilie
Să-1 înălţăm peste-un oraş ucis
Să zbîrnîie semnale-n galaxie
Şi somn s-aducă sub polog închis
Nu vei afla şi nu vei înţelege
Gînd din înalt urmînd o altă lege
Cădea-va pe pămînt un măr rotund
Eu însă, oglindit la mii de leghe,
Voi sta cu sticla de anis de veghe
în întuneric gata să răspund.
E timp la golful vechi să vii
Tăcerea, verbele sînt coapte.
Pe dunga zării arămii
Au filfiit fluturi de noapte.
Poate că n-ai să recunoşti
Corabia care mă duce,
Prădată de barbare oşti
în veac mai leneş, prin Moluce,

Şi n-ai să-ţi aminteşti nimic
Decît cum cîntă pentru tine,
înzorzonate pe tălpic,
Inimi de scoică în ciorchine.
Am hidromeluri şi absint
In ea, din mentă tropicală.
Am aur roşu, am argint
Arborescent, crescînd în cală.
Covoare plutitoare port
Chiar lîngă mine, pe dunetă,
Am stive de vederi din port
Şi-un pui de barză cinegetă.
Ori poate toate cîte duc
îţi par ciudate şi streine.
Am mări, atunci, de gînd năuc
Cu largi ostroave pentru tine,
Ori poate tot ţi-e dor de-un Nord
Livid, cu măguri scandinave.
Am linişti aspre, din fiord,
Furate de pe alte nave.
Ori poate vechiul nostru chei
De inimă ţi-e mai aproape,
La el vom merge, dacă vrei
S-auzi cum clipoceşte-n ape.
Nu ocoli, nu-ntîrzia,
Vezi spaima mea printre catarge
E noaptea-n jur atît de grea
Că alba-ţi luntre se va sparge.

SONETUL XXXVIII
Eram purtat dintr-un vagon în alt,
De guler dus — pachet — de-o conductoare,
Avea mişcări lucide, coc înalt
Şi-mi mîngîia urechea pe culoare
Goneam între coştile de bazalt
Prin lapte matinal ca-ntr-o căldare
Scădea durerea, viaţa dintr-un salt
S-a preschimbat în semn de întrebare,

Păstram sub pleoape gînd atît de mic
Atîta joc mi-am amintit cu prunci
Şi-atît am stat de piatră că atunci
Cind m-au depus uşor pe mozaic
în sala mai pustie ca Sahara
A zăngănit din geamuri toată gara.

VIS CU BUFON
In laptele dimineţii aceste
Din oraşul climateric cu însuşiri alpestre
Au explodat ciudat prăjiturile din vitrină.
Zic ciudat, pentru că doar piereau într-un glob de lumină
De culoarea lor întunecată
Pentru prăjiturile de ciocolată,
Roz, cu scame de tăciuni
Pentru prăjiturile de căpşuni,
Verzui şi galben un pic
Pentru prăjiturile cu fistic
Şi aşa mai departe.
Eu mă gîndeam, bineînţeles, la moarte
Cînd a intrat sunînd din clopoţei, pe rotile,
Bufonul unui rege mort cu zile,
Mort subit
Pe cînd plutea de plăcere printr-un veac văruit.
Dar să lăsăm gluma. Era
Bufonul nostru numai catifea
Şi pe dinăuntru şi pe dinafară,
Un vulpoi de cîrpă cu coadă uşoară.
Se mişca degeaba, exista fără să fie,
Era — dacă vreţi — o filozofie.
Toată lumea se făcea că nu-1 ştie,
Că nu-1 vede cînd se strîmba-n spate
Şi presăra boare tulbure pe linguriţele plate...
Am început atunci să mănînc în cascade
Cataifuri, baclavale, rulade,
Simţeam în juru-mi umede boturi,
Inghiţeam în neştire bezele, pişcoturi
Şi creşteam, mă umflam ca un aerostat
Cu bube dulci şi diabet zaharat,

Acolo în munţii limpezi în zarea zmeurie
La masa pătrată din cofetărie.

SONETUL XXVIII
In strada asta curţile-s întoarse
Din spate fabricile înzidesc ţipenii
Grilaje de femure, tibii, tarse
Duc pînă-n colţ la candelul dughenii
Să trecem iute de gunoaie arse
La capăt mlaştinile aburesc vedenii
Priveşte murul vînăt cu intarse
Cum doarme printre flori şi mirodenii
De ce-or fi stînd aceste trei cumetre
Departe de grădini, de puţ, de vetre,
Sub marele salcîm de pe pîrloagă
Se-aprind fereşti rotunde la cazarmă
Se sting culori, amurguri joacă larmă
Iar ele stau de vorbă noaptea-ntreagă.

VOIAJ CINĂ CU MARINA
Fii gata. Străzile deşarte
Se împreună-n tainic rut.
Ne vom urca peste o clipă
într-un vehicul nevăzut.
Mai şterge zaua ruginită,
Aşază-mi chivără mai drept
Şi vezi de ce nu vine carul
Cu cavalerii ce-i aştept,
Pe drum ai să-mi cîrpeşti mătasa
întunecimii de pe scut.
Te luminează degetarul
Dintr-un metal necunoscut.
Lasă-mă cerule să rid pe spate :
Mi-au gîdilat inima frunzişe vărsate.
Livadă rece, ninsori ce scuturi
Nu mă lăsa să dorm somn cu fluturi.
Ceară ce picuri de sus, din pădure,
Sparge-te, gală, de degete dure
Ca seara să bată-n cetate Ia poartă

Cu sumbri soldaţi desenaţi ca pe hartă.
Să tremure verzi jumătăţi de văpaie
Aprinse nostalgic în ochi de tramvaie
Şi zgomot de ţurţuri să cadă pe stradă
Rotind amintiri de Crăciun cu zăpadă.
Opreşte-te. Uite, e uşa deschisă,
Ne cheamă lucarne prin conuri de tisă,
La creştete, masa imensă aşteaptă,
Cu cîte-un tacîm sub lumina coaptă :
Prelung, să tăiem pagurii aduşi
Din Africi, de cafri în frac şi mănuşi,
Meduzele roze gătite cu cimbru
Cu fructe de mare pe spată de zimbru,
In sos ecumenic, anguile cu tic,
Calmari îngropaţi, violet, în aspic
Şi alte, din marea Japoniei, feluri
Cu turme de sepii gonind în cerneluri.
Lumina o scade la pragul ei verde
Şi-nfige cuţitul adînc în lacherde.

SONETUL XLV
Lumină fără sursă care-nveleşti obiecte
Fragilă densitate cu vîrf zodiacal
Acum urneşti din spate cu moliciuni perfecte
O luntre sub albastrul frunziş de peste mal
Şi dorm residefate pe limb oval insecte
Şi trec grădini de nuferi, tenace, în aval,
Şi totul lent converge spre vechi clădiri suspecte
Domnind peste abrupturi cu nume tropical
Vîsleşte doar cu stînga să ne oprim la moară
Coboară pleoapa lumea de dinapoi să moară
Urca-vom : saci de umbră rîzînd pe estacadă
Adună-ţi dup-amiaza într-o basma uşoară
Şi-atîrn-o de donjonul cel mai de sus c-o sfoară
Să penduleze-n golul mai alb, ca de zăpadă.

VIS SEPTENTRIONIC
în acea noapte cu apă abruptă
Eram comandantul unei nave de luptă.

O navă densă neluînd în seamă
Oceanul spintecat în aramă.
Echipajul de pe punte, de la cîrmă,
Din odaia telegrafelor fără sîrmă,
Din rotonda imenselor maşini vopsite
Eram eu, dar la vîrste diferite :
jucîndu-mă cu cercul în sala de mese,
Adolescent în bucătăriile cu negrese,
Negru la dizele, de unsori,
Ofiţer de cart, salutîndu-i pe călători
Care tot eu eram ierborizînd mente
Culese din diverse continente.
Eu la gabie, la bompres, la vinci
Executîndu-mi ordinele din cinci în cinci,
Ordinele date de mine ultimul din horă
Cel care scrutam tenebrele la proră.
Trecusem elegant de ultimul fiord,
Navigam de plăcere mereu spre nord.
Iată urşii dormitînd pe banchize,
Iată mult în spate insulele Frize,
Iată cum îngheaţă totul, doar o cărare
Neagră, cu lampadofore la fund de mare.
Cît am navigat pe această singură cale
Privind aplecat la magnificele animale
Ce se zbenguiau submers
Cît şi încotro am mers
N-aş putea spune.
Doar că dintr-o dată sub palide iridii de lune
Am văzut, dincolo de gheaţă, de zăpadă,
Cum se deschide (cafenie pe verde-închis) o radă.
O mică radă septentrională,
Neverosimilă, melancolică, ilegală,
Cu numai trei ceainării pe ţărm. Ce tăcere
Cobora din spate, din codrii de conifere.
Cum mai beau nordicii locuitori dintr-o rasă uitată
Ceaiul acela de mirodenie ciudată.
Mai venea cîte-un copil de eschimos
Să cumpere zmeie cu ornament pilos
Şi le-nălţa sus în noapte

în spatele ceainăriilor. Pe mormane de conuri răscoapte.
Cum se prefăceau cu toţii că nu ştiu de tunurile mele,
De tunurile de pe nava mea sticlind din oţele.
Am coborît pe ţărm în pas de dans,
I-am strigat pe nume : Dagobert, Vsevolod, Hans !
Am dat ocol băcăniilor lor jegoase,
M -am împiedicat de otgoane, de oase
Şi m-am trezit iar privind pe fereastra joasă
Cum jucau femei sub palma rugoasă.
Femeile dulci, femeile lor,
Ale septentrionilor,
Vrăjitoarele păcătoase şi trandafirii
Date diavolilor în zale prin turbării.
Atunci m-a cuprins o mînie, un tropot,
M-am urcat pe bord şi-am sunat din clopot,
M-am dat cu nava îndărăt la cîteva leghe,
Am observat cum ochiul stîng al nordicilor stătea de
veghe,
Cum mă privea ţintă, deşi cu celălalt
Mîngîiau boiul femeilor înalt,
Şi n-am mai văzut nici oameni, nici bunuri,
Am tras din toate cele o mie de tunuri
O dată, de două, de şapte ori,
Pînă cînd s-au ivit din oţel nişte zori
Prăvălind dimineţi peste apa abruptă,
Peste oceanul fără ţărm, peste comandant, peste nava de
luptă.

TUTELA
In curtea catedralei ce-i
La capul şinelor ferate,
Zac risipite pe alei
Clopotniţele colorate.
Prelaţi, acolo, şi mireni
Se joacă, vii, de-a cine-i pricea,
îţi aminteşti acele ierni
Albe ca dalele de-aicea ?
Cîte-au suit şi cîte n-au
Pierit apoi în zurba fricii,

Cocoşi de tablă se roteau
întrebători, pe edificii...
Şi iată că ajuns-am iar
Pe sub porticele ştiute.
Vrei să le treci ? Mă lasă dar,
Te voi privi de-aicea. Du-te !

VIS CU NUNTĂ
Vai cum au ţîşnit în înserare
Zburătorii rezultaţi din încrucişare
între peşti zolzoşi şi demoni nărăviţi în scîrnăvie !
Era gol oraşul medieval de piatră liliachie.
Doar eu, singur, caterisind din toiag
Stăteam în uşa casei bătrîneşti şi-i ameninţam, în prag,
Rostind blesteme ciudate în limbi neştiute
Din ce în ce mai de neînţeles, din ce în ce mai iute.
Şi cînd s-au refugiat cu toţii în vîrful turnului înclinat
Mi-am scos chivără înspăimîntătoare, m-am închinat
Şi-am intrat în casă.
Dormea o lumină gălbuie pe velinţa groasă
Şi stăteai, atît de temătoare, la masă,
Că am dragoste pentru fata aceea subţire,
Blondă, din închipuire.
Eu într-adevăr îi simţeam pielea îngustă
Cu mîna petrecută între bluză şi fustă,
Iar tu ne-mbiai cu prăjituri cu nucă
Şi făceai semn slugilor să mai aducă.
Apoi au intrat generalii aceia romani
Scuturîndu-şi coifurile. Nişte Coriolani
Ori Octaviani ori Pompei
Băutori de Marsale, iubitori de femei,
Mari cunoscători de obiceiuri alese.
Ai tras perdelele, ai schimbat feţe de mese
Şi ne-ai aşezat pe toţi, zîmbitoare şi cruntă.
La praznic ori poate la nuntă ?
Doamne, se făcuse dimineaţă
Cînd şi-au pus generalii coifurile şi-au plecat în viaţă,
Plecase şi fata aceea aurie cu şoldul pufos
Pe care o mîngîiasem într-una de sus pînă jos

Şi-am rămas singuri şi-am zîmbit
La demonii veniţi într-un fîlfîit
înapoi la ungherele lor,
Cu chipul întristat şi temător
Dar totuşi fericiţi că-s din nou lîngă noi.
Ne-am îmbrăţişat pe velinţa neagră şi-am adormit
amîndoi.

LILI ŞI DENSITATEA
în faţa ferestrei mele e-un zid cu tignafes
ţintuit de crampoane în formă de S,
cu insuli de iederă, trist, coşcovit
ca şi zidul ultim al ftiziculuí Ipolit
(ştiţi, muribundul Ipolit care ne spunea din Idiotul
„Cotul şi pişcotul, labele şi botul !").
E propria mea gîndire ce reverberează
isprăvindu-se brusc într-o bucată de amiază.
E>ar acolo unde-ncetează umbra, pe după spaţii,
se-ntinde un balcon năpădit de vegetaţii,
perpendicular cu zidul, ca o garagaţă
peste acoperişul casei din faţă.
Ca un mal tropical, ca un bumb.
secret, la o mare de miniu de plumb.
E legat balconul (cam pe furiş)
printr-o scăriţă neagră, de acoperiş.
în această clipă cu mireasmă de vanilii
scăriţa-i suită de Lili :
corijentă-n ultima clasă, la română,
cu cîte două sifoane-n fiecare mînă.
E vineri. Gînduri vinovate nu mă lasă
s-o văd pe Lili cum dispare-n casă,
şi rămîn holbat, cu mintea golită,
cu, sub ochi, răcoare caldă de ispită.
Stau aşa, o clipă, două, trei...
Deodată Lili, cu toată făptura ei,
se iveşte din nou, coboară
scăriţa neagră şi stă, ca-ntr-o doară,
în centrul roşu, pe acoperiş.
Mă trece o nădejde ca un tăiş :

— Ce-are de gînd, Doamne ? Se-nalţă !
într-adevăr (ce gest molatic !), fata se descalţă,
bate pasul pe loc cu tălpile-n trap,
îşi trage şorţul negru peste cap
(o ! fişîitul gulerului scrobit în contact
cu părul dulce. îl simt : intact).
Rămasă-n furou,
Lili zîmbeşte din nou
şi, precum un lăstun atinge oglinda apei,
îşi scoate ciorapii
mîngîindu-şi în treacăt, de plăcere,
tălpile netede ca o mîngîiere.
Apoi îşi împătureşte frumos veşmintele caste
ca un recrut pe lada de oaste.
Cum zboară cămaşa-n amiaza bengală !
Iat-o albă, lunatică, goală,
întinsă ciudat, alături de efecte,
pe tabla roşie, începînd gesturi indirecte.
O, mişcările-i cît de lente sînt, cît de calme,
o, cum îşi prinde călcîile-n palme
şi rămîne aşa, in aşteptare,
încruntată şi zîmbitoare.
Dar eu ? Gîndac aiurit şi hilar,
broască strivită de caterpilar,
cerşetor la poartă de bairam,
pată putrefactă lipită de geam,
simt cum îi frige tabla spatele,
pulpele, coastele, coatele...
Iată, Lili a-nceput să unduiască deodată
atît de-ncet că pare nemişcată.
Capul, genunchii, încheieturile de mătasă
sînt ca o hulă într-o acalmie lăptoasă.
Deasupra-i, hoţeşte, cerul clopoteşte,
şi, drept în vîrf, acum îl văd, se roteşte
un punct de-ntuneric. Un uliu, şoptesc,
un uliu violet, un uliu crăiesc
coboară-n spirale spre Lili, lin,
matematic, dungat în vermelin.
Mai are un metru, e chiar deasupra-i, iată,

cade pe albul pîntec de fată
frecîndu-şi ghearele de pielea catifelată.
Şi-atunci, în sunetele unui instrument demodat,
începe un joc ciudat :
rotindu-şi capul cizelat, ca-ntr-un deochi,
uliul o priveşte pe Lili drept în ochi,
iar Lili, cu pupilele enorme de dor,
cu buzele dezlipite, îl cheamă uşor,
îl roagă, îl imploră, şerpuitoare,
să facă o mişcare.
Atunci, înfiorat, berbant,
uliul începe să plutească razant
deasupra trupului, la un centimetru distanţă,
abia atingîndu-1 cu ghearele-i de faianţă.
Atît de-ncet se desface-n plutire
fiecare unduire
că simt o uscăciune-n cerul gurii.
Dar, ajuns în dreptul încheieturii,
oriunde trupul coteşte,
sub braţe, la coapsă, între deşte,
zborul paserii cu ochii verzi
e-atît de iute c-o pierzi.
Iar Lili saltă, se-nvîrte ca o sfîrlează,
se arcuieşte, se contorsionează,
işi trece printre coapse braţele, a disperare,
ca să zboare uliul deasupra a tot ce are.
Nu mai ştiu care-i pasărea, care-i Lili...
Doar ochii uliului mă fixează-n pupile.
Şi Doamne, cum m-am mai proptit în fereastră,
cum a gemut geamul de sticlă albastră
şi cum m-am prăbuşit dintr-o dată
rămînînd cu palma agăţată
în ultima clipă, de pervaz.
Simt o zgîrietură pe obraz,
aud ţipătul paserii, al fetei, şi rămîn aşa,
atîrnat peste abis, sub odaia mea,
aud horcăitul lui Ipolit
care vorbeşte cu Dostoievski într-un grai scit,
mă-ncordez, răsuflu, gem,

apuc tocul geamului într-un efort suprem,
şi iată-mă din nou în odaie, privind din nou pe geam
la zidul coşcovit, la iedera emanînd balzam,
la acoperişul gol, la balconul pustiu,
la fumul care le-nveleşte pe toate-n liliachiu...
Am tras oblonul, am aprins lumina,
am prins la radio un post din Argentina
şi-mi închipui un miez de noapte, romantic,
cu tangouri pe platforme de ebonit, în Oceanul Atlantic.

SONETUL XXIII
întinde palmele un turn s-aşez
în ele, colorat, din sticlă clară,
Şi numai eu, suit pe meterez,
Ocheanul să-1 îndrept spre ce-i afară
Voi spune cîte văd de-aici din miez
Să n-ai a mai pătrunde-n nici o ţară
Ba dacă-ţi ţii răsufletul cutez
Cocori să-nmărmuresc în cer de seară
Intra-vom în chilii adînci apoi
întregul turn să-I trecem amîndoi
Cu creier rostogol pe parapete
Şi sus, deasupra junglelor : balast
De chinovar în somnul chiliast
Zbura-vom firave şi de sidef egrete.

VIS cu cocoş
Veniţi gospodinelor c-au venit podoabele
Trimise de la „Pompe funebre" cu roabele,
Iată diademe şi guleraşe cu apret,
lată flori de lămîiţă pe fond violet,
Iată iconiţele aduse din sfinte lavre,
Haide, spălaţi-vă iute pe cadavre
Că vine muzica-n uniformă albastră
Şi dricul gigantic pe strada noastră.
Iute băieţi că fuge Iordanul
Ca prapor, cu crucea, cu banul,
Treceţi de mătuşa aceea milostivă,
Vedeţi, au întors tăvile cu colivă,

Sînt toate de ceară, doar una bună,
Luaţi că n-are cin'să ne spună ;
Sînt moarte toate cumetrele, finele,
Moarte prin bucătării gospodinele,
Şi-acuş vor veni de la lucru bărbaţii
Mînjiţi de unsori, de cinzeci, de libaţii,
Acuş vor veni : să nu ne găsească
Cînd uşile caselor galbene, cască.
Ci clintiţi-vă din strada asta calmă
Pietoni, să prindeţi lumina-n palmă.
Ascultaţi apoi gramofonul dogit
De după fereştile deschise. A murit
In ţîşnet de peşte cocoş negru, tăiat
La bordură. îi ling pisicile sîngele mat
Cu solzi de rugină subţire.
Pisicile gri, şi torc de mulţumire.

ETERNITATE
La cîntarea, te mai bucuri,
Răguşitului cocoş ?
Ori acum că sînt o glastră
Cu pămînt la subţiori
Şi-o imagine albastră
Repetată de trei ori,
Pune-mă pe masa lungă
Din odaia cu peceţi
Mai la colţ să nu m-ajungă
Zăpăucii de băieţi.
Şi deschide geamul iute
Lumea s-o privesc de-aici,
Lasă-mă acum şi du-te
Zmalţul vechi să nu mi-1 strici.
Da, e tot aşa înalta
Lume, dincolo de geam
Doar grădina parcă-i alta,
Alta umbra-n care stam,
Alte florile cu ciucuri
Vineţi pe pedunculi roşi..

Tot mai plîngi, deşi trecut-a
Poate-un secol, poate-un ev
De cînd am pornit cu pluta
In linţoliu de elev ?...
într-o vineri cu cristale
M-ai luat pe-un gologan
Dintr-un raft cu alte oale
Şi gheişe de mărgean,
Ca-n duminici alburite
Să mă pui din loc în loc
Lîngă linguri, lîngă site,
Lîngă umedul ghioc,
Ce, sosind din mări streine,
L-am adus într-un demult
Cu descîntec pentru tine
(Numai el îl mai ascult).
Tot mai zăboveşti cu frică
Noaptea, lingă farfurii,
Tot mai pui într-o ulcică
Stele pentru cînd vei fi
La un semn triunghiuri vide
Vor sui ciudat, de jos
Şi prelung te vor ucide
Leneş, dulce, pîn'la os.
Singură-n bucătărie
Pentru oaspeţi să găteşti
Dintr-o lume mai nevie
Fără inimi, ori poveşti.
Vor strivi rotund din tine
Doar un bob de peruzea
încrustat în glastră bine
Chiar la subsuoara mea.
Eu i-am invitat acasă,
Sînt de pe fregata mea ;
Crapi letargici, pentru masă
Au adus într-o boccea.
Vom porni atunci prin case
Cu bunici şi descendenţi,

Vom vedea ciorchini de oase
Şi fetiţe în galenţi,
Au tentaculi de calmare,
Trup de peşti cu lampion,
Numele de lupi de mare
Scufundaţi la capul Horn.
Colb vom aduna pe vrafuri,
De infolii cu peceţi,
Bea-vom umbre de cearşafuri
Fluturate pe pereţi.
Toţi te vor privi deodată,
întuneric vor ivi
în odaia cadrilată
Cu joben şi pălării
Ne vor duce la serbare
Sus, în insuli de coral,
Ne vor unge cu unsoare
Verde pentru carnaval,
Aşezate peste sobre
Mingi, tăiate dintr-o zi,
Toţi vor ţine-n mînă cobre,
Drept în ochi te vor privi.
Ne vor sparge-n dans, în şapte,
Vom ţipa atunci uşor,
Ei ne vor zîmbi şi-n noapte
Ne vor azvîrli-n decor
Să rămînem pe vecie :
Ciob albastru, bob rotund
Pe cortina vişinie
Dintr-o sală de corund.

SONETUL XV
Atît de violet, cadavrul lui,
Adus din depărtări la noi acasă
Cu tundră grea şi mocasini verzui
Cu noi în curte aşezat la masă
Şi cuca de atlaz înfiptă-n cui
Deasupra tindei, ca un semn, rămasă,

Ne luminau livada de gutui
C-am înlemnit pictaţi în zarea joasă.
Atunci (frunzişele cînd nasc un lexic)
Oprit-a brusc camionul greu din Mexic
Şi-ntreaga stradă-a tremurat de grabă :
Avea baloturi de bumbac în spate
Şi pui de crocodili turtiţi pe roate
Şi ne-a vîndut seminţe-n colţ o babă.

O DIMINEAŢA NOROASA
Intru pomenirea agrimensorului K.
încîlcit mai începea dimineaţa ! Se ştia
că o parte din locuitorii oraşului murea.
Strada plină de interstiţii de rouă
gemea de lume nouă :
bărbaţi, femei, copii
îmbrăcaţi în galenţi şi tichii,
păreau turişti ori coloni
dintr-un neam mînat de nevăzuţi centurioni.
Era o mulţime veselă şi guralivă,
cu mîini descărnate şi straturi uscate de salivă
la răscrucile buzelor. Cu unghia coclită.
Trăda o boală molipsitoare şi cumplită.
într-adevăr, erau muribunzi acei inşi
atît de veseli, de preocupaţi, de învinşi.
Iar în capul străzii, aşezaţi la o masă
mică, de brad, acoperită cu hîrtie lucioasă,
şedeau doi mari medici bărboşi,
în halate scrobite, în galoşi,
care le priveau în grabă mîinile şi-apoi
îi trimiteau, fără excepţie, înapoi.
Iar cei ce se-ntorceau erau atît de trişti,
furişîndu-se prin mulţime ca nişte baletişti,
că nici nu-i vedeai cum plecau spre casele lor
de norodul acela zurbagiu şi forfotitor.
Ştia că nu e nebun,
se ştia sănătos tun,
îşi privi totuşi mîinile grăsuţe,
palmele roze, unghiile ca nişte părăluţe.

Calm, zîmbitor, aproape distrat,
se apropie de medicii în halat
care, Ia vederea Iui, tăcură mîlc,
schimbară priviri cu tîlc,
îşi dădură coate
de parc-ar fi fost în singurătate.
II cuprindeau unde de nămol,
se făcuse în juru-i un spaţiu gol
şi-o tăcere de-ngropăciune :
operaţia asta dură două-trei minute bune.
Tocmai se-ntreba de ce stă lumea, de ce tace,
cînd fu invitat să se dezbrace.
Doctorii deschiseră un sertar
şi-i vîrîră acolo hainele, ciorapii, batista cu chenar,
se-ntoarseră apoi cu spatele la lume
şi-1 strigară pe nume.
Ocoli masa, dezbrăcat şi temător,
şi se aşeză în faţa comisiei, picior peste picior.
Vedea cum îl privea mulţimea cu groază
şi i se părea că visează.
Abia atunci văzu cum pe cerul saturat de nori
se oglindea cenuşie, dar netă, şi-i dădea fiori
imaginea lui, aşa cum stătea,
gol, picior peste picior, pe scaunul de muşama.
Dacă mişca doar un pic din picior,
mişcarea se repercuta ameţitor
la mari înălţimi, sub cerul închis,
provocînd un tumult de nedescris.
Rămase deci înlemnit,
cu ochii deschişi la nesfîrşit,
îşi împietri ficatul, inima, gîndurile,
ordonă sîngelui să-şi strînga rîndurile,
pătrunse într-o durată matematică,
îşi opri activitatea pancreatica.
Era o aşteptare de tone grele
mărginită de propria-i piele
palidă, netedă, ca de onix.
Medicii îl priveau fix,
cu atîta înţelegere

că extremităţile începură să-i degere
cînd îi fulgeră de ce continuau să tacă :
într-adevăr, dacă
ar fi rostit o şoaptă numai, în orice grai,
vocea lor s-ar fi amplificat în evantai,
s-ar fi revărsat pe cerul întunecos,
care şi aşa cobora tot mai jos,
îi vedea lacunele cenuşii cum se cască,
mai departe nici nu-ndrăznea să gîndească.
Pe buzele medicilor se iviră pete
diafane, aproape violete.
Ştia că orice întrebare a lor
ar fi declanşat în el, hotărît, sonor,
răspunsul, răspunsul lui definitiv.
Tăcea deci invocînd motiv după motiv.
Suia în el un plictis iritant,
îşi aminti de nasturii studenţilor lui Kant,
încă o clipă şi ar fi vorbit,
ar fi vorbit primul în infinit,
ar fi spus orice, o literă, o vocală,
un „m" întors pe mantia palatală,
orice, un nemaiauzit blestem,
un sunet pe jumătate, un fonem,
şi atunci, chiar pe livida pată
de pe vîrful nasului său, căzu, catifelată,
rece, greoaie,
o picătură de ploaie.
Tresări. Apoi încă una, încă o sută, o mie
de picături din întinderea pămîntie
de sus. Fu un zîmbet general.
Ploaia se-nteţea. Era un vals. Era un bal.
Cînd se mai limpeziră apele
îndrăzni să-şi mişte pleoapele,
capul, mîinile, se sculă în picioare,
mulţimea fremăta pînă-n depărtare,
medicii se ridicară şi ei,
bărbaţi, copii, femei
îl îmbrăţişau şi-ncepeau să joace
ca nişte dobitoace.

Se recunoşteau, se sărutau, valsau cu toţii,
îşi schimbau batistele, fesurile, saboţii,
se iviră alviţari, vînzători de cornete,
flaşnetari cu străvechi melodii desuete...
Devenea tot mai ştearsă, mai asemănătoare cu nime
imaginea lui din înălţime,
pînă cînd dispăru de peste oraş
în buclele unui nor uriaş.
Atunci, ajutat de cei doi medici,
mari amatori de mise şi predici,
se sui pe masa acoperită cu hîrtie lucioasă
şi-n aplauzele mulţimii care pleca acasă
execută cuprins de-un îndemn etic
un dans complicat, un dans nou, un dans frenetic,
repetat pe străzi, în tramvaie, pe edificii,
pînă la ora jocurilor de artificii.
Atunci intrară cu toţii în case.
Ploaia încetase.

DUPA-AMIAZĂ
Balaurul ucis de-atîtea ori
De bunii duci ai lumilor aceste
Ascunde-n iris lire de colori
Şi-n fiecare solz cîte-o poveste.
Găsitu-l-am pe-o floare de tulpină
Uscată galben într-o carte veche.
Purta ineluri grele pe aripă
Şi pietre nestemate la ureche.
L-am întrebat : felia de coral
Din ochiul lui ce vrajă nouă ţese
Deşi ştiam : un şipot sideral
în solniţe pustii prin după mese.

NUNŢI
Cusătoresele subţiri
Aşteaptă goale prin dantele
Taxiuri lirice cu miri
La geamurile paralele.

Adolescenţi şi zîmbitori,
Ei trec uşor după cupole
Şi-anină sus, de sărbători,
Planşe cu raci şi colembole.

CĂRUŢUL DE PE NEPTUN
Tavanul cîrciumii se Iasă tot mai jos :
Ieşi-voi iar în drumul nămolos,
Ca-n miez de noapte, fix, către lumini
S-apuc, cu caravana de asini.
Sînt pe Neptun, planeta fără om,
Am sticle-n buzunarul drept, cu rom.
Strivesc în palmă noapte dureroasă
Şi uit mereu fereştile de-acasă.
înot adînc sub pajera trimisă
Din lumile cu parc şi fără clisă,
îmi las genunchii într-un smîrc şi iar
Pornesc, în cioturi, către n-am habar,
Rămîn în mîini, în dinţi să mă tîrăsc,
Scrutez în smoală goală şi zăresc
Pierdut, departe, stacojiu şi mic,
De cineva în astrul cu nimic,
Căruţul meu de lemn cît o ulcică,
Prin ierburi tras în dimineţi, cu frică,
Vopsit în cinci culori mîngîietoare
Şi roţile cu scrîşnet fiecare.
Ştiu, l-am adus odată de la ţară
Legat de funde mari, în primăvară,
E tot vergeaua lui cu panarici
Păstraţi pentru, din nou, cînd vom fi mici,
Obada cu mărgică violetă
Şi frunze verzi pictate pe banchetă.
L-am prins din nou şi-1 joc, şi-1 cresc
Să fie car cu coviltir crăiesc
Cu dog uriaş, de lanţ mergînd sub el,
Şi-mpleticit în labe, alb căţel.
Pentru o clipă dat la dog să-1 lingă,
Cu lampă alburită, cu tilingă
Şi-n fund, peste tărhaturi şi ruine

Din zîmbete şi fildeş trist, cu tine.

SONETUL XI
Mă prind de palmă fete amărui
Cînd poticnit se joacă la-ntîmplare
De-a v-aţi ascunselea printre statui
Cetatea şlefuită-n înnoptare.
Cum se lăţesc asfáltele cînd sui
Pe caldarîme veşnic lucitoare
Şi cum mă cheamă-n case demoni şui
Cînd linişti curbe oglindesc răcoare
întregul meu avut ivit din fum
Ce încă să-1 dezleg n-am ştiut cum
Din rune cu inscripţie, din palii,
De sărbători în tîrgul colorat
Cînd neguri se rotesc, de candel mat,
Aşteaptă-n catedrale sub vitralii.

O INTÎLNIRE ÎN POD
Pe unde m-am urcat ? Cum am ajuns
în pădurea asta de nepătruns
alcătuită din feronerii şi faianţe
pe acoperişurile marii finanţe ?
E strada băncilor, a societăţilor debitate,
strada jocurilor şi a muntelui de pietate,
unde ne fugărim printre dantelării masive
de metal argintiu dezgropat la Ninive.
Dar să sfîrşim jocul nostru nerod,
să ne dăm drumul, pe luminator, în pod.
Coboară cu grijă, pune pasul aşa,
pe traversa asta de macara.
Vezi să nu dărîmi scaunele tapisate
puse grămadă. Reazămă-te-n coate
şi lunecă-n jos printre mobile.
Gata. Să trecem de şirul de nobile
portretizate-n rochii de bal.
Sînt nevestele cu limbaj nazal
ale unor morţi simandicoşi.
De ce te uiţi în spate, de ce miroşi,

de ce tremuri şi nu-mi spui nimic ?
De ce-ai căzut ? De ce nu te ridici ?
De ce te las nemîngîiată
să priveşti obezul spirit de vată
cu plămînii lui portocalii
bătînd peste cetăţi, peste seminţii
înghiţite de-a valma ?
Dă-mi drumul ! Nu-mi mai muşca palma.
Iată, au început să lumineze obiectele,
ceaslovurile, filosofiile, pandectele,
aduse aici cînd n-au mai fost de folos
oamenilor de afaceri de jos.
Mi s-a ridicat părul măciucă,
din toată mintea a mai rămas o nucă
şi-o simt cum se zbate
să uite de toate.
Te-am părăsit. Le-am întors tuturor spatele,
mi-am absolvit singur toate păcatele
şi, mai pe dibuite, mai de-a dreptul,
am ajuns unde începe septul
membranos care desparte-n pod
cristalele de acid tartric de cristalele de iod.
Am sărit din octaedru în rozetă
şi sînt acum, în sfîrşit, la fanta aceea secretă
pe care pot privi-n curtea din dos
unde mătuşile mele, într-un identic sarafan flocos,
întind rufe cîrpite pe frînghii vii,
metamerice precum nişte viermi străvezii.
Este şi catedra cu şarpele lunatic
alintîndu-se translucid pe mormane de jăratic,
sint şi cei doi fraţi diavoli din ziua de luni
care plîng de deznădejde după ce fac minuni
explicînd, pentru elevi şi dobitoace,
că, după asta, nu mai au ce face.
Şi acum se lasă seara, curtea-i pustie,
au adus femeile o masă-n mijloc, sub viţa-de-vie,
au aşternut-o cu pînză cusută cu motive,
au pus farfuriile, clondirele cu ulei de olive
şi s-au zăvorit apoi în casă,

mai aruncînd de după horbote cîte-o privire sticloasă.
Ia să mă strecor
aşa, pe lîngă burlane, binişor,
sînt cam joase magherniţele noastre
din — ştiţi prea bine — curtea cu sifoane albastre
îngropate la margini de răzoare.
A-nserat de-a binelea. S-a făcut răcoare,
iar eu m-am aşezat de unul singur la masă
în curtea pustie şi întunecoasă
şi stau zgîlţîit de fiori
aşteptînd oaspeţii înspăimîntători
care nu mai vin. Iată, se-aude
glas de trîmbiţi prin gîlceavă de paparude,
iată-i, sosesc cavalerii acelui neam cumplit
venit să mă vadă din continentul descoperit
acum abia un an.
S-au deschis înţepenitele porţi de porţelan
de la sine în calea lor şi-au intrat
deocamdată puzderie de dănţuitoare făcînd marele şpagat
şi rămînînd aşa încremenite
să treacă trîmbiţaşii, carele trase de vite
încă netrecute în sistematica animală
şi, pe o tipsie, cea mai tînără nevastă goală
a căpeteniei, adusă pentru mine
în semn de cuviinţă şi de bine.
Iată-1 chiar pe comandantul acestui neam
cu cizme răsfrînte şi zornăitori puse de haram
în tot locul, cu fructe colosale,
cu iatagane, pistoale, pumnale,
cu ei înşişi inşii umplînd curtea pe nevăzute,
gata să mă zdrobească sau să mă sărute.
M-am uitat la cele trei stele timpurii de alamă
şi deodată nu mi-a mai fost teamă
şi ne-am aşezat cu toţii la masă.
Eu, alături de pasărea aceea frumoasă,
plină de rîsete şi de goliciune,
şi au fost aduşi moşii cu trei ghimpi fripţi în tăciune,
ieruncile perpelite în pezmeţi,
spetele de urs, garfele de mistreţi,

balercile clipocind de crîmpoşie,
iar noi, eu şi căpetenia, făceam filosofie
şi toată lumea desfăşura evantaie
de hohote printre amfore cu măruntaie
înotînd în mirodenii şi sosuri.
Cădeau culori prea grele printre mirosuri
şi se făcea tot mai noapte.
Cînd, la bocănitul tăvilor cu mere coapte,
m-a cuprins iarăşi spaima aceea mare,
mi-am dat seama că n-am scăpare
şi m-am sculat deodată.
Tristă, căpetenia, şi mirată,
s-a sculat şi ea, şi după ea toate rudele,
trîmbiţaşii, cavalerii, paparudele,
purtătorii de bucate,
mirmileonii în salopete colorate,
uitîndu-se atît de trist la făptura mea
care dădea-napoi, spre ziduri, spre cercevea,
spre burlanul ruginit, spre acoperise.
Am plîns de bucurie, acolo sus, în nişe,
lîngă fanta şi membrana şi cristalele de metaloid...
Cum am mai alergat spre dumnezeul de vată şi gălbenuş
lichid unde continuau să lumineze obiectele,
ceaslovurile, filosofiile, pandectele
şi unde te-am găsit mai mult moartă decît
plină de pecingine şi de rîie,
singură între cuie şi bile,
între bucle de tablă şi fragmente de pile,
nemişcată, iubitoare, plînsă,
cu acelaşi indice al sîngelui însă,
şi după el te-am recunoscut,
ne-am îmbrăţişat şi-am început
să dansăm printre feronerii şi faianţe
sus, pe acoperişurile marii finanţe.

VIS CU MILITAR
în salonul cu tapiserii de vînătoare
(Toţi plecaseră la vînat : se mai zăreau în depărtare)
Era aşezat un instrument muzical,

Un instrument negru, semicircular, colosal,
Cît un pachiderm lustruit, cu clape imense,
Mari ca nişte surcele, cu butoane, cu pense,
Şi, cu spatele la dreptunghiul tăiat în pajişti cu troli,
Am început s-apăs numai pe bemoli.
Au intrat atunci orchestre de femei sunătoare,
Cu tamburine liliachii şi zurgălăi la picioare,
Şi mi-am auzit numele strigat de stăpînul acelei case
în custodia căruia te aflai, dulce, cu pielea de mătase.
Era un militar crunt şi bibliofil,
Cu mari victorii cîştigate din Missouri pînă-n Nil,
Ştiam că mă va zdrobi. Mi-era ruşine
Că te temeai de el mai mult decît de mine
Şi totuşi rămîneam, citind, seara, despre Napoleon
Sub catifeaua verzulie a lămpilor de neon,
Şi tremuram c-am pierdut firul unui dialog
Din acel apocalips între Gog şi Magog,
Apoi deveneam indiferent,
Cobora dintr-o Anglie de scînduri ducele de Kent,
începeau să urce şindrilele unor turnuri netede
Spre rozele planete mîncate de pete de
Mucigai negru. Adormeam
Şi mă trezeam în tam-tam
De Africi albastre.
Aşteptau acolo, sub arbori de pîine, cămăşile noastre.

LA CAPĂT
A viscolit un veac pătrat
Cu aur prin viroage,
înaltul crîng l-au spulberat
Insecte xilofage.
Cad roade dure din copaci
Sunînd în corzi de liră :
Au rătăcit aezi săraci
Şi rezemaţi admiră
Cum prinde boabele de jir
Prin uluirea calmă,
Un braţ de vînător ilir
Cu bube vii în palmă.

HARTĂ VECHE

SONETUL V

Cavaleri de gheaţă fulguită
îşi înclină pleoapa să mă mustre,
M-au învăluit într-o clipită
Asii necuprinse şi lacustre.
în cerc de zmalţ m-am zăvorit şi zbor
Sub pasărea cu cercul prins în gheare
Cămaşă port mînjită cu fosfor,
Iar barba mi-o resfir în depărtare.
Berze verzi strivite de viteză
Au pornit spre piramide line,
Flutură năframe pe faleză
Fete dezvelite şi streine.
Atît de hîd îs că încerc fior
De mă privesc în smalţ prin înserare
Pe creştet duc pecingine şi flori
Din palide grădini otrăvitoare.
într-un colţ, pe linii de sineală
Trec corăbii cu sidef la pupă.
Numai una într-o radă goală
A rămas să navigheze după.
Nici un adînc privirea mea nu are,
Păstrez din urma toată o mirare
Cu lumea încăpută-n ea : căuc.
Adun nemîngîiat ce mi se pare
Şi mîngîi nevăzutul la-ntîmplare
Prin burguri de carton plutind năuc.

VIS CU DELTĂ

Eram aşezaţi amîndoi
Gindindu-ne cum vom arăta goi,
Eu alături de acea bacantă
Pe imensa canapea din locantă
Singuri, devorînd coloritul vesperal
îndelung, premergător actului sexual.
în mare ţinută cu panajul în mîna dreaptă
M-am gîndit la tot ce m-aşteaptă
Şi am început să mă dezbrac, în gînd,

Mi-am scos veşmînt după veşmînt
Apoi am continuat, ca-ntr-un fior,
M-am văzut jupuit, roşu, roşu şi zîmbitor,
Am eliminat muşchii lăsînd viscerele suspendate
în spaţiul înconjurător, peste plocate.
A plecat apoi cu oasele mele la subsoară
Amurgul. Am anulat vezica biliară,
Stomacul, inima, glanda pineală,
Circonvoluţiile, scizurile, fosa nazală
Şi n-au rămas decît nişte minciuni,
într-un centru fără dimensiuni,
De la care am pornit în călătorie
Printr-o deltă de lumină vie.
Aveam în loc de luntre foaiie
De pergament ce se îndoaie
La colţuri dacă-n apă-1 pui.
Ce foşnet leneş şi gălbui...
Eram, de ce ? mult prea zorit
S-ajung departe, şi-am pornit,
Pluteam prin delta de calcar
Cu case roz şi lupanar
Familii de purcei şirag
Priveau din fiecare prag
Submerse prin bucătării
Zăceau neveste străvezii
Prelungi ispite de femeie
Foiau lunatic prin bordeie
Erau bordeie de argint
Crescute cubic peste grind
Bordeie calde cu tufiş
De papuri pe acoperiş
Coşuri ieşite chiar din lut
Odăi cu patul nefăcut
Scîncet de prunc în scutec pal
Puf azuriu de papagal
Bătrîni pe prispe cufundînd
Ivorii albe în absint
Şi sclavi sunînd din pirostrii
Sub chivăre liliachii...

M-a spulberat un zgomot mut
Cînd drept în faţă s-a născut
Crescînd înalt pînă-n tavan
Ceaunul zării de catran.
Şi ne-am trezit atunci amîndoi
Ne-am recunoscut : eram noi
Ne-am mîngîiat : eram goi
Eu alături de acea bacantă
Pe imensa canapea din locantă.

ARHIMEDE

Pleşuve moş, nu te speria
Că umbra ta n-are să vină,
Ii vom găsi pe undeva
O mai multiplă rădăcină.
Şterge-ţi triedrul înflorit
Din unghi mai vag în colţul gurii,
Odăi lichide ne-au foşnit
Pină-n tavan, cu holoturii.
Adună-ţi gîndul circumscris,
Ia şi nisip, că nu se vede :
Soldatul care te-a ucis
Pare-n amurg tot Arhimede.

SONETUL I

Barcaz rotit la confluenţe sure
Cu strîmb bordei pe punte, locuiesc,
Simt doar un dans ciuntit de geamandure
Şi surd aud şoptitul trestiesc.
Am rufe-ntinse, roşii, cu ajure,
Din crapi albaştri saramuri gătesc,
Am amintiri ce vor să mi le fure
Gîndaci apteri cu cifru arăbesc,
Dorm sub nivel ciorchini de scoici impure
Şi ape nămoloase clipocesc,
îndur tăceri cit nu gîndesc să-ndure
închişii de la capătul lumesc.
Acum mă-mproaşcă broaştele anure
Şi-n lintiţi reci la raci orăcăiesc.

DESTIN CU BILE

Vaporul vechi cu două roţi uriaşe
Pluteşte pe sub poduri, prin oraşe,
Licori albastre, galbene, verzui
Pe puntea lui spălată, sorb dudui
Şi cavaleri în frac cu mov joben
Tinînd de zgardă bile din eben :
Rotunde, roşii, cu desen subţire,
Ovale, verzi, cuprinse-n negre fire,
Cu clopoţei, cu ciucuri, cu lumini,
Cu trandafiri pictaţi, cu flori de crin,
Cu valsuri, cu parfum de liliac,
Chineze, cu dragon şi vîrcolac,
Franceze, cu perechi dansînd gavote,
Barbare, cu imagini vizigote,
Şi doamnele, ce rîset ţes pe punte
Şi cum dezleagă pălării şi funte
Cînd trec deşerte cheiuri şi palate
Cu monştri la fereşti iluminate.
Atunci, în noapte, cînd se schimbă garda
Aprind vedenii bilele şi zgarda
Iar domnii cu joben, încinşi în frac,
Atoateştiutori, surîd şi tac,
Iar doamnele mai tare rid şi sorb
Cafele din felgean de fildeş orb.

E-UN OU AD1NC ODAIA-N CARE MOR

E-un ou adînc odaia-n care mor
Cu trandafiri albaştri la perete.
Nici geamuri, nici lucarne, nici pridvor
Ci doar, la depărtări egale, pete.
Elipse descrescînd urmez în zbor
încet, spre centru, desfăcut în cete :
Stau zile grămădite-n coridor
De vizitiul dus ca să se-mbete.
Aşteaptă-n radă veselul vapor
Feeric, sub presiune, mugitor,
Cu ochi de căpitan ţintind lunetă.
Ci eu aici elipse noi încerc

Tot mai rotit, mai iute, mai în cerc
Şi simt un miez de suflet cum regretă.

SUMAR

Invocaţie 5
Prolog 18
Rondelul jucătorului pierit 23
Poemul odăilor 24
Uluire 26
Arbustul 27
Ospeţie 29
Vîrcolacul şi Clotilda 32
Rondelul sfintei fără sfînt 34
Intr-un chihlimbar 35
Discul lui Newton 37
Realitate 39
POVESTEA ACARULUI ŞI A
MIRACULOASEI CALATOARE 47
Nostalgică 58
Rondelul demonilor verzi . 59
Reper 60
Cuprindere 62
Dialog 63
Vis cu institutoare 65
Rondelul luminărilor 67
Impas 68
Destin cu lup 70
Destin cu baobab 71
Istoria lui Claus şi a giganticei spălătorese 72
Cumpărături 80
Rondelul zeului pitic 82
Sonetul XXIV 83
Destin cu paseri 84
Rondelul jocului etern 86
Psihologie 87
Vis de carne 89
Turnul Babel 92
Salt 114
Vis cu paserile muscă 116

Rondelul sfintei din convoi 30
Ilustraţie 119
Transmutaţie 120
Sonetul XXXII 121
Destin cu fluturi 122
Vedeniile regelui Pepin 124
Jeny şi cei patru sergenţi 128
Deznodământ 131
Elegie " 133
Rondelul sfintei adultere 134
Vis cu spovedanie 135
La cinematograf 137
Vis cu levitaţie 141
Rondelul duşumelei vişinii 143
Ipoteză 144
Vis neizbutit 146
Destin cu cioburi 148
Povestire 150
Interdicţie 151
Perpetuitate 152
Destin cu balanţă 153
Simetrii 154
Rondelul scoarţei cenuşii 158
Prevestire 159
Lasă 161
Fotografie 162
Destin cu crabi 163
Vis cu licorn 164
Rondelul haltei terminus 166
Destin cu peşti 167
Vis cu frizerie 169
Sinestezii 172
Bazar 175
închinare 176
Antitetică 177
Sonetul XXXVII 178
Pictură 179
Rondelul stareţelor goale 180

Vis cu vecerne 181
Sfîrşit de iarnă 183
Rondelul unui palid om 184
Poemul întristărilor 185
145
La săniuş 190
Vis 192
Ateism 193
Interior 195
Rondelul gutuilor 197
Vis cu berbece 198
Dedublări 200
Vis cu mire 201
Stampă 203
Goană 204
Rondelul sfintei în brocat 205
Vis autobiografic 206
Veghe 20S
Fugă 209
Vis de mahala 210
Vis amalgamat 212
Etapă 214
Vis cu dentişti 215
Sonetul XL 217
Vis matinal cu haltă 218
Sonetul XXXIV 220
Nelinişte 221
Sonetul XXXVIII 224
Vis cu bufon 225
Sonetul XXVIII 227
Voiaj 228
Cină cu marina 229
Sonetul XXV 231
Vis septentrionic 232
Tutelă 235
Vis cu nuntă 236
Lili şi densitatea 238
Sonetul XXIII 243
Vis cu cocoş 244

Eternitate 246
Sonetul XV 251
O dimineaţă noroasă 252
După-amiază 257
Nunţi 258
Căruţul de pe Neptun 259
Sonetul XI 261
O întîlnire în pod 262
285
Vis cu militar 267
La capăt 269
Hartă veche 270
Sonetul V 271
Vis cu deltă 272
Arhimede 275
Sonetul I 276
Destin cu bile 277
E-un ou adine odaia-n care mor 279
Apărut 1973. Tiraj 1370 ex. broşate. Hirtie tip A de 80 gjmZ. Coli editoriale 8,02. Coli de tipar 18. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—/.
Tiparul executat sub comanda nr. 1/794 la.
întreprinderea Poligrafică,
„13 Decembrie 1918",
str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97,
Bucureşti,
Republica Socialistă România